



This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

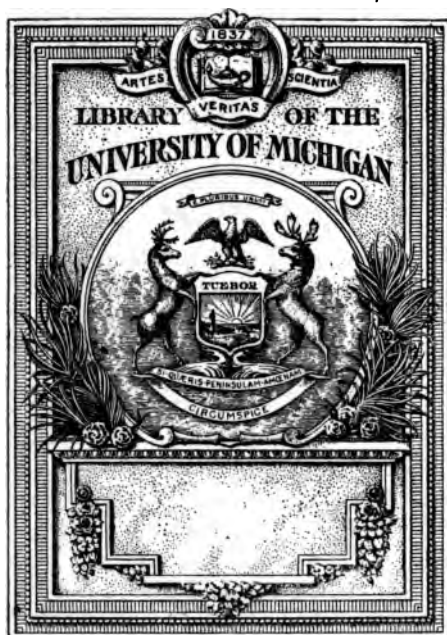
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>



888
P312
532





P3
S31

^u
PHILOSTRATI MINORIS
IMAGINES

ET

CALLISTRATI
DESCRIPTIONES

RECENSUERUNT

CAROLUS SCHENKL ET AEMILIUS REISCH



LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI
MCMII

LIPSIAN: TYPIS E. G. TEUBNERI.

BIBLIOTHECA
SCRIPTORUM GRAECORUM ET ROMANORUM
TEUBNERIANA.

PHILOSTRATI MINORIS
IMAGINES

ET

CALLISTRATI
DESCRIPTIONES

RECENSUERUNT

CAROLUS SCHENKL ET AEMILIUS REISCH



LIPSIÆ
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI
MCMII

BIBLIOTHECA SCRIPTORUM GRAECORUM ET ROMANORUM TEUBNERIANA

| | geb. | geb. | | geb. | geb. |
|--|-------|--------|---|-------|-------|
| | M. J. | M. J. | | M. J. | M. J. |
| Aelianus ed. Hercher. 2 voll. | 9.— | 10. 05 | Benedicti regula ed. Wölflin | 1.60 | 2.— |
| — varia historia | —90 | 1.30 | Boetius de inst. arithm. ed. Friedlein | 5.10 | 5.6 |
| Aeneas ed. Hug | 1.35 | 1.75 | — de consolatione ed. Peiper | 2.70 | — |
| Aeschines ed. Franks | —90 | 1.30 | — comm. in libr. Aristotelis <i>ἡθικῶν</i> | — | — |
| — ed. Blass | 2.40 | 2.80 | — <i>ἡθικῶν</i> rec. Meiser. 3 voll. | 8.70 | 9.7 |
| — Ed. mai. o. Ind. Aeschin. | 8.— | 8.60 | Buccolici Graeci ed. Ahrens. Ed. II | —60 | 1.— |
| [—] Ind. Aeschin. comp. Preuss. | 6.40 | — | Caesar ed. Dister. Ed. II min. | 1.50 | 2.1 |
| Aeschylus tragoediae ed. Weil | 1.50 | 2.— | — bell. Gall. Ed. II min. | —75 | 1.1 |
| — Singulae tragoediae | —30 | —60 | — bell. civile. Ed. II min. | —60 | —9 |
| [—] Schol. in Pers. ed. Dahnhardt | 8.60 | 4.20 | — ed. Kübler. bell. Gall. Ed. min. | —75 | 1.1 |
| Alexander Lycop. ed. Brinkmann | 1.— | 1.25 | — Ed. maior | 1.20 | 1.6 |
| Ammianus M. ed. Gardthausen. 2 voll. | 7.20 | 8.40 | — bell. civ. Ed. min. | —60 | —9 |
| Anacreon ed. Rose. Ed. II | 1.— | 1.40 | — Ed. maior | —90 | 1.8 |
| Andocides ed. Blass. Ed. II | 1.20 | 1.60 | — b. Alex. b. Alfr. Ed. mai. | 1.— | 1.4 |
| Anna Comnena ed. Reiferscheid. 2 voll. | 7.50 | 8.60 | — Ed. min. | —60 | 1.— |
| Anthimus ed. Rose | 1.— | 1.25 | — b. Hisp. Fragm. Indices | 1.50 | 1.9 |
| Anthologia Gr. ed. Stadtmüller. I. | 6.— | 6.60 | Callinici vita S. Hypatii | 8.— | 3.4 |
| — II, 1. | 8.— | 8.60 | Cassius Felix ed. Rose | 3.— | 3.4 |
| — Lat. I. 1 ed. Riese. Ed. II | 4.— | 4.60 | Cato ed. Keil | 1.— | 1.4 |
| — II ed. Bucheler. 2 fasc. | 9.20 | 10.35 | Catullus ed. Müller | —45 | —7 |
| Antiphanes ed. Blass | 2.10 | 2.50 | — Tibull., Propert. ed. Müller | 2.70 | 3.2 |
| Antoninus ed. Stieh | 1.80 | 2.20 | Cebetis tabula rec. Praechter | —60 | —9 |
| Apollonius Perg. ed. Heiberg. 2 voll. | 9.— | 10.— | Celsus ed. Daremberg | 3.— | 3.5 |
| Apollonius Rhodius ed. Merkel | 1.— | 1.40 | Chronica min. ed. Frick. 2 voll. Vol. I | 6.80 | 7.4 |
| Applanus ed. Mendelssohn. 2 voll. | 9.— | 10.— | Cicero ed. Müller. 5 partes (=11 voll. | — | — |
| Apulei metamorph. ed. v. d. Vliet | 3.— | 3.50 | — = 57 fascic.) Pars I. 1. 2. M. 3.45. | — | — |
| — Apologia Florida ed. v. d. Vliet | 4.— | 4.50 | geb. M. 4.40. Pars II. 1.—3. M. 6.30. | — | — |
| Archimedes ed. Heiberg. 3 voll. | 18.— | 19.80 | geb. M. 7.80. Pars III. 1. 2. M. 7.80. | — | — |
| Aristae epist. ed. Wendland | 4.— | 4.50 | geb. M. 9.—. Pars IV. 1.—3. M. 6.30. | — | — |
| Aristophanes ed. Bergk. 2 voll. Ed. II | 3.— | 4.— | geb. M. 7.80. | 23.85 | 29.— |
| — Singulae comediae | —45 | —75 | — orat. sel. ed. Müller. 3 partes | 1.50 | 2.— |
| Aristoteles, de partibus animal. | 1.80 | 2.20 | — add. Eberhard-Hirschfelder | 2.— | 2.— |
| — ed. Langkavel | —60 | —90 | — epistolae ed. Wesenberg. 2 voll. | 6.— | 7.— |
| — de arte poetica ed. Christ | 1.50 | 1.90 | — sel. ed. Dietach. 2 partes | 2.50 | 3.— |
| — physica ed. Prantl | 1.80 | 2.10 | Claudiani carmina ed. Koch | 3.60 | 4.— |
| — ethica Eudemia ed. Susemihl | 1.80 | 2.10 | Cleomedes ed. Ziegler | 2.70 | 3.— |
| — — Nicomachea ed. Susemihl | 1.80 | 2.10 | Comaed. Horat. ed. Jahnke | 1.20 | 1.4 |
| — de coelo, al. ed. Prantl | 1.20 | 1.60 | Commodianus ed. Ludwig. 2 voll. | 2.70 | 3.— |
| — de coloribus, al. ed. Prantl | —60 | —90 | [Constantinus] Inc. 1. de O. Magno | —60 | —1 |
| — politica ed. Susemihl. Ed. III | 2.40 | 2.80 | — ed. Heydenreich | —60 | —1 |
| — magna moralia ed. Susemihl | 1.20 | 1.60 | Cornelius Nepos ed. Fleckeisen | —80 | —1 |
| — de anima libri III ed. Biehl | 1.20 | 1.60 | Cornutus ed. Lang | 1.50 | 2.— |
| — ars rhetorica ed. Römer. Ed. II | 3.60 | 4.— | Carthus Rufus ed. Vogel | 1.20 | 1.4 |
| — metaphysica ed. Christ | 2.40 | 2.80 | Damasus ed. Ihm | 2.40 | 2.8 |
| — fragmenta ed. Rose | 4.50 | 5.— | Demetrius Cydonius ed. Deckelmann | 1.— | 1.4 |
| — oeconomica ed. Susemihl | 1.50 | 1.90 | — Demosthenes ed. Dindorf-Blass. | 4.50 | 6.— |
| — de plantis ed. Aepell | 3.— | 3.40 | — 3 voll. (=6 partes.) Ed. IV min. | 7.20 | 9.— |
| — poliar. A. S. pp. ed. Blass. Ed. III | 1.80 | 2.10 | — 3 voll. Ed. IV maior | 1.50 | 2.— |
| — parva naturalia ed. Biehl | 1.80 | 2.10 | Dietys ed. Meiser | 1.— | 1.4 |
| Arriani expeditio Alex. ed. Abicht | 1.20 | 1.70 | Dinarchus ed. Blass | 8.10 | 9.5 |
| — scripta minora ed. Eberhard | 1.80 | 2.20 | Dio Cassius ed. Meiser. 5 voll. Vol. I. II | 2.70 | — |
| Athenaeus ed. Kaibel. 3 voll. | 17.10 | 18.90 | Dio Chrysost. ed. Dindorf. Vol. II | 11.20 | 13.— |
| Augustini de civ. dei ed. Dombart. | 6.— | 7.20 | Diodorus ed. Vogel. 5 voll. Vol. I.—III | 9.60 | 11.4 |
| — Ed. II. 2 voll. | 2.70 | 3.20 | Dionysius Halic. ed. Jacoby. Vol. I.—III | 6.— | 6.6 |
| — confessionum. II. XIII ed. Knüß | 1.50 | 2.— | — opusc. rhet. ed. Usener et Radermacher. Vol. I. | 10.— | 11.— |
| Aulularia ed. P. | 6.60 | 7.20 | Diophantus ed. Tannery. 2 voll. | 1.20 | 1.— |
| Ansonius ed. Peiper | 5.60 | 6.— | Dracontius ed. Duhn | 3.— | — |
| Antolyceus ed. Hultsen | 1.— | 1.40 | — Epic. g. fragm. ed. Kinkel. 1 | 6.— | — |
| Avien Aratea ed. Hergsig | —60 | —90 | — Epic. poem. gr. Iudib. corpuse. I | 6.— | — |
| Babrius ed. Schneidew. | 8.40 | 9.— | — ed. Brandt et Wachsmuth. 2 voll. | 4.60 | 5.— |
| — ed. Crusius. Ed. maior | 4.— | 4.60 | Epictetus ed. Schenkl. Ed. minor | 10.— | — |
| — Ed. minor | 2.40 | 2.90 | — Ed. maior | — | — |
| Bacchylidis carmina ed. Blass. Ed. II | — | — | — | — | — |

PRAEFATIO.

Philostrati maioris Imaginum editione, quae ante hos octo annos in lucem emissa est, absoluta Otto Benndorf et Carolus Schenkl mox id sibi proposuerant, ut huic libro nova Philostrati minoris Imaginum et Callistrati Descriptionum recensio eodem modo adornata tamquam supplementum adiceretur. quamobrem C. Schenkl codices quosdam Vindobonam missos contulit, ceteros G. Weinberger, nunc professor gymnasii Iglaviensis, qui tum Italiam peragrabat, in huius editionis usum examinavit. sed cum O. Benndorf permultis negotiis occupatus operam promissam iam praestare non posset, C. Schenkl Aemilium Reisch in cathedra quam ille ornaverat collocatum operis socium sibi adiunxit. a quo adiutus strenue, ut solebat, opus inceptum promovit atque paene ad finem perduxerat, cum a. d. XII. Kal. Oct. anni MCM acerbo fato suis literisque ereptus est. in cuius locum Henricus filius successit.

Postquam igitur ad nos, qui huic praefationi nomina subscripsimus, operis perficiendi cura delata est, coniunctis viribus libellum expolire talemque reddere studuimus, qualem vir pia semper memoria colendus reddidisset, nisi invida mors stilum manu excussisset. et primum quidem cum aliquot locis de codicum principalium lectionibus non satis constaret, denuo ii ut inspicerentur nobis curae fuit: quod officium H. Schenkl dum Italiam peragrat in se suscepit. hoc fundamento innixi simulque utriusque scriptoris genere dicendi quam diligentissime examinato non solum in Phi-

lostrato minore multa novavimus, sed etiam Callistratum, cuius iustam recensionem incohaverat magis quam perfecerat Carolus Schenkl, totum retractavimus.

Restat ut hoc loco gratias agamus Theodoro Gomperz et Iohanni de Arnim, qui egregiis quibusdam coniecturis et observationibus communicatis benigne nos adiuvērunt, deinde Guilelmo Weinberger, qui ut in Philostrati maioris editione adornanda sic in hac quoque operam praestitit utilissimam, praeterea Hieronymo Vitelli, Henrico Omont, F. G. Kenyon, qui nostra causa libros manuscriptos inspexerunt, denique redemptori honestissimo, qui lentum operis progressum morasque crebras et officinae saepe molestas patienter tulit.

Idibus Septembris MCMI.

Aemilius Reisch. Henricus Schenkl.

Philostratus ille, qui in Imaginum ab eo compositarum inscriptione minor (νεώτερος) adpellatur, in prooemio se Philostrati avi imaginum descriptionem tamquam exemplum secutum esse dicit. unde quo tempore vixerit coniecturam facere licet. confudit nepotem cum avo Suidas eo fortasse deceptus, quod uterque librum eodem titulo instructum scripserat. etenim quod Philostratum, Nerviani filium, praeter *Εἰκόνας, Παναθηναϊκόν, Τρωικόν* (quem librum eundem esse atque *Ἡρωικόν* recte viri docti statuisse videntur) *Παράφρασιν* quoque *τῆς Ὀμήρου ἀσπίδος* scripsisse narrat, hoc titulo caput decimum libelli Philostrati minoris significari Welcker intellexit. et cum Suidas hoc caput tamquam peculiarem librum adferat, iure colligere licet non parvi aestimatam esse hanc descriptionem, quae fortasse simul cum HomERICA in scholis legebatur.

Nepotis opusculum cum avi Imaginibus in codicibus coniunctum fuisse non e sola inscriptione colligere licet, qua ille utpote minor huic tamquam maiori diserte opponitur, quoniam ex ipsa libelli praefatione facile quivis legendi peritus id expiscari potuit. nec ullius momenti est, quod in Parisiensi 1760 adiunctus est Philostrati maioris Imaginibus, quippe qui totus pendeat e Laurentiano LVIII 32, in quo hoc opusculum post Heroicum legitur. ei igitur libro, per quem solum Philostrati minoris memoria ad nos pervenit et in quo tota opusculi huius salus posita est, describendo primum operam nos dare par est, enarratione usos accuratissima quam Henricus Schenkl Caroli f. suppeditavit, cuius ipsius verba referre iuvat.

‘Codex Laurentianus, qui olim fuit totus membranaeus, exarari coeptus est sub initium saeculi XII.¹⁾ ex

1) codice iterum iterumque tractato certissimum hoc de scripturae aetate iudicium esse affirmare posse mihi videor.

iis quae tunc descripta sunt, iam restant, ab eodem amanuensi scripta, *Gymnastici* ultima pars (fol. 1), *Heroicus* (fol. 2—44), *Philostrati minoris Imagines* (fol. 45—62). *Menandri et Philistionis sententiae* a *Studemundo editae*¹⁾ quae priorem tantum paginam folii 114 complent. hic postquam primarius scriba substitit, membranae iacuisse videntur, donec saeculo XII exeunte vel XIII ineunte alter quidam librarius pergamena usus est ita, ut statim a summo folio 114 verso ut aiunt exorsus minutioribus ductibus *Themistii paraphrasin* in *Aristotelis Analytica posteriora* exararet²⁾; idemque totius libri quaterniones numeris signavit. at deinde libellus iste fata sua habuit eaque satis misera; nam ita male tractatus est, ut prioris partis undecim integri quaterniones atque finis *Themistiani libri* (nam folia 155—171 saeculo XV suppleta sunt) perirent, e reliquis autem multa folia evellerentur cui iacturae saeculo XV aliqua saltem ex parte meder studuerunt homines duo, quorum alter fol. 126 atque finem paraphrasin *Themistianae* supplevit, alter *Philostrati maioris Imagines* in chartis bombycinis eiusdem fere magnitudinis saeculo XIV exaratas vetustiori libro insereret, codicem ipsum pessime habitum, utpote initio ac fine carentem quae saeculo XV addita sunt. his igitur chartis (quibus cum vetustiore libro membranaceo nihil commune esse vel inde cognoscitur, quod quaterniones peculiaribus numeris notati sunt) missis iam quae de veteris libri condicione erui potuerunt in tabulam redacta proponam moneo, quae deperdita sunt, uncis quadratis inclusa esse quaternionum autem numeros qui propter margines ab scissos iam non apparent, rotundis.

1) cf. *Ind. lect. Vratislav.* 1887.

2) *Themistii Analyticorum Posteriorum paraphrasin* ed. M. Wallies (*Commentaria in Aristotelem graeca* vol. V pars. 1) p. VIII ubi minus recte *Philostratum* atque *Themistium* eodem tempore exaratos esse contendit, qui *Themistium* excussi G. Kroll.

| quaternionum numeri | folia | codicis folia | prima verba | ultima yerba |
|------------------------|--|--|---|---|
| [α', β', γ'] | — | — | — | — |
| [δ'] | [I] II III—VIII | 1 2—7 | Gymnast. 292, 7 K. στιλπνοὺς Heroic. ab initio | usque ad finem ὁμοῦ τε 139, 19 K. |
| (ε') | I—VIII | 9—16 | 139, 19 καὶ κατὰ ἐν | ἤρω τίς 152, 29 |
| [ς'] | [I—VIII] | — | [152, 29 ξυγγνώμη | οἱ μὲν 165, 27] |
| (ζ') | I—VIII | 17—24 | [165, 27 γὰρ παιδάρια | μᾶλλον 177, 32 |
| (η') | I—VIII | 25—32 | 177, 32 ἢ τὰ | πολεμικὸν 189, 30 |
| (θ') | I [II, III] IV, V [VI] VII VIII | 33 — 34, 5 — 8 36 | 189, 30 ἡγεῖτο [191, 12 τοῖς 194, 18 ἐν οἷς [197, 18 Χείρων 199, 4 ξυλλεγομένου 200, 23 καὶ παρὰ | θανυμασιώτερον 191, 12 Πέρσην 194, 18] αὐτὸν δ' 197, 18 μητέρων 199, 4] φησὶ 200, 22 καὶ 202, 9 |
| ι' | I, II [III—VI] VII, VIII | 37, 38 — 39, 40 | 202, 9 πλείους [205, 7 Τρωάδων 211, 9 καὶ οὐδὲ | ἱεροῦ τῶν 205, 7 πέπραται 211, 9] πόντον 214, 15 |
| ια' | I—IV V, VI [VII VIII] | 41—44 45, 46 — 47 | 214, 15 εἰλεῖται Phil. min. Imagg. ab initio deest 6, 23 σθαὶ | usque ad finem ἐντεῦθεν 6, 22] Ἀπόλλων γέ 8, 19 |
| ιβ' | I—VIII | 48—55 | 8, 19 γραπται | τοῦ βλέμ 26, 14 |
| ιγ' | I—VII [VIII] | 56—62 | 26, 14 ματος deest | πόδα 40, 16] |
| [ιδ'—κα'] | — | — | desunt | |
| κβ' | I recto I verso et II—VIII | 114 ^r 114 ^v et 115—121 | Menandri et Philistionis colloquium Themistii para- phrasis ab initio | 10, 26 Wallies αὐτό |
| [κγ'] | [I] II—V [VI] VII, VIII | — 122—125 126 127, 128 | [10, 26 κατὰ 12, 8 τὸ μὲν saec. XV suppl. | — 12, 8 φύσεως] |
| κδ' | I—VIII | 129 ¹⁾ | | |

1) cetera enotare operae pretium non est.

Iam ex his quae ipse liber quasi voce emissa de fatis suis testificatur, nonnulla eaque certissima nobis concludere licet. Atque statim quidem apparet initio libri excidisse ante fol. 1 folia 25, unde facili negotio computatione instituta efficitur (quoniam primarius scriba in singulis paginis 26 versus, in foliis 52 describere solebat, quae 51 versibus editionis Kayserianae quae apud Teubnerum prodiit aequari possint) ante fol. 1 desiderari fere 1275 versus Teubnerianos. at cum Philostrati Gymnasticus, qualis in libro olim a Myna reperto nunc in Parisinam bibliothecam illato traditur lacunis aliquantum deformatus, 1024 tantum versus complectatur (e quibus 36 in primo folio Laurentiani etiam nunc leguntur), iam sequitur aut ante Gymnasticum olim in libro Laurentiano exstitisse tractatulum quendam brevissimum 287 fere versuum i. e. quinque foliorum (nam titulis aliquantum spatii concedendum esse intellegitur) aut, quod mihi quidem verisimilius videtur, Gymnastici exemplar, quale olim in Laurentiano legebatur illis ipsis quattuor foliis locupletiore fuisse eo, quo nunc utimur. huic autem opinioni ipsa Gymnastici verba suffragari videntur haud paucis lacunis deformatata atque decurtata. sed de his iudicium differre praestat, donec iusta opusculi editione, quam a Iulio Jüthner parari audimus, fundamentum certum iactum sit.

Ad Philostrati minoris *Images* inde transeuntibus nobis primum quidem observare licet, inter folia 46 et 47 unum excidisse folium, hoc est editionis Kayserianae versus 51, nostrae fere 50; deinde inter folia 62 et 114 desiderari quaterniones integros octo, folia codicis 64, in quibus exaratos olim fuisse intelligitur editionis Kayserianae versus 3264 vel paginas 102. quae num omnes ad Philostrati opusculum pertinuerint, nos ignorare fatendum est; attamen ipsius operis indole in auxilium vocata coniecturae non prorsus futtili locum dare nobis liceat. etenim ex *Imaginum* titulo, in quo *βιβλίον πρῶτον* legitur, patet nepotis opusculum in plures libros divisum

fuisse. ac si reputaveris nepotem avi exemplum studiose imitatum esse, a vero haud alienum videbitur eum eodem modo quo avum duos imaginum libros conscripsisse. prior Philostrati maioris liber XXXI, alter XXXIII capita complectitur, prioris libri nepotis pars quae restat capita XVII unde fortasse conicere possumus non exiguam huius libri partem simul cum altero intercidissee. Philostrati maioris Imagines ab hominibus aetatis Byzantinae diligenter lectitatas esse iam magno codicum numero, qui ad nostram memoriam pervenerunt, evincitur, contra nepotis opusculum paene neglectum esse eo quod duo tantum nobis codices, quibus id continetur, praesto sunt comprobatur.¹⁾

Laurentianum LVIII 32 (*F*) supra a nobis descriptum saeculi XII esse diximus, Parisiensis 1760 (*P*), olim Colbertinus 4958, saeculo XV exaratus est. quodsi Kayser in praefatione editionis Turicensis dixit Philostrati minoris librum praeterea in Vaticano 87 inesse, erravisse virum doctissimum scito. qua de re iam edoceri potuit accurata huius codicis inter Lucianos notissimi descriptione, quam B. Hase dedit (cf. *Notices et extraits* VIII 2 p. 142 sq.). adde quod G. Weinberger, qui hunc codicem evolvit, testatur in eo hunc libellum non exstare. inductus est autem in errorem Kayser a Philippo Mercuri, qui in interpretatione Italica Philostratorum Imaginum Callistratique Descriptionum, quae prodiit Romae a. MDCCCXXVIII, vol. II p. 145 sqq. scripturas, quas ex codicibus Vaticanis se enotavisse dicit, adtulit. atque eas quas ad Callistrati Descriptiones adscripsit se ex Vaticano 87 petiisse ipse diserte adfirmat, de lectionibus Philostrati maioris Imaginibus adiectis unde eae haustae sint non refert, sed manifestum est eas ex eodem Vaticano fluxisse. quae vero ad Philostrati minoris opusculum ab eo enotatae sunt scripturae et perexiguae sunt

1) respexerunt hunc libellum ex scriptoribus aetate inferioribus Callistratus et Himerius. ad verba ἀθροίζων ἐννοίας (34, 1) contulit Kayser Heliodori locum I 21 (p. 27, 10 H.).

numero et levissimae adque unam omnes e Iacobsii editione compilatae.¹⁾ denique scias nos quamquam plurimum operae in ea re consumpsimus, in bibliotheca Vaticana codicem, quo Philostrati minoris opusculum continetur, investigare non potuisse.

Fefellit spes, quam moverat notitia libri cuiusdam Londinensis, bibliothecae regiae quae vocatur vetustae nunc in Museo Britannico adservatae (Old Royal Library) cod. 16 D XII a G. Weinberger communicata, quo libro Ioannis Tzetzae scholia in Icones Philostrati iunioris contineri Casley, qui catalogum illius bibliothecae confecit, testatur. nam cum viros, qui Musei Britannici libros manuscriptos custodiunt, per litteras hac de re adissemus, statim a F. G. Kenyon viro doctissimo benigne responsum est ad maioris Philostrati Imagines opusculum illum spectare voculaeque iunioris in libro nec volam nec vestigium inveniri, cum talis sit inscriptio: *Σχόλια εἰς τὸ περὶ εἰκόνων Φιλοστράτου ὑπὸ Τζέτζου.*

Iam vero ut Laurentianus optimae notae liber est, quo tamquam certissimo duce in re critica administranda uti possis, ita deterrimus Parisiensis, utpote omnis generis vitiis, et lacunis et corruptelis, inquinatus atque ita deturpatus, ut si Laurentianus interiisset, de vera scriptura restituenda omnino desperandum esset. ac sero tandem

1) Iam ut ipse iudicium facere possis, Mercurii adnotationunculas proponam: 3, 4 *προεῖληπται τι. τι* abest in Cod. 5, 7 *στρυφάν.* in Cod. *στρυφνάν* (Is. *στρυφνάν* marg. Morell.). 8, 17 *ὑπὲρ* (Ald.). *ὑπὸ* (F.). 9, 10 *ὁρᾷς δέ πον.* Vulgo *ὄρα δέ πον* (sic Ald.). 12, 4 *ἐμβολήν.* Vulgo *βολήν* (sic Ald.). 13, 24 *ὑπαρχος· ὑπόχρος* (*ὑπόχρος* Ald.). 15, 1 *ὅκ ἀποπηδῶντες· ἀποπηδῶν* (Ald.). 16, 16 *τό τε ὄμμα οὐκ· ὄμμ' οὐκ* (Ald.). 21, 8 *μέτριον* (Morelli)· *μέτρον* (Ald.). 30, 3 *τέ τις· τε τίς* (Olearius). 33, 14 *ποῦ* (Iacobsii coniectura)· *ποῖ*. 34, 1 *διαμέλλεις· διαμέλεις* (Iunt.). 35, 8 *οὐκοῦν· οὐκ οὖν* (F.). 38, 15 *ἔρρισμα· ἔρρισμα* (Iunt.). 38, 24 *δέδειδι· δέδειδι* (Ald.). 41, 2 *διαβόρω· διαφόρω* (Ald.). vides lemmata editionis Iacobsianae, qua usus est Mercuri, scripturas esse; ea autem quae lemmatis adposita sunt omnia in Iacobsii adnotationibus leguntur.

factum est, ut hic liber egregius in auxilium vocaretur. primus enim F. Iacobs eum adhibuit collatione a F. de Furia accepta usus. accuratorem eius notitiam habuit Kayser eiusdem de Furiae litteris de singulis locis edoctus. sed restabant non paucae neque inanes dubitationes. quam ob rem G. Weinberger denuo hunc librum totum in usum nostrum contulit; postea H. Vitelli, quae est eius benignitas atque in hominum doctorum studiis iuvandis liberalitas, non solum locos aliquot iterum exploravit, sed etiam nonnumquam ipsis litterarum apicibus compendiisque diligenter effectis scripturas illustravit. denique H. Schenkl cum huius editionis plagulis totum librum non sine fructu denuo contulit. qua ex re non exiguum ad genuina scriptoris verba restituenda emolumentum redundavisse omnes qui vel obiter hunc librum inspexerint intellecturos esse speramus. Parisiensem a nemine adhuc integrum excussum — Iacobs eum prorsus neglexerat, Kayser tantum prima capita ab E. Millero collata habuit — examinavit C. Schenkl.

Quodsi quaeritur num statuendum sit Parisiensem ex Laurentiano profectum esse, statim respondendum est nihil esse certius, quoniam lacuna illa, quae in codice *F* 6, 22 post *ἐντεῦθεν* folio uno deperdito orta est, in *P* quoque observatur; unde manifestum fit Parisiensem librum e Laurentiano iam mutilato fluxisse. neque aliter iudicandum esset, si argumento isto modo prolato uti non liceret; nam facile observatur vitia, quibus *F* adfectus est, et corruptelas et lacunas codici *P* quoque communia esse. quid? quod ne tantillum quidem libro recentiori tribuere licet, ut editionem Aldinam priorem, quacum ceterae editiones veteres plane consentiunt, ex apographo huius libri manasse existimemus. obstant inprimis litterae illae *σθα* (6, 23) post lacunam in primo fol. 47 codicis Laurentianae exaratae, quae in Aldina religiose servantur, a Parisiensis libri amanuensi, officio suo neglegenter functo, omissae sunt. sunt et alii loci, quibus Aldinae exemplar Parisino aliquantum praestare efficitur. atque hoc quidem

constat et Parisinum et Aldinae archetypon e communi quodam fonte fluxisse, codice scilicet e Laurentiano descripto sed corruptelis et interpolationibus satis deformato, quamquam negari non potest hic vel illic leviores Laurentiani corruptelas feliciter emendatas esse. altius in ista inquirere non iuvat; qui curiosius cineres perscrutari gestiunt, appendicem adeant huic praefationi adiunctam, ubi Parisini et Aldinae lectiones compositae inveniuntur.

Missio igitur Parisiensi et Aldina quatenus libri *F*, in quo uno omnia posita sunt, condicio sit inquiramus. ac primum quidem, ut de lacunis verba faciamus, uno saltem loco (21, 16) codicis *F* librarius spatio vacuo post *αὐτὰ* relicto simulque accentu omisso satis luculenter indicavit se exemplaris quod exscribebat ductus dispicere non potuisse. de quo loco iam C. Schenkl in Mel. Vind. vol. XXI p. 41 exposuit. etenim haec ibi leguntur: *διωγαλῶν αὐτὰ . . . νάματος τὸ ξεῦμα μέτρον* (*P μέτρον*, quod in Morellii quoque editione legitur sine dubio e Parisiensi sumptum). probavit lectionem *μέτρον* Iacobs, sed addidit nonnihil se dubitare an hic locus sincere legatur. ac re vera de integritate huius loci quam maxime dubitari potest. nam et obscura sunt haec verba neque ullo cum eis quae antecedunt modo coniuncta. Kayser verba *καὶ τὸ ξεῦμα μέτρον* uncinis inclusit eumque secutus est Westermann. verum ut concedas *τὸ ξεῦμα μέτρον* ferri non posse, tamen ea verba a librario vel scholiasta adiecta esse vix tibi persuadebis. quae cum ita essent, C. Schenkl olim lacunam statuit hoc fere modo explendam: *<διανγὲς τὸ τοῦ ποταμοῦ ὕδωρ καὶ>* *τὸ ξεῦμα μέτρον*. certe hoc enuntiatum, si quae praecedunt respereris, haud otiosum tibi videbitur atque fluminis, quod in pictura non parvi momenti est, descriptio cum eis quae proxime sequuntur *στρατιὰ τε ἐκατέρωθεν* aptissime conectitur. alter eiusmodi locus exstat 36, 5, ubi post *σκό^π'* illud, in quo vitii sedem esse quisvis facile concedet, spatium aliquanto maius quam quo singula vocabula in codice distingui solent apparet. utrobique autem quod

scripturam traditam licet corrupta sit retinere maluimus quam coniecturis incertis receptis memoriam libri pretiosissimi obscurare, opprobrio nobis non datum iri confidimus. tertiam denique lacunam in verbis 16, 22 *αὐτὴν τε ἄρρητον ἐκδεικνύσα τοῦ προσώπου τὴν θεὸν* statuendam esse suspicatus est Th. Gomperz. vidit enim vir doctissimus, cum illud Solis generis insigne (τὸ τῶν Ἡλιάδων γνῶρισμα) his verbis tam obscure, ut vix intellegi possit, significetur, *αὐγὴν* restituendum esse, quod perbene convenit Apollonii Rhodii versibus III 727 sqq., quos quin Philostratus respexerit¹⁾ dubitari non potest. coniectura autem *αὐγὴ* recepta lacuna hunc locum adfectum esse satis probabile fit, quam Gomperz his verbis <καὶ λαμπρὰν παρέχουσα> post *ἐκδεικνύσα* insertis sarcire studuit. at concedendum est Philostratum minorem, dum orationem modo luminibus atque elegantibus undique conquisitis onerat magis quam ornat, modo simplicitatis fucatae studiosus rude paene atque incultum dicendi genus affectat, tam miro saepe sermone uti, ut quid in tali scriptore ferri possit quidque librariis aut grammaticistribuendum sit haud facile expedias. magnam omnino cautionem in eiusmodi lacunis statuendis adhibendam esse satis ostenditur eis quae disputavit C. Schenkl Mel. Vind. XXI 41 sqq.

Interpolationis ne unum quidem vestigium in *F* extare pro comperto habemus neque necessarium esse putamus, ut quas de locis aliquot Kayser movit dubitationes²⁾ refellamus. sane uno loco certa deprehenditur interpolatio, dico illud *ἵππου* 12, 2, quod reiectum a Wakefieldo et Iacobsio recte Kayser secluserat: sed *ἵππου* manu altera in parva rasura scriptum est in versus exitu ita, ut eius fines aliquantum excedat. unde iam patet ama-

1) verbo *αὐγὴν* reddidit id quod apud Apollonium legitur *αἴγλην*. scholiasta ad v. 725 haec adscripsit: *ἀπὸ τῆς τῶν ὀφθαλμῶν διάνγεις*.

2) v. 6, 1; 12, 19; 31, 2; 32, 2; 34, 19 et cf. Mel. Vind. XXI 40 sq.

constat et Parisinum et Aldinae archetypon e communi quodam fonte fluxisse, codice scilicet e Laurentiano descripto sed corruptelis et interpolationibus satis deformato, quamquam negari non potest hic vel illic leviores Laurentiani corruptelas feliciter emendatas esse. altius in ista inquirere non iuvat; qui curiosius cineres perscrutari gestiunt, appendicem adeant huic praefationi adiunctam, ubi Parisini et Aldinae lectiones compositae inveniuntur.

Missio igitur Parisiensi et Aldina quanam libri *F*, in quo uno omnia posita sunt, condicio sit inquiramus. ac primum quidem, ut de lacunis verba faciamus, uno saltem loco (21, 16) codicis *F* librarius spatio vacuo post *αὐτα* relicto simulque accentu omisso satis luculenter indicavit se exemplaris quod exscribebat ductus dispicere non potuisse. de quo loco iam C. Schenkl in Mel. Vind. vol. XXI p. 41 exposuit. etenim haec ibi leguntur: *διωγαλίων αὐτα . . . νάματος τὸ ξεῦμα μέτριον* (*P μέτριον*, quod in Morellii quoque editione legitur sine dubio e Parisiensi sumptum). probavit lectionem *μέτριον* Iacobs, sed addidit nonnihil se dubitare an hic locus sincere legatur. ac re vera de integritate huius loci quam maxime dubitari potest. nam et obscura sunt haec verba neque ullo cum eis quae antecedunt modo coniuncta. Kayser verba *καὶ τὸ ξεῦμα μέτριον* uncinis inclusit eumque secutus est Westermann. verum ut concedas *τὸ ξεῦμα μέτριον* ferri non posse, tamen ea verba a librario vel scholiasta adiecta esse vix tibi persuadebis. quae cum ita essent, C. Schenkl olim lacunam statuit hoc fere modo explendam: *<διανγῆς τὸ τοῦ ποταμοῦ ὕδωρ καὶ>* *τὸ ξεῦμα μέτριον*. certe hoc enuntiatum, si quae praecedunt respereris, haud otiosum tibi videbitur atque fluminis, quod in pictura non parvi momenti est, descriptio cum eis quae proxime sequuntur *στρατιά τε ἐκατέρωθεν* aptissime conecitur. alter eiusmodi locus exstat 36, 5, ubi post *σκό^{Π'}* illud, in quo vitii sedem esse quivis facile concedet, spatium aliquanto maius quam quo singula vocabula in codice distinguere solent apparet. utrobique autem quod

scripturam traditam licet corrupta sit retinere maluimus quam coniecturis incertis receptis memoriam libri pretiosissimi obscurare, opprobrio nobis non datum iri confidimus. tertiam denique lacunam in verbis 16, 22 αὐτὴν τε ἄρρητον ἐκδεικνύσα τοῦ προσώπου τὴν θέαν statuendam esse suspicatus est Th. Gomperz. vidit enim vir doctissimus, cum illud Solis generis insigne (τὸ τῶν Ἡλιάδων γνῶρισμα) his verbis tam obscure, ut vix intellegi possit, significetur, αὐγὴν restituendum esse, quod perbene convenit Apollonii Rhodii versibus IIII 727 sqq., quos quin Philostratus respexerit¹⁾ dubitari non potest. coniectura autem αὐγὴ recepta lacuna hunc locum adfectum esse satis probabile fit, quam Gomperz his verbis <καὶ λαμπρὰν παρέχουσα> post ἐκδεικνύσα insertis sarcire studuit. at concedendum est Philostratum minorem, dum orationem modo luminibus atque elegantibus undique conquisitis onerat magis quam ornat, modo simplicitatis fucatae studiosus rude paene atque incultum dicendi genus affectat, tam miro saepe sermone uti, ut quid in tali scriptore ferri possit quidque librariis aut grammaticistribuendum sit haud facile expedias. magnam omnino cautionem in eiusmodi lacunis statuendis adhibendam esse satis ostenditur eis quae disputavit C. Schenkl Mel. Vind. XXI 41 sqq.

Interpolationis ne unum quidem vestigium in *F* extare pro comperto habemus neque necessarium esse putamus, ut quas de locis aliquot Kayser movit dubitationes²⁾ refellamus. sane uno loco certa deprehenditur interpolatio, dico illud ἔππου 12, 2, quod reiectum a Wakefieldo et Iacobsio recte Kayser seclussit: sed ἔππου manu altera in parva rasura scriptum est in versus exitu ita, ut eius fines aliquantum excedat. unde iam patet ama-

1) verbo αὐγὴν reddidit id quod apud Apollonium legitur αἴγλην. scholiasta ad v. 725 haec adscripsit: ἐπὶ τῆς τῶν ὀφθαλμῶν διάνυσιας.

2) v. 6, 1; 12, 19; 31, 2; 32, 2; 34, 19 et cf. Mel. Vind. XXI 40 sq.

nuensem quandam ut haberet quo referretur *παύρον* levi errore ex *ταύρον* ortum commentum illud intulisse.

In iis rebus quae ad orthographiam pertinent nos Laurentianum secutos esse per se intellegitur. eo igitur duce scripsimus *γίνεσθαι* et *γινώσκειν* neque ab eo, qui modo *ἐς* et *ἐν*, mode *εἰς* et *ὅν*, modo *ττ*, modo *σσ* praebet, ullo loco recessimus eandem quae in Philostrati maioris Imaginum editione observata est rationem amplexi.

Superest ut quo modo commentarios adornaverimus paucis exponatur. Laurentiani igitur scripturas omnes levisimis quibusdam neglectis recepimus, Parisiensis vero et Aldinae, ne inutili mole adnotatio oneraretur, eas tantum, quae alicuius momenti esse videbantur.¹⁾ similiter ex coniecturis virorum doctorum, qui post Iacobsium et Kayserum huic libello emendando operam dederunt²⁾, selectas adtulimus. Reiskius, qui tot egregias ad Philostrati maioris Imagines emendandas observationes contulit, minorem obiter tantum inspexit, Callistratum autem plane neglexit. qua de re vide quae disputavit C. Schenkl Mel. Vind. XV 208.

Iam vero quae inter Philostrati maioris et minoris, qui ipse avi sui librum se imitatum esse dicit, Picturas ratio intercedat et quo modo minoris liber compositus sit explicandum esse putamus. qua in re magno opere do-

1) Ne quid suppellectilis ad artem criticam exercendam desideraretur, duobus laterculis praefationi adiectis et Laurentiani et Aldinae librique Parisiensis scripturas in adnotationem non receptas composuimus. praeterea monemus eas quae ad anon. Ald. Gott. referuntur lectiones in Aldinae editionis exemplari Gottingae adservato a viro quodam docto adscriptas esse (cf. Iacobs p. 591), quae ad anon. Ald. Olear., ab Oleario adferri ut e marginibus alius cuiusdam Aldinae exemplaris petitas (ib. p. 592).

2) Cf. H. Brunn, Symb. phil. Bonn. I 446; R. Hercher, Herm. VIII 110; Hertlein, Herm. VIII 363; Piccolos, Journ. d. Sav. 1849 p. 762, 2; G. A. Pappabasilios eph. quae inscribitur *Ἀθηνα* VIII 460 sq.

lendum est nepotis opusculum non integrum ad nos pervenisse. ac primum quidem si prooemia ab utroque addita respicimus, locis quibusdam inter se collatis aperta imitatio conspicitur, veluti *3, 3 et 4, 1¹), quo loco de poetica et pictura vinculo quodam coniunctis agitur, vel *4, 2 et 4, 2, ubi quomodo pingendi arte animi adfectus exprimantur isdem fere verbis usus uterque exponit. adde quod in hoc et illo prooemio similis est clausula. nam maior porticum in urbe Neapoli picturis amplissime ornatam sibi ansam ad imagines componendas dedisse refert, minor brevius neque ullo loco nominato se, cum in tabulas artis praecipuae incidisset, silentio eas praeterire noluisse dicit. enarrandi autem rationem uterque eandem secutus est. ac maior item uberius exponit, quomodo factum sit ut orationem ad puerum quendam converteret. minor brevioribus usus verbis addit cogitandum esse aliquem adesse, cui singulae deinceps imagines enarrentur. ceterum et hic et ille in describendo eandem allocutionem ὁ παῖ adhibent.

His de utriusque scriptoris prooemiis expositis iam ad singulas imagines, quae de nepotis libro restant, examinandas accedamus. primo igitur loco duae tabulae positae sunt inter se respondententes et tamquam gemellae, quarum altera Achilles in Scyro insula virginis habitu occultatus, altera Pyrrhus in gregibus administrandis occupatus. in priore imagine eiusdem Sophoclis Scyrios, in altera Dolopes respexisse scriptorem Welcker coniecit; quae tamen opinio eo redarguitur, quod a Sophocle Scyriis Neoptoleum, Euripidis vero fabula cognomini Achillem tractatum fuisse satis constat post ea quae exposuit C. Robert 'Bild und Lied' p. 34. at quominus scriptorem ἀνευόδεα illud (5, 8) e Sophoclis Scyriis mutuatum esse putemus, nihil obstat. imago quae Marsyas inscribitur quasi supplementum est imaginis a maiore descriptae

1) ut et brevitati et perspicuitati consuleretur, maioris Philostrati locis stellulas adpinximus.

(I 22), qua certaminis inter Marsyam et Apollinem et Midæ iudicii mentio inicitur. tertia respondet quodammodo picturae, quae in avi libro priore est duodecimesima, differt tamen ab illa eo, quod in hac venatores in ipso venandi opere versantes depinguntur, in illa venatione peracta ex labore se reficientes. Herculis res gestae quattuor imaginibus illustratas habes apud nepotem (III V, XII, XVI), apud avum de isdem quinque picturis agitur quae omnes in libro posteriore continuo ordine leguntur (XXI—XXV). sexta imago, cui titulus est Orpheus similis est ei qua maior I 10 Amphionem proposuit. non desunt loci, in quibus certissima imitationis vestigia continentur in Orpheus et Amphionis descriptione; cf. 15, 2 et *22, 11. 29. sequuntur duae imagines, quae ad Argonautarum expeditionem pertinent (VII et VIII), ac postea tertia addita est, qua de eadem re agitur (XI). atque facile cognoscitur Apollonium carmine suo sicut olim pictori materiam ita postea Philostrato artificis tabulae descripturo sententias atque colores suppeditasse. non eandem materiam tractavit minor, quam maior duabus tabulis explicavit (I 17 et 30). frequentes sane in huius et illa similitudines inveniuntur; cf. 19, 11. 24 et *324; 59, 4; 19, 12 et *58, 11; 19, 15 et *35, 2; 20, 2 sqq. et *58, 17 sqq. capitis decimi summa clippeae descriptio, cetera brevius ut solet perstringit scripta duodecima tabula vinculo quodam coniuncta est cum ea quae in maioris libro priore est undetricesima. quae tertia decima, qua Sophocles celebratur, ei, qua maior Pindari effigiem enarravit, similis sit, neminem late putamus. videas quaeso quam conveniat paeanis a Sophocle in Aesculapii honorem compositi commemorat cum eis, quae de hymno a Pindaro Panis dicato apud maiorem referuntur. colores, quibus exornavit nepos locum 34, 14, sumpsit ex avi verbis quae leguntur *85, 19. qui ex re id quoque colligitur Welckeri coniecturam, qui verbis 34, 13—15 versus cuiusdam poetae latere putavit atque trimetros refingere conatus est, minime comproba-

posse.¹⁾ capite quarto decimo eadem fabula atque libri prioris capite XXIII apud maiorem explicatur. sed dum hic Hyacinthus iam percussus disco et mortuus describitur, illic habes adstantem eum Apollini amorem suum fatenti. disco ad pedes adposito quae ei sors eventura sit significatur simulque id diserte ultimis verbis indicatur. imitationis vestigia conspiciuntur in verbis *47, 13 et 36, 8; *48, 2 et 36, 14. vides quoque quomodo hic Zephyrus improbus ridens mortisque pueri laetans describatur, illic torvis oculis invidiae plenis amantes contemplan. restant duae tabulae, quibus in maioris Imaginibus nulla respondet vel similis est, XV et XVII. in capite ultimo nunc mutilato, quod Philocteta inscribitur, versus ex cognomine Sophoclis fabula adfertur et fortasse verbo *δάμνα* (40, 16) ad ea adluditur, quae in eiusdem fabulae vv. 39 et 274 leguntur. unde conicias scriptorem in eis quoque quae interciderunt, dum tabulam propositam fideliter atque accurate enarrat, a Sophocleae fabulae argumento non multum deflexisse; nihil enim verisimilius quam a pictore Neoptolemum Philoctetae adpropinquantem fictum esse, Ulixem autem in recessu latentem atque in prodeundi occasionem intentum.

Philostratum minorem avi sui dicendi genus tamquam exemplum imitandum sibi proposuisse utriusque libris inspectis nemo non intellegit. quae res et in sermone universo et in singulis locis cernitur.²⁾ animadvertas quoque verba quaedam poetica vel minus usitata in hoc et illo inveniri, veluti ut pauca adferam: *ἀγέρωχος*, *ἀκραιφνήης*, *ἀπέρριτος*, *ἀποτορνέω*, *ἀφερμηνεύω*, *βλοσυρός*, *πλωτήρ*. verum non solum Imagines Philostrati maioris nepos respexit, sed etiam Apollonii vitam atque in primis Heroicum, id quod locorum indice infra adiecto satis demonstrabitur.

Quibus expositis iam restat ut de fide scriptoris vel,

1) cf. Meinekii Com. Graec. fragm. III 655.

2) vide quae in locorum indice enotata sunt.

ut accuratius dicamus, de eo agatur, utrum descriptionum quas proposuit argumenta ipse invenerit an eas ex picturis quas viderat adumbraverit. de hac re iidem viri docti, qui in quaestione quaenam fides Philostrato maiori tribuenda esset expedienda versati sunt, disputaverunt. quorum nomina simul cum titulis librorum ab eis conscriptorum in appendice congesta habes. quodsi quidam num avus descriptiones suas ad picturarum quas ipse conspexerat exempla conformavisset dubitaverunt, ad suspiciones quas illi moverunt in nepotis imaginibus id accedit, quod, qua de re modo exposuimus, in huius libro permultis locis aperta operis ab avo confecti imitatio atque in singularum picturarum argumentis et describendi ratione et scribendi genere manifesta similitudo conspicitur. deinde neminem fugere potest scriptorem in imaginibus illustrandis se haud raro ad poetarum quorundam locos adplicare, cuius rei exempla quaedam modo adtulimus, plura in indice congessimus, neque semper in descriptionibus certum quoddam actionis propositae momentum temporisque quo ea perficitur vestigium facile cognosci posse. nihilominus tamen ne hae quidem res ad probandum sufficiunt descriptiones eius fictas atque commenticias esse. immo nobis, si vere de eo iudicare volumus, reputandum est quo consilio ductus hunc librum confecerit. ac primum, quicumque imaginum delectum respererit simulque ea quae de libelli consilio ipse auctor in prooemio exposuit rationis habuerit, eum in picturis praeter adfectuum expressiones pulchrasque figurarum singularum proportionem maxime delectavisse inveniet argumenta ex fabulis antiquis petita ut a poetis verbis ita a pictoribus lineamentis coloribusque illustrata. atque ut hanc quae inter poesin et pingendi artem intercedit rationem explicet, ex picturis studiose deligit eas, quibus in fabula oculis legentium vel intuentium proposita quasi quoddam poetae et pictoris certamen exhibebatur. non igitur mirum nobis videbitur eum in eiusmodi picturis explanandis ipsis poetarum, qui de his fabulis

egerunt, verbis usum esse. altera autem imaginum ab eo explanatarum pars eo consilio electa esse uidetur, ut iis cum avi descriptionibus collatis exemplaris imitationisque similitudo conspiceretur; nam ipse se avum imitari voluisse dicit atque ut minorem cum maiore aemulari.

Iam vero cum Pompeiis effossis satis compertum sit temporibus Caesarianis in hominum locupletum aedibus ingentem picturarum numerum fuisse, quibus vel argumenta ex fabulis antiquis hausta vel regionum formae effectae hominumque figuris ex historia fabulari sumptis tamquam parergis ornatae vel vitae cotidianae illustrationes, veluti venationes continebantur, concedes profecto, in tanta ubertate nequaquam imagines defuisse ita comparatas, ut Philostrato ansam et materiam praeberent consilii quod modo exposuimus capiendi atque perficiendi.

Imagines autem illae a Philostrato descriptae sane conferri non possunt cum picturis in vasibus saeculi VI vel V a. Chr. n. neque cum picturis artificum magnorum saeculi V vel IIII a. Chr. n., de quibus scriptorum exstant testimonia; immo picturarum, quae in parietibus aedium Pompeianarum conspiciuntur, ratione habita eas nobis cogitatione effingemus. quasdam autem vel posteriore aetate ortas esse certissimum est. quam ob rem ut imaginem earum nobis animo informare possimus, praeter raras posterioris aetatis picturas parietarias ectypa, opera vermiculata, denique picturas in libris manu scriptis, quae ex ultimis temporum Caesarianorum saeculis servatae sunt, in auxilium vocari necesse est.¹⁾ multa enim in his insunt documenta, quibus artis opera aetatis Caesarianae inferioris saepenumero ad exemplum descriptionum, quae in poematis exstabant, ficta esse comprobatur. simul iis edocemur uno eodemque opere haud raro eiusdem actionis

1) conferas quaeso ea quae F. Wickhoff in editione Genesis Vindobonensis, quam G. de Hartel curavit, p. 83 sq. exposuit.

duo vel tria momenta ita exhibita fuisse, ut intra eiusdem tabulae fines coartarentur. denique multae quae in Philostratorum descriptionibus conspiciuntur res in eis recurunt. sic, ut unum exemplum proferam, qui regiones urbes fluvios depingere student artifices, etsi iam in tabulis talia expressa sunt qualia oculis videntur, nihilominus tamen insuper feminarum vel virorum figuras adponere solent, quibus sive regiones illae sive urbes sive fluvii etiam luculentius indicentur.

Non minorem autem quam imaginum argumenta describendi genus, quo Philostratus usus est, de fide eius suspicionem movit. sed de hac quoque re quid spectaverit ipse nos in prooemio edocet. etenim praeter imaginum argumenta maxime se delectatum et quasi captum esse significat arte, qua usi pictores oculorum vultusque argutiis animorum adfectiones expresserint et pulchras illas corporum humanorum proportionem effinierint. ac profecto longius excurrit in oculis describendis, in quibus omnis generis adfectus expiscari conatur, et multa verba facit de corporum humanorum quae admiratur pulchritudine atque de habitu eorum motibusque, pauca vero vel nihil etiam profert de imaginum compositione et qua arte singulae figurae dispositae sint atque inter se sociatae. deinde descriptionibus suis probare studet orationem cum pictura omnibus numeris perfecta atque absoluta certare posse; non enim tam picturas describere quam ostendere vult, quomodo orator, si in dicendo a pictura proficiscitur, artis opus, quod illa non inferius esse videatur, effingere possit. denique cum non solum delectare legentes, sed etiam docere cupiat, haud raro adducitur, ut eius rei, quae in pictura proposita est, descriptioni et quae praecesserunt et quae secuta sunt intextat. ac dum ex picturis quae potest interpretari studet, ipsa actionum quae iis continentur momenta accurate definire negligit et quodam dicendi fervore abreptus res quae actiones illas excipiunt tamquam praesentes describit. certe non ei in mentem venerat olim quosdam

futuros esse, qui id agerent, ut descriptionibus eius tamquam fundamento usi picturas quas ille delegerat quodammodo refingerent, sed specimina proponere voluit, quibus probaret quid dicendi artifex pictura quadam respecta de argumento eius, de personarum tamquam in scaena agentium affectibus, denique de pictoris arte imaginisque pulchritudine exponere posset.

De Callistrato, quem veterem usum secuti Philostrato iuniori comitem adiunximus, quis fuerit quoque tempore vixerit nihil omnino compertum habemus nisi quae ex libello ab illo composito, cui nomen Ἐκφράσεις est, colliguntur. ac primum quidem cum certum sit Callistratum in libello suo componendo Philostratorum et maioris et minoris Imagines nonnullis locis¹⁾ imitatum esse, eum post viros illos, i. e. non ante saeculum tertium p. Chr. n. vixisse constat. deinde aliquantum ad tempora accuratius definienda proficimus rationibus, quas in membrorum (quae κῶλα apud Graecos vocantur) clausulis fingendis sequi solet scriptor, diligenter observatis. etenim

1) ex his qui ullius momenti esse visi sunt, omnes in indice locorum adtulimus; plura suppeditabit index verborum studiose excussus. quod vero eadem argumenta et a Callistrato et a Philostratis tractantur, cave ne huic rei nimium tribuas. etenim cum per saecula illa permultos et scriptores et poetas in eiusmodi descriptionibus conficiendis operam posuisse constat, notissima illa velut Medeam et Orpheum (ut de Memnone taceam) iterum iterumque descripta esse pro certo adfirmari potest. infirmiora itaque ista sunt, quam quibus usus Callistratum Philostratorum vestigia pressisse tibi persuadeas. immo si totius operis rationem atque indolem respexeris, plus uno numero Callistratum ab illis discrepare invenies. omnino de his rebus sententiam ferre certam atque absolutam prohibemur eo quod non satis constat, utrum Callistrati libellus integer nobis servatus sit necne; attamen ex iis quae restant, quicunque descriptiones Nicolao et Libanio volgo attributas (cf. Rhet. Graec. ed. Walz vol. I p. 394 sqq. et Libanii ed. Reiske vol. III p. 1046 sqq.) perlegendi laborem taedii plenum non aspernatus erit, statim perspiciet cum nugis illis satis arto cognationis vinculo contineri Callistrati statuas.

facile cognoscitur artificii illius quod in scriptorum Graecorum oratione pedestri inde a saeculo quarti fine adhiberi coeptum esse, inde a saeculo quinto tamquam summam legem dominari perspexit Guilelmus Meyer¹⁾, apud Callistratum multa exempla inveniri. velut in tribus primis capitibus LIII clausulae numerantur quae ad legis illius amussim conformatae sunt, XXI quae ei repugnant. quodsi recte Meyer de huius usus primordiis statuit, Callistratum Themistii fere aequalem fuisse non sine causa conicias. de regionibus denique quas adisse se testatur scriptor, postea agemus, ubi de eius fide disputabimus.²⁾

Plane singularis autem libelli Callistratei in codicibus est condicio. etenim quattuordecim eius capita omnia septem tantum libris continentur, Parisiensi 1038, Laurentiano LVI 20, Monacensi 536, Quiriniano B VII 14, Vaticano 87, Lugdunensi XVIII F 67, Palatino 158. in ceteris partes quaedam tantum huius opusculi insunt. de qua re quo commodius iudicare possint, qui in Callistrati codicibus aestimandis operam collocare student, iam sequatur tabula, in qua singuli codices secundum litterarum ordinem dispositi enumerantur. numeris qui vocantur Romanis quot singulis codicibus contineantur capita indicatur. denique litteris uncis inclusis sigla quibus Kayser in editione maiore usus est significantur.

- | | |
|---|--|
| 1 Baroccianus 68 saec. XV (I). | 5 Lugdunensis XVIII F 67 saec. XVI (I—XIII). |
| 2 Laurentianus LVI 20 saec. XV (I—XIII) (f). | 6 Marcianus XI 15 saec. XV (III—XI, XIII) (p). |
| 3 F Laurentianus LVIII 15 saec. XI (I—V) (F). ³⁾ | 7 Monacensis 494 saec. XVI (I, II) (mon.). |
| 4 Laurentianus LVIII 44 saec. XIII (III — XI, XIII, I, II) (φ). | 8 Monacensis 536 saec. XV (I—XIII) (μ). |

1) cf. eius libellus 'Der accentuierte Satzschluss in der griechischen Prosa vom IV. bis XVI. Jahrhundert', Gott. 1891.

2) cf. p. LI.

3) saeculo duodecimo adscribitur a Bandinio, undecimo ab H. Vitelli, qui tamen quicquam obstare negat, quominus hic liber ad saeculum decimum referatur.

- | | |
|--|--|
| 9 Neapolitanus 91 (II C 32) (excerpta). | 15 Urbinas 110 saec. XV (I—VII). |
| 10 Palatinus 158 saec. XVI (I—XIII). | 16 Vaticanus 64 saec. XIII (I—V). |
| 11 Parisiensis 1038 saec. XV (I—XIII) (π). | 17 A' Vaticanus 87 saec. XV (I, II, XII, XIII, III—XI, XIII) (ρ). |
| 12 P Parisiensis 1696 saec. XIII (I—VII) (ρ). | 18 Vaticanus 914 saec. XV (I—III). |
| 13 Parisiensis 3019 saec. XV (III—VI) (ψ). | 19 V Vaticanus 1898 saec. XIII (VIII—XIII). |
| 14 Quirinianus B VII 14 saec. XV (I—XIII). | 20 Vossianus graec. 18 saec. XV (excerpta) (ι). ¹⁾ |

Quorum codicum quae sit auctoritas, quo vinculo inter se coniuncti sint, in quas familias distribuendi, iam explorandum nobis est. initium autem disserendi primaque nobis cura sit, ut nimium codicum numerum quantum fieri potest minuiamus cum eiectis illis libris, quibus sine ullo artis criticae damno carere possimus, tum iis, qui ad unum eundemque librum tamquam fontem redeunt, consociatis.

F' Dubium autem non est quin ex *F'* manaverit Vaticanus 64²⁾ saec. XIII, qui ut ille descriptiones I—V complectitur verbis ultimis capituli quinti omissis. compluribus locis in eo correctoris manus conspicitur, qui ad scripturam emendandam codice quodam Paris. 1696 (*P*) simillimo usus est. velut 50, 9 verba ὅγῳδς μὲν ἦν in eo supra versum adscripta sunt; 50, 1 a manu altera supra τέχνημα scriptum

1) codices 5. 7. 8. 11. 12. 13. contulit C. Schenkl (12. iam ante excusserat I. Zingerle), 1. Henricus Schenkl, ceteros examinavit G. Weinberger. locos aliquot in libris 2. 3. 4. iterum inspexit H. Vitelli, in libris 17. 18. 19. I. Penzl, in 3. 17. 19. H. Schenkl.

2) cuius libri Thessalonicae a. 1270 scripti (unde Laurentianum *F'* quoque olim ibi adservatum fuisse haud immerito concludas) partem ultimam totam a Laurentiano pendere iam dudum H. Usener perspexit. cf. quae exposuit vir doctissimus in Fleckeiseni Annal. a. 1883 p. 146 sqq. et in Dionysii Halic. opusculorum praef. p. XI sq. frustra igitur fuit opera ab Aenea Piccolomini v. d. in codice Vaticano ad Sapphus carmen conferendo consumpta (Herm. XXVII p. 1 sqq.).

est εὑρεμα et 8 γενέσθαι supra εἶναι et sic multis locis scripturas, quae in *P* quoque leguntur, manus altera adpinxit. item ex *F* originem traxisse Vaticanum 914 saec. XV, in quo capita I—III leguntur, manifestum est. is liber negligentissime scriptus corruptelisque omnis generis oppletus uno tantum loco praebet lectionem memorabilem, 48, 16 ἄνθην (ἄνθησιν in ceteris extat) a Kaysero receptam. sed cum ab Atticistis (cf. Moeris p. 4, Thomas p. 127) edoceamur ἄνθησιν a scriptoribus aetate inferioribus eodem modo quo ἄνθην adhibitum esse, certe non est quod contra ceterorum codicum consensum huic uni fidem habeamus. denique cum Vaticano 914 plane conspirat Baroccianus 68, in quo caput primum solum inesse supra indicavimus.

Proximus Laurentiano cognatione est Parisiensis 1696 *P* (*P*) saec. XIII, id quod iam eo comprobatur, quod et ipse verba illa in capite quinto ultimo omittit. quae cum ita sint, iure conicias eum ex eodem fonte quo Laurentianum derivatum esse. nam quominus *P* ex *F* descriptum esse putemus, etsi plerumque inter se conspirant, tamen eo impedimur quod lacuna quae 50, 9 in hoc invenitur — dico verba ὅγος μὲν ἦν omissa — in illo non conspicitur. ex *P* autem profectus est Urbinas 110, quo ut illo capita I—VII continentur.

Deinde observandum est in Vaticano 87 saec. XV de *A* descriptiones hoc modo dispositas esse, ut primam et alteram XII, XIII, III, III, V—XI, XIII excipiant. in Laurentiano LVIII 44, qui iure saeculo XIII adscribitur, desunt capita XII et XIII ac I et II post XIII addita sunt. in Marciano XI 15 saec. XV leguntur capita III—XI et XIII. memorabile autem est quod hos libros ex codice, in quo, sive scriptura evanuerat sive madore obscurata erat, verba quaedam legi non poterant, profectos esse spatiis hic illic relictis comprobatur. veluti 58, 10 in Laurentiano et Marciano legitur . . . ὦνι litteris Ἐλιν omissis. in Vaticano et Marciano 59, 7 scriptum est . . . σιν, in Laurentiano ὀφρύ manu altera adiectum. hisque exemplis multa alia addi possunt, quibus evincitur in communi

trium illorum codicum fonte haud pauca evanida fuisse; cf. 46, 14 ἡ δὲ pro καλή μὲν γὰρ; 48, 9 εἰσι . . . (cum lacuna) pro εἰσιόντι; 50, 3 χαλκός δὲ αὐτὸν ἐτύπου om.; 50, 8 ὅλην om.; 53, 16 ἔβλεπε om. spat. rel. eodem vero spectat, quod capp. I II in Vat. 87 primo loco posita leguntur, in Laur. LVIII 44 in fine operis addita sunt, in Marc. XI 15 non adparent; quod in his tribus libris prima capitis quarti verba desiderantur; quod iidem inscriptione carent praeter Vaticanum, in quo *Φιλοστράτου Ἐκφρασις* librarius scripsit (unde *στράτου* tantummodo in archetypo eum dispicere potuisse conicias) quodque inscriptio εἰς Σάτυρον in Laurentiano deest; denique quod capp. XII et XIII in solo Vaticano leguntur eaque ex antigrafo satis corrupto descripta (cf. spatia vacua relicta 67, 16. 18; 68, 9; praeterea 68, 2 ἀλάλοις γεννησαμένη pro ἀλλήλοις τεχνησαμένη σύμφωνα; 68, 1 δοκοῦσα pro τεμοῦσα), ita ut vix mireris codicum Laurentiani et Marciani amanuenses taedio laboris vel desperatione operis perficiendi captos capita illa tota omisisse. cum denique horum librorum lectiones plerumque inter se conspirent, manifestum est eis unam familiam effici, quam littera *A* significavimus. in capp. XII et XIII vero, in quibus recensendis unus tantum huius classis liber, Vaticanus 87, nobis *A'* praesto est, nota *A'* usi sumus. atque ad eandem familiam referendus est Parisiensis 3019 saec. XV, quo capita III—VI continentur, cum omnibus fere locis cum codicibus illis consentiat.

B Alteri familiae, quae a nobis littera *B* denotatur, adscribendi sunt primum codices quinque, quorum tres saeculi XV sunt, Laurentianus LVI 20⁴), Monacensis 536, Quirinianus *B* VII 14, duo saeculi XVI Lugdunensis XVIII

1) negligentius hic liber scriptus est, in quo haud pauca quae in ceteris huius classis codicibus non extant vitia inveniuntur. ceterum in eo partem ultimam inde a verbo ἡμισείας (68, 1) manu altera, quae est saeculi XVI, ex editione Aldina additam esse docuit H. Vitelli, Stud. Ital. di fil. class. I 253 sq.

F 67 et Palatinus 158. etenim in his omnibus capita hoc modo disposita sunt: I, II, III, III, V—XIII. accedit quod in omnibus Callistrati descriptiones antecedit Cornuti libellus, qui *Θεωρία περὶ τῆς τῶν θεῶν φύσεως* inscribitur, id quod de Laurentiano et Monacensi iam Kayser ed. mai. p. 24 observavit. qua re iam eo adducimur ut hos omnes ex communi fonte derivatos esse statuamus. artiore etiam vinculo inter se coniunctos esse Monacensem et Quirinianum eo comprobatur, quod in utroque Callistratum Enchiridion Hephaestionis sequitur. ceterum in his omnibus fere semper eadem lectiones inveniuntur. deinde ad hanc classem referendus est Parisiensis 1038 saec. XIII, in quo Callistrati descriptiones post epistolas Euripidi volgo adscriptas collocatae leguntur. hic vero liber reliquis classis *B* exemplis non solum antiquitate, sed etiam lectionum bonitate aliquantum antecellit. etenim nonnumquam scripturas deteriores quae in ceteris libris manuscriptis classis *B* inveniuntur, aut omnino non exhibet aut a manu altera illatas. cf. quae adnotata sunt ad 54, 18; 56, 2; 57, 14. 21; 59, 7. 13; 60, 16; 61, 2; 63, 11. 21; 68, 8; 69, 9; 71, 7. certe in his quaedam levioris momenti sunt quaeque ad alias quoque causas referri possint; at rursus certissima exstant indicia, quibus evincitur Parisinum 1038 re vera reliquis libris integritate praestare. alio enim modo vix explicare possis, quod 56, 2 archetypi scripturam corruptam *χρυσόπικρον* solus iste exhibet, cum ceteri classis *B* libri (et ipsius Parisini corrector) *λυσόπικρον* praebeant; quodque 57, 14 inter verba scriptoris veram scripturam *ὄντως* cum *A* habet, in margine vero *οὕτως* illud in *P* et ceteris classis *B* libris inepte illatum ab homine inepto, qui vocabuli *ὄντως* vim atque usum non perspexit; denique quod libri Parisini amanuensis 64, 19 pro *πάναγνον* exemplar quo utebatur se legere non posse honeste confessus *π . . .* posuit spatio relicto, cum in ceteris *παιάν* e 65, 12 temere suppletum sit (*παν^{αν}* quod in Parisini margine legitur utrum ab ipso librario an a correctore profectum sit non constat). unde

adparet omnia classis *B* exempla praeter Parisinum 1038 e codice quodam fluxisse, in quo haud pauca ad arbitrium immutata erant. ipsum tamen Parisinum reliquorum esse archetypum non omni ex parte certum est, quoniam 54, 18 vitiosa lectio *σχήματος*, quae in Parisini margine et in deterioribus classis *B* libris exstat, etiam in Parisino 1696 (*P*) legitur, qui liber est saec. XIII et ad diversum codicum genus pertinet. deinde notabilis locus est 69, 9 ubi pro corrupto vocabulo *ψόφον* in tribus classis *B* libris (inter quos Parisinum 1038 non esse scito) *ψόγον* infelicissimo conatu restitutum est. hanc quoque coniecturam in archetypo illo, ad quem deteriores classis *B* libri redeunt, adscriptam fuisse veri simile est. denique huius classis esse Monacensem 494 saec. XVI, in quo caput primum et maior alterius pars extat — desinit enim in verbo *σφάγιον* 48, 24 — scripturae consensu evincitur.

V Inde a capite nono novum nobis artis criticae administrandae subsidium praebetur codice Vaticano 1898 (*V*) saeculi XIII, quem primus R. Hercher in lucem protraxit.¹⁾

Restant excerpta in codice Vossiano graeco 18 saec. XV, quae in omnibus fere rebus cum excerptis in codice Neapolitano 91 (II C 32) eiusdem saeculi servatis conveniunt.²⁾ de quibus hoc sufficiat dicere, consentire ea plerumque cum libris *A* nisi quod cum *B* faciunt 64, 4 in scriptura *ᾧ* . . . *ἐκκληρούχησε*. nullius omnino usus est editio Aldina ex codice quodam deteriore classis *B* descripta.

Vides igitur in capitibus I—V libros *FPAB*, in VI et VII *PAB*, in VIII *AB*, in IX—XI et XIII *VAB*, denique in XII et XIII *VA'B* nobis respiciendos esse.

1) cf. Herm. V 290.

2) continentur excerptis illis hi loci: 53, 16 sq. *κατὰ . . . καθαράς*; 54, 17 sqq. *ἐν ἁσωμάτῳ . . . περιδεία*; 57, 14 sq. *ἐστὼς . . . ἔχειν ἐφαίνετο*; 59, 2 sqq. *χιτῶν . . . πόδας, κόμη . . . αἰσθησιν*; 61, 15 sqq. *γέλωτος . . . τὸν χαλκὸν δῆλωσιν τῶν παθῶν ὑποκρίνεσθαι*; 64, 2 sqq. *εἶτα . . . πιστεύομεν*; 68, 6 sqq. *ὡς . . . ζητεῖν*; 69, 1 sqq. *ἀπομαξαμένης . . . ἡ εἰκὼν*; 70, 16 sqq. *ἦν . . . τὸ ὄμμα παράφορος*.

Enumeratis atque descriptis qui exstant libris manuscriptis iam in singulis codicibus vel codicum generibus aestimandis operam ponamus necesse est. qua in quaestione tractanda quam maxime dolendum est libros antiquissimos Laurentianum *F* et Vaticanum *V* non in iisdem libelli partibus nobis praesto esse, quo fit, ut inter se comparari iam non possint. initium autem disserendi capiemus ut par est a Laurentiano *F*, quippe qui reliquos vetustate longe superet, ita ut vel Vaticano *V* tribus saeculis sit antiquior, ceteris vero quattuor vel quinque vel adeo sex. hunc igitur librum cum Parisino *P* propinquitatis vinculo quodam coniunctum esse nemo negabit qui hos loco inspexerit: 45, 1. 10. 10; 46, 5; 48, 8; 50, 6. 9; 53, 2; 54, 5; 55, 5. 13. 18. quin etiam ea est condicio libri *P*, ut eius scripturae nonnumquam ex antiquioris codicis *F* erroribus ortae esse videantur: cf. 45, 10 ἡ τῆς *F*: ἐκ τῆς *P*: τῆς *AB*; 53, 2 ἀβρὸν οὐδὲ *F*: οὐδὲ ἀβρὸν *P*: ἀβρὸν οὐδὲν *AB*. quo magis mirari debemus non ubique easdem inter libros *FPAB* intercedere rationes. etenim semel (55, 10) *F* cum *B* contra *PA* consentientemprehendimus; sexies vero (46, 15; 47, 15; 51, 18; 52, 13; 53, 4; 54, 18) *FA* contra *PB* faciunt. cuius inconstantiae cum variae causae excogitari possint, tamen et propter codicis *F* vetustatem et librorum indole respecta credere malumus aut in *P* e codice quodam classis *B* pauca illata esse aut classis *A* archetypum ad exemplum quoddam Laurentiani simile nonnullis locis correctum esse. utut est, iam dum in limine disputationis vestigium ponimus, manifestum nobis fit Callistrati exempla olim inter se collata esse; quae res sane magni momenti est in huius opusculi memoria recte cognoscenda.

Ubi deinceps ad scripturas, quae alteriutri libro, aut *F* aut *P*, peculiare sunt, animum adverteris, statim concedes codicem *P* non solum multis numeris Laurentiano *F* deteriore sed etiam classibus *A* et *B* (quibus in capp. VI et VII deficiente Laurentiano solus accedit) posthabendum esse. id quod vel glossematis evincitur, quae in eum

est Callistratus, sicut 62, 13, ubi in *νύκτα ἐλεεινόν* hexametri clausula latere videtur); 60, 12 *θελκτήρια*; 63, 4 et 5 *μήτε*; 66, 7 *ἤγετο*; deinde quae post incisionem graviolem collocata sunt, ut 54, 20 *σκιάσματος, ολον* et 65, 10sq. *ιδέα, ἄτε . . . φέρουσα, ἀκμήν* (ubi parenthesi interposita dirumpitur oratio). denique duobus locis hiatus ante articulum observatur (69, 18 *πάθη ἡ* et 65, 9 *φθίρεσθαι ἡ*). restant igitur tria tantummodo exempla omni excusatione carentia, quae quin suspicionem moveant fieri non potest; e quibus unum (72, 1 *ἀνέβη ἄγριον*) in loco exstat lacunoso atque iam in communi archetypo male tradito, secundum (55, 8 *πάθη ἐμήνυνεν*) ad loci simillimi (60, 10 *πάθη κατεμήνυνεν*) amussim emendandum esse videtur. plane singularis notae est 67, 14 *νὸς ἰδρυμένον*, quo loco quid faciendum sit, haud facile dicas. haec cum ita sint, cavendum est, ne temere verbis qualia in libris manu scriptis leguntur immutatis nova inferantur hiatus exempla; reiciendaeque sunt quae contra hanc legem peccant virorum doctorum coniecturae, velut Kayseri illud *μοι ἐδόκει* 62, 17 (de quo loco postea fusius agemus) et Salmasii *ἔτερα ἱερὰ* 49, 18. itaque ut longum iter emensi unde egressi sumus redeamus: iam, si recte haec disputata sunt, dubitari non potest, quin codicis *F* scriptura (51, 22) *ἀτρα ἐμνησαντο τέμνειν* sana non sit.

Itaque cum hoc loco librum antiquissimum ab interpolationis suspicione liberum non esse constet, in aliis quoque eius lectionibus aestimandis caute rem geri oportet. 48, 2 *F* omittit *ἐκ*, quod ferri quidem potest, sed dissuadet constans scriptoris usus. nec magis placet 53, 11 *ἐν αὐτῇ* (audi *κορήνῃ*) *F*: *ἐπ' αὐτῇ* *AB*: *ἐπ' αὐτῷ* *P*; nam de lacu sive piscina statuae tamquam insulae circumfluenti cogitari non posse patet. ambigua res est 46, 16, quoniam particulam *ἔν*, quae non adparet in *F*, ad *ὧς* cum participio coniunctum modo adponit scriptor (46, 6; 50, 3; 53, 5; 63, 20) modo omittit (51, 4; 57, 16; 58, 1); at cum aliis quoque locis vocabula in codice *F* omissa esse constet, non est causa, cur ei hoc loco fidem habeamus

uno tantummodo loco quod *F* exhibet praestat, 46, 18 *λειμῶνος*, cum in ceteris pluralis *λειμώνων* scribatur.

Satis iam demonstratum esse putamus librorum *F* et *P* neutrum, ubi a reliquis libris discedit, magni aestimandum esse, etsi Laurentianus longe melior est Parisino, in quo nihil omnino laudandum nisi id unum, quod eius ope discernere licet, quae scripturae iam olim in amborum librorum archetypo communi extitisse putandae sint. de his igitur, quae iam pag. XXIX a nobis enotatae sunt, dicendum est. atque aperta in *FP* menda deprehendimus quattuor locis: 45, 10 (*ἡ τῆς F: ἐκ τῆς P: τῆς AB*); 48, 8 (*μοιρῶν FP: ἀμοιρῶν AB*); 53, 2 (*οὐδὲ FP: οὐδὲν AB*); 55, 13 (*δεχόμενος FP: διαδεχόμενος B: διαδεχόμενος A*); praeterea 46, 5 *ὑπανισταμένης*, quod *AB* praebent, multo magis adridet quam quod in *FP* legitur *ἐπανισταμένης*, neque negari potest 55, 5 *εἶδες δ' ἔν*, quod *FP* exhibent, recedere ab usu scriptoris, quippe qui ubique *εἶδες ἔν* adhibeat particula *δ'* (quam hoc loco omittunt *AB*) non interposita. denique *ἐπὶ* illud, quod 45, 10 post *βάσεως* insertum legitur in *FP* (in quo *ἔτι* latere olim suspicatus erat H. Schenkl) prave inter scriptoris verba inculcatum esse videtur. in utraque parte, et in *FP* et in *AB*, peccatum est 50, 9, ita tamen, ut a genuina scriptura *μαλακότητος* scriptura librorum *FP* *μεγαλότητος* aliquanto propius absit quam *μεγαλειότητος*, quod praebent *AB*. utrum 54, 5 cum *FP* *κατὰ* an cum *AB* *κατὰ* δὲ scribendum sit, prorsus in incerto est; utraque enim lectio ferri potest. neque deterius est quod *FP* 45, 10 praebent *τὸν ταρσὸν τὸν ὀπισθεν*, cum alterum *τὸν* in *AB* desit; certe praestat titulus initio libri positus *ἐκφράσεις* (male *AB* *ἐκφρασις*). sed leviora haec videntur, si ea comparaveris cum duobis locis, quibus gravissimae inter *FP* et *AB* intercedunt discrepantiae. quorum alter legitur 55, 18, ubi in ultimo quinto capite haec verba adiciunt *AB*: *ἔχει δὲ ὁ λόγος ὡς καὶ ἡ εἰκὼν εἶχεν*. simillima ista sunt clausulis illis brevibus, quae in fine *ἐκφράσεων* Libanio volgo adscriptarum leguntur; cf. vol. III ed. Reiske p. 1069 *ταῦτα εἰ μὴ θεώμενος*

ἔφραζον, ἡδίκουν τὸ κατασκευάσµα vel p. 1082 λέγειν οὖν ἀφῆκεν ὁ λόγος ἃ µηδὲ λέγειν οἴκοθεν δύναται. ista vero consuetudo, quam tamquam legem sibi imposuerunt quibus nugae illae debentur, cum a Callistrato aliena sit (is enim in initio descriptionum talia adferre solet), non sine causa conicias verba illa aut in classium *AB* archetypo aut in communi omnium librorum fonte adscripta fuisse ab homine quodam, cui sine coronide descriptionem quadrari non posse persuasum erat. adde quod caput quintum quale in *FP* legitur iusto epilogo minime caret quodque emblemate illo eiecto quae in ultimo capite leguntur τὸν Νάρκισσον καὶ εἰς ὕμῃς παρήγαγον aptius et simplicius excipiuntur atque continuantur capitis insequentis initio Ἐθέλω δέ σοι καὶ τὸ Λυσίππου δημιούργημα τῷ λόγῳ παραστῆσαι¹). deinde codicibus *FP* opprobrio dari solet quod in iis 50, 6 post θρυπτόµενον haec verba orationi inserta leguntur: οὐκ ἐπιτροπεύειν αἰσθήσιν ποιοῦσαν (ποιοῦσα *P*) θρύπτεσθαι. quae verba etiamsi neque per se ut nunc leguntur intellegi neque eo quo in *FP* posita sunt loco ferri posse consentaneum est, cave tamen ne ut prorsus otiosa abicienda esse censeas. non scholiastam magistellumve haec redolere iam Iacobs agnovit, qui 'verba nescio cuius scriptoris' hic margini adscripta fuisse existimavit. immo si aliquanto accuratius in eorum indolem inquisiveris, colorem Callistrateum ea prae se ferre vix negabis. nam vocabulo αἰσθήσεως quantopere gaudeat Callistratus, ita ut novis semper verbis additis sententias variet animos legentium delectaturus, e vocabulorum indice haud magno negotio intellegere licet. itaque scriptorem, qui δουλοῦσθαι αἰσθήσιν dicere ausus est, ἐπιτροπεύειν αἰσθήσιν dicere non potuisse credamus? quid multa? purum putum tenemus Callistratum; e cuius verbis ut fragmenta tantummodo servata sint enuntiati integri olim in margine adscripti infelici casu factum est. verba muti-

1) aliter sentit Reisch, qui δημιούργημα τῷ λόγῳ verbis λόγος et εἰκὼν potius respondere ratus enuntiatum illud saltem non probabilius damnari quam defendi censet.

lata quoad despicere potuit descripta inepte post *θρύπτεσθαι* inter scriptoris verba inseruit qui codicum *FP* archetypum exaravit. reliqua omnia incerta; neque libris *AB* vitio vertere licet, quod verba ista non exhibent, quoniam ne id quidem constat, utrum quae olim in margine archetypi codicum *FP* scripta erant, hoc loco omissa an ad illustrandam sententiam ex alio quodam Callistrati loco nunc deperdito sumpta esse censenda sint.

Iis quae modo exposuimus diligenter perpensis statuendum est *FP* et *AB* scripturarum bonitate non multum inter se differre et certe classes *A* et *B*, e quorum codicibus nullus saeculo XIII antiquior est, ubi concinunt non inferiores esse archetypo librorum *F* et *P*, quem saeculo X recentiorem non esse patet. simul vero elucet pauciora ista esse exempla, quam quibus solis innisi confidenter classes *A* et *B* ad eundem fontem redire censeamus, praesertim cum tot locis et in *A* et in *B* peculiare inveniantur lectiones, ut multo saepius *A* a *FPB* vel *B* a *FPA* dissentientes, quam *FP* et *AB* inter se discrepantes repperias. quae cum ita sint, iam de rationibus quae inter *A* et *B* intercedunt quaestionem institui oportet iis quoque capitibus, in quibus *F* et *P* deficiunt, ad computationem vocatis.

Atque in classis *A*, de cuius archetypo lacunis maculive deformato iam pag. XXV disputavimus, mendis examinandis chartam consumere operae pretium non est. sufficiat igitur locos quosdam notare qui aperta praebent interpolationis vestigia, ut 46, 7; 53, 10; 54, 10; 64, 8 (sententiam egregiam omnique suspicione exemptam plane pervertit *A* vocabulo *πρέπειν* in *τρέπειν* mutato; nam quis non videt *ἄγαλμα* . . . , *εἰς* ὃ pro *ἀγάλματι* . . . , *εἰς* ὃ positum luculentum exemplum esse attractionis quam vocant inversae?); 65, 1; 66, 5 al. ea autem quae emendatiora in classi *A* sola leguntur (46, 11 *πόρον A: πόρων* cett.; 49, 5 *στήσασα A: στήσασαν* cet.; 54, 19 *κατεχομένῳ A: κατεχομένῳ* cett.) coniecturae tribui posse quis neget? correctoris igitur ingenio tribuantur, non codicis virtuti. quamobrem non recte fecisse videtur Kayser, quod compluribus

locis classis *A* lectiones ceteris neglectis praetulit. sic, ut exempla quaedam proferamus, 45, 2 cum *A* *τι* omisit, 53, 13 ἀπ' et 17 ἐπεφύκει scripsit, 56, 2 δὲ omisit, 64, 4 ἐκληροῦχει recepit; cf. praeterea 46, 1. 22; 56, 7; 64, 3. 13; 65, 1; 67, 7; 68, 2; 69, 5. praeterea notabile est scripturas classis *A* nonnumquam ita conformatas esse, ut e discrepantibus reliquorum librorum lectionibus conflatae esse videantur; cf. 55, 13 διαγεόμενος *B*: δεχόμενος *FP*: διαδεχόμενος *A*; 62, 4 τὸ *B*: τοῦ *V*: τὸ τοῦ *A*; 64, 19 ἀνακινῶν *V*: ἀνακινοῦν *B*: ἀνακινῶν οὖν *A*; 66, 13 χαλκοῦ *V*: χαλκὸν *B*: χαλκοῦν *A*. quae exempla etsi non omni ex parte certa sunt, tamen, quae est indoles classis *A*, hic non silentio praetermittenda erant.

Deinde apte hoc loco codicis Vaticani *V* mentio inicienda est. quem medium quandam locum inter *A* et *B* tenere sed ita ut ad classem *A* magis inclinet demonstrari potest. velut 71, 1 in *V* legitur ἐκ βυθῶν ἀνέβη (quae genuina scriptura est), in *A'* ἐκ θηβῶν ἀνέβη, in *B* ἐκ-βυθιζομένη; 72, 7 βαφ^s *V* βα... (spatio vacuo relicto) *A'*: φεῦ *B*. neque refragatur locus satis gravis 71, 4 κινήσεως (τοὺς θεατὰς ἐξέστη· [παρῆν δὲ καὶ ἡ Ἰνὸ περιδεής, ὑπότρομος]), ὑπὸ τοῦ φόβου χλωρόν τι καὶ τεθνηκὸς ὀρώσα. integrum locum solus *V* exhibet; quae rotundis uncis inclusa sunt, in *B* desunt sine lacunae signo, quae quadratis, in *A'* post ὀρώσα leguntur transposita. his accedunt loci quidam, quibus *V* cum singulis classis *A* codicibus consentit, ut cum Vat. 87 62, 15; cum Marciano 66, 7; 67, 7. et omnino frequentius classem *B* libris *VA*, quam *VB* classi *A* opponi adnotatione perlustrata facile observabis. iam de scripturis quas solus exhibet *V* quid iudicandum sit experiamur. atque multa in eo prave scripta sunt, plurima librarii culpa corrupta, pauca ab interpolatore reficta. velut errori tribuenda sunt quae leguntur 65, 3 sq. κερηνότες et ὑπερβαλόντες, quae orta sunt amanuensis oculis ad κέρνται et ὑπὲρ μετώπου aberrantibus; δίκ.. autem illud (70, 7) fortasse vicino vocabulo διακονεῖν debetur. alia misera archetypi condicione excusantur ut

voculae ὃν 65, 16 et γὰρ 66, 20 omissae. cf. praeterea 63, 5; 65, 14; 66, 19; 67, 12; 68, 4; 69, 1. 15; 70, 4. neque neglegendum est in *V* nonnulla quae propter char- tam detritam aut atramentum nimis pallidum iam olim evanuerant aut minus commode legebantur, a manu saec. XV suppleta esse alio quodam codice in auxilium vocato. his igitur scripturis, a nobis *V rec.* insignitis, cave ne in libro *V* aestimando utaris (velut 64, 18 οὐκ εἰς γὰρ et 70, 7 νόμων). inter ceteros qui huc pertinent locos sunt nonnulli, quibus Vaticano *V* adstipulari haud cuncteris, ut 65, 17 παραστῆσαι (παραστῆναι *cett.*); 66, 7 ὅλος (ὅλος *cett.*); 13 χαλκοῦ (χαλ- κὸν *B*, χαλκοῦν *A*); 14 κόμη (κόμης *cett.*); 67, 18 (cf. adn.). atque haec, cum singulis tantummodo in litteris Vaticanus a reliquorum librorum scripturis differat, a grammatico quo- dam emendari potuisse non negamus; egregiam vero lectio- nem antiquitus traditam tenemus 70, 15 οὐκ ἀμούσως (οὐ κάλλους ὥς *AB*), neque spernendum est quod *V* praebet 67, 6 αἰδοῖ συμμιγῆς ἀφροδισίας (sic *V*; ἀφροδισίου *AB*) ἐρωτικοῦ γέμον χάριτος (audi ὄμμα). quodsi recte ἐρωτικοῦ ut glossema delevisse Iacobsium censes, nihil differt, utrum *V* sequaris an *AB*; sin minus, statim elucet codicis *V* praestantia. nam duo membra distinguenda atque ἀφροδισία et ἐρωτι- κῆς scribendum esse perspexit Reisch; in *ς* autem illo par- ticulae καὶ (qua inserta hiatus tollitur) compendium latere vidit H. Schenkl. praeterea multo magis adridet quod *V* praebet 69, 14 γυναικείας quam classium *AB* scriptura γυναικός. nec tamen interpolationis vestigia desunt; con- iecturae certe debentur 71, 12 καταχέει, quam vocem hoc loco ut vel in Callistrato nimis quaesitam reprobaveris, et οὐσίαν 71, 19, quam scripturam a Iacobsio sine codicis ope inventam, ab Herchero et Kaysero probatam male e genuina lectione ἐξουσίαν propter insequens ἐξαλλαττόμενον effi- tam esse sibi persuadebit, quisquis exempla vocis ἐξουσία a Callistrato saepissime adhibitae in indice verborum enotata inspexerit. cavendum igitur est ne temere libro huic, quem in Philostrato maiore quoque coniecturis et interpolationibus corruptum esse constat (cf. praef. ed.

Vindob. p. XI), ubi a ceteris discedit fidem habeas. quamobrem neque in verbis collocandis libro V obsecuti sumus 62, 19 et 70, 16 neque aliis locis (ut 62, 15 et 68, 13); ne νεοτήσιος quidem illud (66, 1; νέος AB) recepimus, quod verbum, etsi in proximo quoque versu legitur, minime vituperandum est in scriptore qui vocabula eadem vicinis locis collocare non gravatur, immo dum modo argutias atque spinas consecatur modo incultum atque simplex dicendi genus adfectat tali verborum lusu gaudet (cf. 45, 3—6. 8—10; 46, 3—4; 47, 6—8; 48, 3—5—6. 11—12. 12—13. 19—20; 53, 12—14. 13—54, 3; 56, 7—8—10—11—14; 14—57, 2. 12—13; 62, 8—9; 63, 16—17; 66, 5—6; 71, 8).

Restat, ut de iis quae classis B propria sunt (omissis ut par est illis quae auctoritate codicis Parisini 1038 non confirmantur; cf. p. XXVII) disputemus. cuius classis propter discrepantium scripturarum numerum et diversitatem condicionem plane singularem esse nemo non concedet adnotatione critica vel obiter perlustrata. merito igitur dixeris in hac quaestione solvenda quasi in quodam cardine crisin Callistrateam versari. itaque pedetemptim nobis omnia exploraturis initium capiendum erit ab iis locis quibus aperta vitia et errores in classi B inveniuntur, qui non pauci sunt; cf. 51, 20; 56, 6; 58, 5; 59, 7. 11; 60, 14. 15. 16; 61, 4. 10. 22. 22; 63, 4; 66, 22; 67, 7. 8. 9; 68, 5. 8. 11; 69, 11; 70, 1. 10; 71, 9. 20. atque haec omnia librariorum incuriae tribuenda sunt, cui itidem iure tribueris verba 67, 2 καὶ ὅτε μὲν . . . ἀνιέμενος post συναπλούμενος omissa; aliis locis quae desunt aut prave scripta sunt — ut 64, 10 εἰ μὴ εὔ (εὖ Paris. 1038) pro ἥ μὴδέν; 67, 5 ἦν om.; 67, 8 ὦν om.; 70, 3 ἐν ἥ om.; 71, 4 τοὺς . . . ὑπότομος om. —, archetypi potius condicione mala explicanda esse videntur. praeterea in sola classe B haud pauca emendatius scripta esse nemo bene sanus negabit; cf. 47, 11; 53, 12 sq.¹); 55, 1. 13; 57, 15; 62, 4. 16; 67,

1) ἀστροπῆς . . κάλλος, quod praebent FPA, fortasse de-

12; 68, 12; 69, 9; 70, 2. 6. at rursus nonnulli exstant loci, quibus verba scriptoris ad arbitrium immutata esse aut certum aut veri simile saltem est. et in ultimis Callistrati versibus quae *B* praebet 72, 1 ἐκβυθίζομένη et ib. 7 φεῦ fortasse sibi legere visum esse in exemplari suo qui archetypum classis *B* exaravit credideris; at manifestas tenes interpolationes 53, 23 εἰς τὴν . . . ἐξήσκητο] ἐκάστην . . . ἐξήσκει *B* et 54, 6 περὸνθεις . . . καταβαλὼν ἐπαύετο] περὸνδες . . . καταβαλόνσαι ἐπαύοντο *B*. similia his sunt 57, 5 ὑφέρπουσα] ἐφέρπουσα *B*, quod vocabulum inductum esse videri potest ut cum ταῖς παρειαῖς coniungeretur, cum dativus ille potius ad ἐπίσειε pertineat; 55, 3 νύμφαις] νύμφη *B* (Echus male memor fuit corrector); 52, 17 κατηγορεῖ τὸ πάθος] κ. τοῦ πάθους *B* (qui sic scripsit, diversas verbi κατηγορεῖν significationes non probe noverat). 46, 11 καὶ] ἐκ *B*, incertum utrum propter vitiosam scripturam πόρων an secundum Aeschyli locum qui Callistrato obversatus esse videtur (Prom. 59 καὶ ἀμηγάνων πόρον). fatendum tamen est fortasse graviolem hic latere labem. 71, 3 εἰκὼν] χεῖρ *B*; male vox ista e versu praecedenti huc illata. de his igitur locis vel qui clementissimum tulerit iudicium, classem *B* interpolationis suspicione non prorsus carere concedet.

Nihil adhuc invenimus, quo classem *B* reliquis codicibus adeo praestare comprobetur, ut in Callistrati verbis recensendis ea sola tamquam certo fundamento nitendum sit. sed restant alii satque multi loci, quibus classis *B* et ceterorum codicum lectiones tamquam aequali examine

fendi posse adnotavit H. Schenkl, dummodo positum esse hoc loco putes pro καλλίστην ἀστραπήν, secundum celeberrima illa ac vetustissima exempla velut ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο sim. (cf. Kühneri, Gramm. Gr. vol. II p. 280 ed. Gerth.). quam figuram periphrasin a nonnullis adpellatam esse (ut ab Alexandro de fig. p. 468 W. et schol. II. *B* 387) nec tamen ab omnibus idem monet; cf. schol. Aristoph. Plut. 268 ὃ χρυσὸν ἀγγεῖλας ἐπᾶν: Ἀττικὴ ἢ σύνταξις κτλ. et schol. II. *N* 248 [nuperrime Reisch ἀστραπήν οἶον . . . κάλλος proposuit, quod sane magnam habet veritatis speciem].

sibi opponuntur, ita ut neque propter artis grammaticae leges neque propter scriptoris usum neque propter res tractatas alterutra scriptura praestet; cf. 49, 6. 10; 53, 1; 55, 18; 56, 13; 57, 11; 58, 16; 59, 8. 10; 63, 14. 15; 71, 1; 72, 2. 9. velut, ut exempla adferam, utrum 63, 15 τοῦ an τῆς λίθου scribendum sit, iam diiudicari non potest, quoniam utroque genere Callistratus promiscue utitur; nec magis certum est, utrum 72, 2 γλαυκόν an ἡλιακόν melius sit, cum neque hoc neque illud ab eo quem tractamus loco alienum esse videatur. his locis haud inepte adiungas eos, quibus in classis *B* libris oratio Callistrati locupletior est singulis voculis; novies enim articuli adduntur (47, 11; 48, 4. 14. 19; 59, 3; 60, 18; 61, 11; 62, 16) quater particulae (δέ 47, 12; 49, 16; μέν 61, 7; καί 46, 22). tales autem scripturas, dum firmiora desint argumenta, classi *B* neque laudi neque vitio verti posse patet, praesertim cum eadem illa vocabula haud paucis locis in *B* quoque desiderentur (quater articuli omittuntur 48, 23; 59, 19; 60, 14; 62, 4; totidemque locis καί 48, 17; 51, 20; 61, 20; 68, 10). sunt vero et alii loci in quibus graviores discrepantiae observantur quique fortasse in quaestione illa disceptanda discrimen facere possent, dummodo ne in iis ipsis tractandis aequae lubrica et perdifficilis esset diiudicandi ratio. id quod nos quoque experti sumus; etenim haud raro, dum de vera Callistrati scriptura restituenda disputamus, parum inter nos rem convenisse ingenue confitemur, ita quidem, ut Reisch classis *B* scripturas plerumque ut genuinas defenderet, H. Schenkl ut ab interpolatore refictas improbaret. velut quae 48, 16 in *FPA* leguntur ἀνεῖτο ἡ κόμη . . . καὶ εἰς τριχὸς ἀνθησιν ὑπεσχίετο certe curiose potius quam lepide dicta sunt (etiamsi 57, 4sq. quoque θρίξ et κόμη mirum in modum sibi opposita leguntur) et multo magis placeret καὶ <ὁ λίθος> εἰς τριχὸς κτλ. (cf. 55, 9); at cum in *B* sola vox λίθος sine articulo legatur, Callistratum vero in eiusmodi enuntiatis ubique articulo uti constet, H. Schenkl inde suspicionem moveri censet, illud λίθος in classis *B* archetypo olim

inter versus additum fuisse. idem 53, 11 λευκοῦ, quod ante λίθου in sola classi *B* legitur, ex iis quae 54, 4 leguntur depromptum esse putat, cum alias quoque statuas (cf. 45, 8 et 62, 7) Callistratus e lapide sculptas esse narret; at Reisch obloquitur vocem illam, qua adiecta plerumque marmor album significari solet, nihil suspicionis habere ratus. 64, 8 εἰς ἀνθρώπινα *VA*, εἰς ἀ. σώματα *B*. illud non hoc prooemii argumento aptum esse monet H. Schenkl, quo non de corporibus tantummodo humanis sed in universum de omnibus quae ad vitam humanam spectant sermo fiat.¹⁾ sic Argo navem, quae quamquam Minerva adiuvante exstructa erat tamen horrendis Medaeae criminibus perpetrandis inservierit, statuae opponi ab ipso deo inspiratae simulque propter religionem et cultum ab omni contaminatione liberae. Reisch vero σώματα hoc loco non corpora intellegit, sed materiae genera diversa, ut aes vel lapidem, quibus homines utuntur in rebus ad usus vitae necessariis conficiendis. denique οἰκεῖον illud, quod 49, 16 inter τὸν et γενήτορα in *B* insertum legitur, suspicionem propterea habere H. Schenkl adnotat, quod Callistratus alioquin οἰκεῖος et οἰκοθεν vocabulis ita utatur, ut vim quandam innatam significant (quale in Graeca lingua est ξυμφύτος), hic vero τὸν οἰκεῖον nihil aliud sit quam τὸν ἑαυτοῦ; quamobrem οἰκεῖον glossam videri olim explicandae sententiae causa inter versus adscriptam. aliter Reisch sentit, qui cum in ceteris tribus quos tractavimus locis classi *B* plus fidei tribuerit, hic quoque ei obsequendum esse censet.²⁾ neque desunt loci, quibus vocabula in reliquis libris servata in *B* consulto omissa esse con-

1) sic voce ἀνθρώπινα Plato utitur Theaet. 170 A. liceat hic occasione data observare Callistratum ἀνθρώπινος tantum adhibere, ἀνθρώπειος evitare.

2) quod 61, 22 in *B* legitur τί τε (cum *A* τε omittat) exemplis quae modo tractavimus adiungere non licet, cum illud τε e varia scriptura olim supra τι addita ortum esse manifestum sit. de 66, 16 cf. quae in adnotatione critica dicta sunt.

cias; velut 72, 7, ubi pronomen *τις*, quod post *Ἀμφιτρίτην* in *VA'* legitur, defendi posse putat H. Schenkl usu notissimo poetarum Atticorum (cuius exempla congesta invenies in Passovii et Rosti lexico p. 1910) in comparationem vocato, Reisch vero inculcatum esse suspicatur ab homine parum docto, qui Amphitrites nomen hic generatim dictum esse atque numinis cuiusdam marini vice fungi stulte autumaverit. porro *αἰσθήσει*, quod 60, 5 in *B* deest, a grammatico sublatum esse propter scripturam corruptam *μουσική* (cf. quae iam p. XXX exposuimus) haud inepte suspiceris.

Inprimis vero dignus est qui hic commemoratur locus ille difficillimus et ultra emendandi spem corruptus 62, 16 sqq. certe quae ibi in libris leguntur *καὶ ἦν μεμνόνιος* (sic *V*; *μεμνόνειος A*; *μέμνωνος*, ut plerumque in ista classi scribi solet pro *μέμνωνος*, *B*) *ἢ* (*ἢ om. VA*) *εἰκὼν* sana non sunt. itaque cum offensam praeberet adiectivum *μεμνόν(ε)ιος*, cui hic omnino locus non est, neque medicina placeret nimis gravis a Kaysero adhibita (qui deleri iussit *ἦν μεμνόνειος*) et desiderari videretur vocabulum quoddam quo indicaretur vere vel plene Memnonem ipsum imagine repraesentari: nos praeunte Ioanne de Arnim, qui nominativum *Μέμνων* restitui suaserat, *Μέμνων ὄντως*, quod placuit Reischio, vel *M. ὄλως*, ut voluit H. Schenkl, temptavimus. deinde quaesiverit quispiam num praesens *δοκεῖ* (quod *VA* praebent, cum in *B* legatur *δοκοῦσα*) ferri possit cum imperfectis quae in vicinis enuntiatis leguntur consociatum. ac praesenti et perfecto Callistratum uti observes velim iis locis, qui non ad ipsorum signorum descriptionem spectant (ut 47, 12. 16; 48, 1. 13; 49, 14. 16; 19; 52, 14; 55, 3; 56, 2; 59, 21; 60, 15; 62, 4; 63, 8; 65, 16. 17; 68, 4. 5. 8; 70, 4. 5. 7), deinde in verbis periegetae cuiusdam ficti 57, 19 sqq. adlatis; praeterea notatu dignum est per totum caput decimum praesens adhiberi. futurum rarissime invenitur (49, 13; 64, 5. 9. 10). in describendis signis scriptor imperfectis utitur, quibus tamen nonnullis locis singula verba praesenti vel perfecto tempore posita interspersa sunt, ut 53, 1; 59, 6;

70, 15 (ubi frustra est Kayseri coniectura). adde quod 67, 14 *θεῶμαι* legitur, cum alibi *ἐπιστεύομεν* (47, 5), *ἔστημεν* (48, 11), *εἰστήκειμεν* (66, 20), similia (cf. 51, 19; 55, 17; 66, 18; 68, 16) de semet ipso dixerit scriptor.¹⁾ quae cum ita sint, in loco de quo agitur (62, 17) recensendo cave ne temere fidem habeas scripturae classis *B* *δοκοῦσα* quamvis speciosae, quippe quae minus bene conveniat cum iis quae sequuntur *ἀγομένη κατενθύνετο*; praesertim cum in iis quae praecedunt gravior corruptela vel iactura latere videatur. sed etiam in versu insequenti (62, 18) gravissima inter *B* et *VA* discrepantiaprehenditur. etenim in *B* legitur *ὕπὸ δὲ τύχης τινὸς ὁμολας καὶ προαιρέσεως*, in *VA* *ὕπὸ δὲ ψυχῆς τινος καὶ ὁμολας προαιρέσεως*. illud Reisch defendit in comparationem vocatis quae leguntur 63, 5 *πάσαις τύχαις ἄτρωτον* et 54, 1 *ἵνα . . . καὶ τὴν τύχην ἣ εἰκὼν μιμῆται* multisque aliis veterum scriptorum locis, quibus *τύχη* et *προαίρεσις* inter se opponuntur. dissentit H. Schenkl, qui vocabula ista sollemnia, quibus oratores aut rerum scriptores uti solent ut quantum in rebus humanis valeat casus quantum hominis voluntas demonstrent, minus apta esse censet huic loco, simul post ea quae praecedunt animae mentionem desiderari ratus (Iacobsium in his secutus). denique utrum *ὁμολας καὶ ἀν καὶ ὁμολας* praefendum sit, aequè in incerto est.

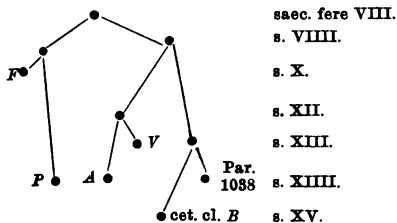
Itaque cum de omnibus istis locis in utramque partem disseri posse constaret, postquam in tam ancipiti causa quid statuendum esset diu et sollicitè deliberavimus, tandem visum est controversiam ita disceptare, ut eandem rationem, quam in reliquis libris adhibendis nobis probata erat,

1) etiam 67, 3 optime *V* praebet *ἐθέλει* (omissa particula *καὶ*) qua scriptura comprobata servare licet *ὅτε μὲν . . . ὅτε δὲ* illud; *ἐθέλοι* autem (quod, cum in *B* hic plura desint, classis *A* tantum auctoritate nititur) qui amplexus erit, *ὅτε μὲν . . . ὅτε δὲ* scribere debet, quae verborum conformatio et per se molesta est et propter ea quae praecedunt parum probabilis. 71, 12 in *V* *καταχέει*, in *A'B* *κατέχει* scribitur, utrumque male; cf. adnot. crit. certe non opus est Kayseri coniectura *κατείχε*.

in classi *B* quoque aestimanda teneremus. quamobrem locis illis, de quibus non satis liquebat, scripturas classis *B*, quippe quae non prorsus libera esset ab interpolationis suspitione, in adnotatione collocandas, non inter scriptoris verba recipiendas esse duximus, non quo tamquam corruptas aut refictas eas denotarem, sed ne certa ratio in recensendo Callistrato nobis deesset. lectiones vero illae sat memorabiles quomodo in classem *B* inrepserint (si modo aliunde inlatae sunt), variis quidem modis explicari potest; tamen veri simillimum est iam in communi omnium librorum archetypo ut varias scripturas eas adscriptas fuisse. in quibus an alterius recensionis vestigia subesse putes, parvi refert, modo ne utramque recensionem ab ipso scriptore profectam esse opineris, quod in Callistrato minus credibile est.

Denique in capite VIII, quod in *A* et *B* tantum superest, etsi classi *B* virtute non multum excellit, cum pluribus fere locis ei fides deneganda sit (cf. 60, 14. 15. 16. 17. 18; 61, 4. 10. 21. 22. 22) quam classi *A* (cf. 60, 19; 61, 5. 17. 22. 25. 25), tamen ubi ambigua res est (61, 7. 11), *B* potius obsequi maluimus, quoniam classem *A* omnino pessimam esse satis constat.

Totius disputationis summam, ut facilius cognoscatur, quas rationes inter singulos libros vel librorum genera intercedere censeamus, forma infra posita adumbrare conati sumus.



His expositis quae fuerit archetypi, ex quo codices quibus utimur manaverunt, condicio explicandum est. ac primum quidem necesse est ut iam hoc loco comme-

moremus in omnibus libris capite quarto ante tertium posito qui primitus fuit descriptionum ordinem turbatum videri. discrepantis vero ordinis vestigium fortasse servatum est verbis capiti alteri adiunctis: (49, 16) ἀπὸ (ἀπὸ δὲ B) τῆς βάνης τὸν ἔρωτα. unde Olearius coniecit olim caput quo de Amore agitur illud quo Bacchae statua illustratur excepisse. adversatus quidem ei est Iacobs ratus haec verba a lectore addita esse, qui diversum in aliis codicibus ordinem esse observavisset. sed nonne verisimilius est eum qui codicem ex quo libri nostri fluxerunt scripsit, cum per errorem caput quartum ante tertium posuisset, ut errorem a se commissum corrigeret, haec verba in margine adiecisse? at ne hoc quidem omni dubitatione exemptum. nam quid obstat quominus putemus hominem quendam cum ad caput secundum propter argumenti similitudinem quod quartum tunc fuit propius accedere quam tertium observavisset, legentes verbis illis additis admonuisse ut a Baccha omissio Indo statim ad Amorem transirent? itaque omnibus perpensis cum Kaysero ordinem ab Oleario commendatum secuti sumus, ne serie rursus mutata omnia turbarentur, ipsa re iniudicata relicta.

Nec tamen haec sine omni fructu disputata sunt. etenim cum verba ista in omnibus libris eodem loco inveniantur inserta, iam manifestum fit in archetypo, ex quo tamquam e communi fonte omnia Callistrati exempla derivata sunt, ea adscripta fuisse. idemque in additamenta illa breviora cadit, quae inscriptiones capitum I. II. V. X comitantur; quae quin ab ipso scriptore profecta non sint, dubitare non licet. satis apertum hoc in capitis II titulo; ubi in archetypo διεί per compendium exaratum fuisse videtur, quoniam in *PBA* διελλεκται, in *F* διέλλεν scribitur, minus recte hic quam illic, etsi διέλλεν non prorsus spernendum esse quis concedet qui quantum in studiis veteres διαίρεσει tribuerint non ignorat. deinde quod post capitis X inscriptionem additur ὅτι (sic *V*; ὅτε *A*; in *B* non est inscriptio) ἐθεραπεύθη, dubitari non potest, quin causam quae fuerit Callistrato illius descriptionis conficiendae in-

dicaturus fuerit qui verba ista inseruit; nempe scriptorem e gravi morbo convalescentem Aesculapio istum ingenii fetum grato animo ut tabulam votivam obtulisse opinatus est. at quid quaeso sibi volunt verba illa $\delta\varsigma \eta\nu \epsilon\nu \tau\omega \chi\omega\rho\epsilon\lambda\omega$ (vel $\acute{\alpha}\gamma\gamma\epsilon\tilde{\omega}$) $\epsilon\nu\theta\alpha$ (vel $\delta\pi\omicron\nu$) $\eta\sigma\kappa\epsilon\iota\tau\omicron$ capitum I et V inscriptionibus adiecta? certe nihili est Iacobsii commentum, qui in cap. I titulo enuntiaturum istud e depravata codicis Laur. LVI, 20 et Aldinae lectione $\epsilon\iota\varsigma \chi\omega\rho\epsilon\lambda\omega\nu$ (pro $\epsilon\iota\varsigma \chi\omega\rho\epsilon\lambda\omega\nu$) $\epsilon\nu\tau\epsilon\pi\lambda\epsilon\zeta\omega\nu \tau\omicron \sigma\chi\eta\mu\alpha$ natum esse coniecit; nam in cap. V inscriptione tali explicandi ratione non iuvamur. neque ut exercitandi verbum ad palaestram gymnasiive opera spectare putes ullam ansam dant scriptoris verba. restat igitur, ut verba ista aut (quod suavitatis Reisch) in hunc modum vertamus 'qui stabat in loco, ubi exsculptus fuit'¹⁾ aut (quam explicandi rationem commendat H. Schenkl) de schola rhetorica ea dicta esse censeamus eumque qui talia adscripsit significare voluisse statuas Satyri et Narcissi discipulorum oculis dum in describendo sese exercent propositas fuisse, deceptum fortasse ipsius scriptoris verbis quae 55, 16 sqq. leguntur male intellectis. eidem vero homini, qui ista, de quibus modo egimus, additamenta adscripsit, non inepte tribuas ea, quae ultimo capiti V in AB adiecta leguntur (cf. quae exposuimus pag. XXXIII), siquidem haec a Callistrato aliena sunt. quem singulorum quoque capitum inscriptiones supplevisse credibile est aut omnes aut certe inde a capite X; etenim Callistratum $\Pi\alpha\iota\alpha\nu\omicron\varsigma$ scripsisse (quo nomine in invocandis tantummodo deis uti solent Graeci) vel $\text{H}\iota\theta\epsilon\omicron\tau$ (quod separatim positum absurdum est) nemo sibi persuadebit. atque in margine adnotatos fuisse titulos illos iam eo veri similis fit, quod in B inde a cap. X prorsus omitti sunt.

Praeterea in communi archetypo ea quae nunc ultimum tenent locum iamdudum mutilata fuisse et lectu difficilia edocemur iis quas p. XXXVI adtulimus codicum VA'B scrip-

1) cf. $\eta\sigma\kappa\eta\sigma\epsilon$ 51, 19. ceterum scriptura $\eta\sigma\kappa\eta\tau\omicron$, quam in cap. I classis B, in cap. V Vatic. 87 praebent, indicatur iam antiquitus explicandi rationem modo significatam adhibitam esse.

turis inter se comparatis. quibus pro certo efficitur id quod iam Iacobs perspexerat ultimam opusculi Callistratei quale in communi archetypo legebatur paginam misere detritam fuisse. idem suadet ultimi capitis argumentum, quo Callistratus, cum antea signa lapidea et aenea congesterit, mirum in modum ad tabulam encausto pictam describendam delabitur; quod non fugisse videtur eum qui singulis capitibus titulos praefixit, quippe qui in capitis ultimi inscriptione mutato more (nam eo usque *εἰς* . . . ἄγαλμα scripserat) *εἰς* . . . εἰκόνα posuerit. itaque suspicio incidit post illud caput quaedam periisse. neque solum finis sed etiam initium libelli damnum tulisse videtur. nam et mirum est Callistrati syllogen iusta praefatione carere et ipsa primi capitis inscriptio *εἰς Σάτυρον* a reliquis discrepat, in quibus semper vox ἄγαλμα (in ultimo vero capite εἰκόν) est addita. ne id quidem igitur certum et exploratum est totius libelli titulum qualis in libris fertur *Καλλιστράτου ἐκφράσεις* ab ipso scriptore profectum esse. ad haec si addideris archetypum istum fuisse non solum glossis quae vocantur lectionibusque variis refertum sed etiam haud paucis locis corruptum, iam crisin Callistrateam fundamento satis incerto et lubrico niti concedes.

In commentario critico conficiendo non id egimus, ut integram lectionis varietatem ex omnibus codicibus congestam proponeremus. nullum enim fructum legentes ex ea re percepissent, immo inutili farragine ea quae alicuius momenti sunt obruta latuissent. quamobrem codicum *FPV* tantum scripturas omnes adtulimus et classium *A* et *B*. singulos classium illarum libros raro respeximus iis solis scripturis commemoratis, quae aut per se aut propter rationes, quae inter has familias intercedunt, memorabiles esse videbantur, ita, ut non siglis, sed ipsis nominibus in eis designandis uteremur. superest ut de orthographiae quae in libris nostris conspicitur condicione pauca adiciamus. duplices pro simplicibus consonantes positas habes 46, 22 (*γαννύμενος*); 70, 19 (*ἐριννύων*); simplices pro

duplicibus 50, 1 (*γενήματα F*); 53, 11 (*νάρκισος P*, quae forma semper in *B* legitur). *ν* quod dicitur *ἐφελκυστικόν* ante consonantes septies reperitur in *F*, quem secuti sumus: 47, 7. 18; 48, 19; 53, 14; 55, 7. 8. 16. *δ'* *ἐξ* 59, 2 *P* exhibet *AB* δὲ *ἐξ* praebent; 51, 9 *δ'* *ἐτέρῃ* in *A* extat. 48, 21 *οὕτως καὶ* cum *F* restituimus (*οὕτω καὶ* cet.). in codicibus modo *ἐς* modo *εἰς* scriptum esse iam supra, ubi de Philostrati minoris opusculo expositum est, adnotavimus. quorum in ea re consensum et si qua discrepantia est meliores secuti sumus.¹⁾ simili modo codicum omnium et ubi inter se dissentiunt meliorum scripturam recepimus in eis verbis, in quibus litterae *σ* vel *τ* duplicatae inveniuntur, veluti *θάλασσα* et *θάλαττα*.²⁾ denique addam in *F* 47, 12 *ποιητῶν*, non *ποιητῶν* scriptum esse.

Iam vero ex quo tempore Winckelmann in praefatione Historiae Artis et Welcker in Philostrarum Imaginum editione Iacobsiana p. LXXI de Callistrati libello severius et acerbius iudicaverunt, is mos increbuerat, ut descriptiones eius tamquam inania atque inepta commenta abicerentur. nostra vero aetate nonnulli viri docti in quibusdam saltem descriptionibus statuas, quae re vera extiterunt, ab eo respectas esse concesserunt, veluti Wolters Arch. Zeit. XXXXIII p. 94 sq., qui tamen de aliis num fundamento aliquo innitantur dubitat, Milani, Mus. ital. di ant. class. III 765 sq., denique Furtwängler, Jahrb. des Ver. v. Alterthumsfr. im Rheinl. LXXX p. 60 sq.³⁾ itaque ut recte de Callistrato existimemus, eadem via, quam in Philostrato

1) 56, 7 in *AP* *εἰς* et 67, 17 in *AB* *ἐς* legitur.

2) 45, 4 *ἐλισσόμενον* praebet *P*; 47, 13 *γλώσσας A*.

3) Locos quibus illi de statu a Callistrato illustratis exposuerunt in adnotationibus commentario insertis indicavimus. librum, quem I. Petrettini Mediolani a. 1839 edidit, hoc loco propterea tantum commemoramus, quod Kayser p. 24 ed. mai. eum immerito laudavit. continet textum Callistrati, interpretationem Italam, notas criticas, commentarium. sed neque ad scripturam emendandam quidquam eo collatum est neque commentarius latus et verbosus, quae nunc est artis antiquae studiorum condicio, ullius omnino est usus.

minore aestimando ingressi sumus, usi inquiramus oportet, quid ille in libro componendo propositum habuerit.

Perlustrantes igitur descriptiones ab eo confectas videmus id inprimis eum egisse, ut quantopere artifex materiae vim vitalem inspiravisset et quantopere animi adfectibus expressis ad ipsam vitae veritatem accessisset legentes edoceret. quamobrem in omnibus fere capitibus eadem recurrit sententia in epigrammatis Graecis post Alexandri Magni aetatem totiens repetita, artificis manu materiam vivam fieri eaque re animos intuentium tamquam miraculo quodam deceptos teneri. nec umquam taedet eum artis vim praedicare, quae non solum, ut Vergili verbis utar, vivos ducere vultus, sed etiam oculorum argutias, capillorum motus, cutis teneritudinem pelluciditatemque imitari possit. hac igitur ratione ductus statuas quas describat eligit. demonstrare enim vult adfectus tenerrimos et vehementissimos inter se mixtos, amorem et furorem, amorem et odium artis ope in statua, veluti in Medae effigie, ita ut nihil deesse videatur, exhiberi itemque in Indi simulacro hominis ebrii statum titubantis simul ac lascivientis perfectissime repraesentari. eodem modo proponit legentibus complures adolescentium iuvenumque figuras quomodo in dura etiam materia carnis mollities effingatur explicaturus, centaurum, quem quasi novum animal sollers artificis ingenium creavit, Memnonem, quem antea lapidem artis gratia sensibus humanis et voce humana instruxit.

Simul vero in his exponendis eruditionem iactare solet seque philosophiae disciplina imbutum esse ubique ostendat scriptor. atque hac ex parte quam plurimum distat a Philostratis, qui, etsi doctrinae minime expertes sunt, talia in praefationibus tangunt, in descriptionibus vero raro inmiscent, explicandi potius artem exercentes. at Callistratus quantopere vocabulis philosophicis adferendis bacchetur, facile cognoscis locis, quae in indice verborum in verbis velut *εἰδωλον, ἰδέα, κατηγορῶ, λογισμός, μετουσία, μηνύω, μίμημα, ὄντως, πάθος, παρονσία, τέχνη, τύπος* similibus

enotata sunt inspectis. ipse, qualis esse debeat omnium quae ad artem spectant arbiter et interpret, pingit 57, 20 his verbis usus: εἰς δὲ τις τῶν περὶ τὰς τέχνας σοφῶν καὶ εἰδόντων σὺν αἰσθήσει τεχνικωτέρῳ τὰ τῶν δημιουργῶν ἀνιχνεύειν θαύματα καὶ λογισμὸν ἐπῆδε τῷ τεχνήματι κτλ., modestius ut videtur eas quibus ipse gloriatur virtutes in alio homine praedicans. neque silentio praetereundum videtur eum in nonnullis capitibus sicut magistrum rarius plures discipulos adpellare, ut in II et V (cf. 55, 17 ὃ νῆτοι¹), saepius unum, ut in VI, VIII, X, XI, in aliis (I, III, IIII, VII, XII, XIII, XIII) ab adlocutione omnino abstinere; nam εἰδες ἄν, ἔφης ἄν, ἰδοὺ similia sermonis figuras esse vix est quod moneam.

Permirus sane nobis esse videretur, si quis ad artis fingendi praestantiam demonstrandam fictis potius quam iis quae extant monumentis uti vellet. plane autem superfluum fuisset, si sophista, qui quarto post Christum natum saeculo vixisse videtur, cum ingens fere signorum, quae adhiberet, multitudo praesto esset, ipse nova statuarum argumenta excogitavisset. atque profecto simulacra quaedam a Callistrato descripta olim extitisse scriptorum confirmatur testimoniis, de ceteris idem comprobatur signis simillimis quae ad nostram memoriam pervenerunt. neque locorum, in quibus statuas collocatas fuisse refert, nomina eum commentum esse putamus. quae enim causa ei fuit, cur celeberrimam illam Medae statuam in Macedonia fuisse confingeret (68, 16)? immo multo veri similis est eum re vera signum, quod in Macedonia extabat, respexisse. neque maiorem habet veri speciem quod Callistrato quidam vitio dederunt, eum artificum nomina finxisse. etenim Scopam Baccham et Lysippum Occasionis statuam fecisse aliorum quoque scriptorum auctoritate adfirmatur. neque

1) satis mirum est capitis secundi exordio et peroratione quintique ultimo enuntiato sublati simul omnia pluralis exempla tolli. quod num mero casui tribuendum sit, alii diiudicent.

in trium quae Praxiteli tribuuntur signorum descriptione quicquam inest quod cum huius arte consociari non possit. quamquam non negamus fieri potuisse ut non fraude sed errore apud scriptores inferioris aetatis haud infrequenti signum aliquod a Callistrato artifice clarissimo tribueretur.

At fortasse quispiam de Callistrati fide dubitaverit idcirco, quod eum longinquis terris et ignotis regionibus peragratias artis opera de quibus exposuit vidisse credibile non sit. cui respondendum erit scriptorem neque in Aethiopiam neque ad Scythas se pervenisse affirmare; immo Memnonis statuam, cuius bis ut in Aethiopia exstantis mentionem inicit, se non vidisse sed ea tantum de illa referre quae ab aliis acceperat ipse indicat verbis *ἐπιστεύομεν* (47, 5) et *λόγος* (63, 16) usus. quae restant regiones, scilicet Athenas Sicyonem Macedoniam Aegyptum quarto saeculo iam ab hominibus visitari non potuisse nemo contendet. quin etiam si concesseris has regiones non omnes ipsum adiisse, haudquaquam sequitur, ut quae descripsit signa ab eo ficta esse censenda sint. permulti enim praesto erant libri fide satis digni, qui materiam scribendi ei suppeditarent; atque sophistam quaedam quae profert ex scriptoribus quos legerat hausisse etiam nunc demonstrari potest. praeterea nihil certius est quam Callistratum descriptiones non dum ipsa signa spectabat confecisse, nisi fortasse ea quae in ipsa Graecia adservata erant. itaque in paucis tantum descriptionibus ea quae ipse praesens viderat in usum suum convertere potuit, aliae eis quae memoria tenebat, aliae denique scriptorum testimoniis innituntur. denique fac eum bis terve statuas quas viderat licentia quadam poetarum more usum alibi collocavisse: num quis ei hoc ut mendacium exprobraverit?

Quae cum ita sint, facile explicatur quod longe diversa est in singulis capitibus describendi ratio. nam modo pauca tantum de forma et habitu figurarum adferuntur, modo omnia quae subtilis artis existimator requi-

rat accurate enarrantur ita, ut vel quae in parte dextra quaeque in sinistra conspiciantur exposita invenias. nomina artificum modo adiecta habes, veluti Scopae (47, 16), Praxitelis, cuius quattuor locis mentio facta est (50, 1 et 51, 21; 60, 18; 62, 1; 65, 16), Lysippi (56, 2), modo omissa, itemque modo terrae vel urbes in quibus signa extant, nominantur, veluti 45, 2 Thebae Aegyptiae, 56, 4 Sicyon, 58, 10 Helicon, 62, 7 Aethiopia, 65, 16 arx (Athenarum), 68, 16 Macedonia, 70, 13 Scythia, modo nulla eius rei significatio invenitur. denique modo quae sit loci natura indicatur, veluti 45, 2 in antro, 52, 2 apud fontem, 53, 9 item ad fontem in nemore, 58, 10 in luco Musarum sacro, 60, 18 in luco Bacchi sacro, 67, 12 in templo statuum collocatam fuisse refertur, modo nihil omnino de ea re commemoratur.¹⁾ ceterum id egisse Callistratum adparet, ut non solum praestantissima artis opera consociata proponeret, sed etiam simul legentes delectaturus res quasdam insolitas et miras admisceret. sic Indi imaginem recepit, sic centauri, denique Memnonis statuam, de qua ita exposuit, ut nihil fere de figura et de arte referret, sed solius miraculi hac aetate celeberrimi descriptione totum caput impleret.

Ceterum si quis Callistrati librum recte aestimare velit, id respiciat necesse est eum in artis miraculis explicandis id quoque egisse, ut quantam vim haberet facultas eloquentiae ostenderet. etenim ut Philostratus minor, sic ille quoque docere voluit artem oratoriam in certamine cum fingendi arte ineundo non inferiorem esse. quae res inprimis ex comparatione illa elucet in capite

1) ex marmore albo Bacchae (cf. 48, 2 ἐκ λεῖθου Παρίου) et Narcissi (54, 4) signa facta sunt, ex nigro imago Indi (52, 3), ex aere simulacra Amoris Occasionis Orphei Bacchi ephebi. satyri Memnonis centauri Medae statuae ex lapide effictae esse dicuntur (genere et colore lapidis non accuratius indicatis). quatenam materia ad Aesculapii signum fabricandum adhibita sit non indicatur; est tamen cur conicias statuam e marmore exsculptam fuisse.

altero ultimo inter Scopam et Demosthenem instituta (49, 7 sqq.). itaque dum ingenio suo indulgens longius exspatiatur eaque interpretatur quae ipse statuæ quam illustraturus est subicit, in adfectibus describendis fines arti natura constitutos excedit et de corporum summa cute, de coloribus variantibus aliisque rebus multa profert, quae tamquam vana commenta et somnia abicienda esse nemo non intellegit.

APPENDIX.

Hoc loco eodem modo quo in praefatione editionis Vin-
dobonensis Imaginum a Philostrato maiore compositarum
p. XXVIII sqq. nomina virorum doctorum, qui de ratione a
nepote in descriptionibus adhibita et de fide ei tribuenda
disputaverunt, et titulos librorum ab eis conscriptorum con-
gessimus compendiis, quibus in singulis libris indicandis usi
sumus, adiectis.

- F I = K. Friederichs, Die Philostratischen Bilder. Ein Beitrag
zur Charakteristik der alten Kunst. Erlangen 1860.
 F II = — — Nachträgliches zu den Philostratischen Bildern.
Ann. phil. suppl. V (1864) 134 sqq.
 B I = H. Brunn, Die Philostratischen Gemälde gegen K. Frie-
derichs vertheidigt. Ann. phil. suppl. IIII (1861) 179 sqq.
 B II = — — Zweite Vertheidigung der Philostratischen Ge-
mälde. Ann. phil. XVII (1871) 1 sqq. et 81 sqq.
 M I = Fr. Matz, De Philostratorum in describendis imaginibus
fide. Bonnae 1867.
 M II = — — H. Brunn's zweite Vertheidigung der Philostra-
tischen Gemälde. Phil. XXXI (1872) 585 sqq.
 Nemitz = C. Nemitz, De Philostratorum imaginibus. Vratis-
laviae 1875.
 Bertrand = E. Bertrand, Un critique d'art dans l'antiquité.
Philostrate et son école. Paris 1881.
-

- 1a. Ἀχιλλεύς ἐν Σκύρῳ F I 113 B I 244 II 29 M I 52, 57, 126.
- 1b. Πύρρος ἐν Σκύρῳ B I 300 M I 133.
2. Μαρσύας F I 187 B I 187, 221, 250 M I 77, 128.
3. Κυνηγείται F I 199 B I 245
4. Ἡρακλῆς ἢ Ἀχιλλῶς F I 33 II 150 B I 208, 217, 243, 248
II 27 M I 51, 58, 125, 133 II 612, 623 Nemitz 27
Bertrand 252
5. Ἡρακλῆς ἐν σαργάνοις F I 11 II 154 B I 184, 230, 245,
252 II 31, 96 M I 55 n. 2, 102, 133 II 621 Nemitz 28.

6. Ὀρφεύς FI 85 II 167 BI 190 II 19 MI 127 n. 3, 134 n. 1.
7. Μήδεια ἐν Κόλχοις FI 160 BI 183, 279 Bertrand 252.
8. Ἀθύροντες FI 141 BI 248 II 87 MI 52, 58, 110, 133
II 620 n. 26, 622 Nemitz 28 Bertrand 250.
9. Πέλοψ FI 158 BI 193, 279.
10. Πύρρος ἢ Μυσοί FI 228 II 136 BI 244, 298 II 26, 93
MI 49, 56, 58, 95 II 611, 613, 619 Nemitz 26 Ber-
trand 249.
11. Ἀργὼ ἢ Αἰήτης B II 89 MI 112, 134 II 622 Nemitz 28.
12. Ἡσιόνη FI 39 BI 214, 216, 244, 257 MI 55, 68 Ber-
trand 244.
13. Σοφοκλῆς FI 122 BI 272 II 102 MI 24 n. 1, 122, 134.
14. Τάκινθος BI 270.
15. Μελέαγρος FI 144 BI 201. 217.
16. Νέσσος BI 222.
17. Φιλοκτήτης FI 24 BI 185 MI 126, 133.

Librorum scripturae in Philostrati adnotationem
criticam non receptae

A. Laurentiani (F')¹⁾

4, 2 δράμα || 4 ἡδεῖ | δεῖα (prius δεῖ ipse scriba oblitte-
ravit) || 5 ἡ ex ó m 1 || 6 προσεστᾶναι || 13 ἡκούσης ex οὐκούςης
m 1 || 22 καὶ τι || 24 δεικνύναι || 5, 2 τίς || 8 σκύρος (a) || 6, 4 βρο-
συρά (corr. m 1 || 8 σκύρον (a) || 7, 10 ἄνετον (ν alt. e corr.) ||
9, 26 χορὸς || 10, 14 ἄτερ || 19 οὔσης ex οὔσαις m 1 || 12, 30 κα-
τήφη || 13, 12 ἡρακλεῖς (corr. rubricator) || 24 πελιδνῇ (sed accen-
tus crassiore ductu exaratus, ut o legit possit || 16, 7 καρπῶ
(κ e corr. || 17, 5 φρονούσης (ν corr. ex o) || 8 λεοντήν || 9 ἔστηξ ||
19 γεγράφαι e γεγράφασιν m 1 || 24 βεβυθισμένη (alterum β
e corr.) || 18, 3 ἀθηνά || 20 πασι (sine accentu) || 19, 21 ὁ πλὴν ||
20, 10 μυρτίλος, item 15 μυρτίλον (aP) || 22 ἄμφω || 23 ἰσχὺν ||
21, 16 πηγαῖσδ' ὅπερ uno ductu scripta, sed postea lineola sepa-
rata, ut πηγαῖσδ' ὅπερ legere tibi videaris || 17 νάματ^o (τ^o in loco
scabro — non in rasura — exaratum, ut in proximo versu lit-
tera ξ in ξὺν) || 22, 2 τάχα ποῦ || 17 ἱρις (P; ἱρις a) || 27, 3 ἀμά-
λαις || 27, 7 βοῦς (βοῦ ex αι vel αν corr. m 1; βᾶς aP) ||
28, 12 πῶς || 16 προσμυγνύναι (aP) || 25 οὐκ οὖν || 32, 10 δξιεά ||
19 νησίδεις (aP) || 35, 7 παρονσίαις (ου e corr.) || 38, 7 βαθεῖα
(εἰ ex εἰ) || 10 ἀνεστηκνία

1) additae sunt, ubi cum F' consentiunt librorum a et P sigla

B. editionis Aldinae (a), codicis Parisini (P), ed. Kayserianae (K).
(scripturas quibus siglae adscriptae non sunt, Aldinae et
Parisiensis communes esse scias)

3, 10 γραφικῶν || 11 τοῦμῶ || τε om. || 19 διασκέφθαι ||
20 σύμβολα a || 22 ἡδὲ^ε P || ξυνελών τι P || 4, 2 οἰκείον om. ||
4 γράφει (corr. m 1) P || 12 ἐπιχειρεῖν || 17 φαντασίαν P ||
20 γραφή || 27 ἔσχονσαι P || 5, 1 αὐτὰ a || ἵνα μὴ (om. ἡμῖν 1) ||
4 ἔχῃ || 7 στιφάν P || 9 καὶ ἀμπ. κλ. ἐν ταῖν χ. || 10 τῆς P || 16 γινώ-
μενον a || 24 ἀνδρῶν || ἔθνη || ἀπο . . ρονσαι a ἀποχωροῦσαι P ||
6, 5 διελεχθήσεται a διεληχθήσεται P || 11 διαρθερεῖν a || 13 τῇ
ex τὴν P || 16 θηρομένων P || 17 εἰς P || 19 χωροῦσι P || 22 τε
om. || 23 σθαι om. P || οὐδὲ || 24 φριγῶν a φριγῶν P || 7, 1 γὰρ
om. || ἀνελημένην a || 22 καὶ ἀνατυποῖ om. || 8 ἐπικρέμματα ||
14 ἀπόμοτον a ἀπόματον P || 15 βοῦσι P || 16 ἐφίστησι P ||
17 τάφρον P || 20 τέλλεται a || φοίνιξ P || ἀνάξων ἐς σκυ-
ρον P || 24 γίγνεται K || λυκομήδους || 25 ταῦτα || 26 ἐδέλει * P ||
8, 4 θρασυνόμενος || 6 ἀπανδῶν || 7 κρεμασθήσεσθαι (σ pr. s. v.
et θ alt. in ras.) P || 10 εἰς || 14 φωνῶντος || 15 ὄφρὺς a et (sic
ubique) K || συνηγμένη a || λαιαίων a λαίων P || 9, 1 καταραθν-
μονμένη P || 6 ξὺν τῷ || σὺν τῷ a σαντῶ P || 13 καθέστηκεν P ||
17 μίλαξ || 19 ὄροφον om. || 20 σοφῶς || 24 ὀμιλλος P ||
10, 4 τύχνης(!) corr. e τύχης P || 9 δοκῶ P || 12 ἦ || 20 δῶ || καὶ ||
11, 2 ἀποριπτούμενα P || 6 δυοῖν || 9 ἀπαιτεῖν || 12, 4 βολήν || 5 γε-
νείας ἀμφιλαφεῖς a || 7 συννεργικὸς || 8 ἦ || οἱ || 12 στριφνὰ || πρὸ ||
13 φρυγῶ P || καλυδὰ || 14 ὦ om. || 17 ἐκπληξιν P || 13, 3 ὁπο-
νοεῖσθαι || 7 ἐκπρηννίζει a || 11 δὲ om. || οἶον || οἱ || ἔδνον ||
15 προλαβῶν || 18 ὁποκλίναντες (in P i ex ei) || 19 χερσὶ P ||
22 φῶλλις || 23 τῆς om. || 24 ὑπόχρως || 25 τὸ δὲ || καὶ τὸ ||
14, 1 λεχῶ P || 3 ἀναποδίσασα || σὺν om. || 4 κόμη P || 8 ἀμφι-
τριώνι P ἀμφιτριόνι a || 9 ἐς PK || 15, 1 ἀποπηδῶν || 9 γένους
(v in ras.) P || 15 ξυμβαλλόντα(!) P || 16 θέατρον οὖν || 17 συγ-
κλείουσιν || 19 μουςαργοίη || 22 ἐς a K || 23 ὄφρὺς a || 24 τῶν
τὸν a || 16, 2 ἐς PK || 7 ἔσω K || 10 ἐμμελῆς || 11 <τὰ> θηρία ||
18 δὴ ex δὲ P || 21 δέρας P || 17, 7 μετόφω || 8 ἐξηρημέ-
της a P || κρηπίδα P || 13 ἐνναλᾶξ P || 19 γεγράφεται P || 20 ὀρι-
στικῶς || ἐπιτωθάξειν (ειν ex ων) P || 21 δυοῖν || 18, 1 ἀνοίας P ||
6 τὸ ex τῷ || 9 φησὶν P || 12 διελθούσα || 20 πασιμέλουσάν
τε K || 21 ὥδην || 23 εἰς P || 24 σωτηρίαν || τὴν om. || 19, 5 ἀνα-
ριφεῖσα P || 6 εἰκάξειν ἀστέρων || δάσει a || 15 ἀψίδι a ἀψίδι P ||
ὄφρὺς a || 23 τρόπον (vel τρόπον) P || 25 δὲ || τὲ || 20, 1 ἐράται
γὰρ a || μισάττεται P || 3 καὶ σχήμα || καύχημα P || 11 ἐστι P ||
19 γίνεταί a P γίνγεσθαι K || 21, 8 τριχὺς || 11 τὸ ἐν P || 12 μορ-
μύρον a || 14 ἐπλήμυνρεν || 22, 3 ἀνακοχῇ P || 4 ἔντατι P ||
8 τανῦν K || 12 γόφων P || 14 ἀμφοῖν || αὐτῶν || 23, 3 θαλάτ-

της *K* || 9 τῆς om. || 11 διαλ¹ύττον *P* || 13 ἀμυσσοῦ m 1 *P* || 16 ἀναβαλλόμεθα *P* ἀναβαλλώμεθα *a* || 18 δὲ *P* || 20 αὐτήν] μὲν τὴν *a* et (cum lac. 6 litt.) *P* || 24 ἀφεστηνένυσθαι || 24, 1 κροῦσεις m 1 *P* || 2 ὀρχομένων || αὐτὰ *a* ἐαυτὰ *P* || 10 προσκαθήμενοι *a* || 15 φωνικὸν || 17 προσφέρει || 20 ἐς *K* || 23 τειχῆρεις *a* || 25, 3 φησὶν *P* || 9 λόγῃ m 1 *P* || 12 λίαν || 26, 3 εἰς || 5 εἰς *P* || 9 καὶ alt. om. || 12 ὃν om. *a* (in lac.) *P* || 15 δοκοῦσι *P* || 17 ξυμβάλεσθαι *P* || 27, 2 διελέγχονσι *K* || 3 ἀμοῦντες || 9 ὑπὸ τε δρυὶ || προστίθετο || 12 ἀλφείων *P* || 15 καπετοῦ *P* || 17 καινοτέρω || 18 κάμακας *P* || 20 τρυγόντων m 1 *P* || τῆς om. *a* || 21 ἐσόδον ἐσφρήσαντες *K* || ταλάρους || 28, 13 ἐννέα δὲ] τέ || 24 τὰ τῆς] ταύτης *P* || 25 στεφάνους—χρυσοῦς *P* || ἐπὶ τὰς κεφαλὰς || 27 χειτῶνες *P* || 29, 1 κατεχόντων || 7 κυβιστῶντες *P* || 8 εἰς || 9 δοκοῦσι *P* || 16 ἀνοιμωτὶ *a* || ἐκχυθεῖς || 22 ὄρα || στίφος || 24 ἐπ' αὐτῷ τοὺς νεκροὺς om. || 30, 2 τῷ ποταμῷ || 7 ἐς *K* (item v. 12 et 19) || 8 γίγνωσκε *K* || 11 ἔπεισιν *P* || 25 ἐνοιάς *P* || 26 αὕτη τε πρὸς ἑαυτὸν || 31, 4 εἰς || 6 κατορθώκασιν *P* || 7 δεδοίκασι *P* || 12 ἐξιόντα *P* || 16 τὸ] τί *P* || μὲν οὖν (οὖν del.) *P* || 17 ἀνεστηκὸς *P* || 18 δίδοσι *P* || 21 φασιν *P* || 23 γιγνώσκειν *K* || 32, 5 ἐθελονσίως m 1 *P* || 32, 13 πολλὴν *a* || 16 ἐκκερτομένον || 18 διαφαινονται || 23 κλύζων (om. περὶ) || 24 ἐμφαινόμενοις *a* || 33, 1 ἀναριπτούντων *P* || 2 ἀπεικασθεῖ^{οι} *P* || ποιήλοις || 6 προστείνας *P* || 14 ἔσω *K* || 34, 6 τὰ ante θεῶν om. || 17 ὑπηγόρων *P* ὑψηγορον *a* || 18 ἐς *K* || 35, 2 ἀκούειν || 6 αὐτῷ om. || 9 λοιπὸν om. || 10 γιγνώσκειν *K* || 12 οἱ om. || 13 ἀπάθδον *P* || 14 δὲ] τε *a* || 15 περιπαλεῖν *P* || 16 γέγραπται — εἰωθός om. *P* || 20 αἰτία καὶ *P* et (cum lac. 5 litt.) *a* || 22 γὰρ om. || 36, 1 καὶ <καὶ> *P* || 2 διωρωμένη m 1 *P* || 5 μνήμης *a* || 6 ἀνέχων *P* || ἔμπνουν || 8 σφρυγῶν *P* φρυγῶν *a* || 10 ξυναπονεύουσα || 15 ἀπόλειαν || 16 ἐκπνεύσας *a* ἐκπλεύσας *P* || 37, 15 χρηῖ νοεῖν || 38, 2 φριγῶν *a* || 3 ὀφιστάμεναι || 5 ἰσχνόν m 1 *P* || οἶον om. *P* || 8 προσεικείμενα *a* || 14 ἐπιτετάχθαι || 23 ΝΕΣΟΣ (sic ubique || 24 δέδεικθαι || πολλῷ <πολλῷ> *P* || 25 αἰρομένον *P* || 39, 6 ἀφοίσεως m 1 *P* || 7 τοῦ βέλους om. || 8 <οὖν> οὐκ *a* || 9 ἀφάσει || 11 φιλόλης *a* || 16 <τῇ> Δημιανείρα *P* || 24 ἑαυτοῦ || 40, 4 ΦΙΛΟΚΤΗΤΟΣ m 1 *P* (item v. 7) || 11 μισθῷ || 12 ἐς *K* || 13 ξυνεφῇ || 41, 2 διαφόρῳ *a*

INDEX LOCORUM

in praefatione tractatorum.

- Phil. 21, 16 p. XII.
 36, 5 p. XIII.
 40, 16 p. XVII.
 Call. inscr. operis p. XXVI.
 p. XLVII.
 c. I inscr. p. XLVI.
 45, 10 p. XXXIII.
 46, 5 p. XXXIII.
 11 p. XXXIX.
 16 p. XXXII.
 c. II inscr. p. XLV sq.
 48, 2 p. XXXII.
 16 p. XXV.
 p. XL.
 49, 16 p. XLI.
 p. XLV.
 18 p. XXXII.
 50, 6 p. XXXIV.
 9 p. XXXIII.
 51, 22 p. XXXI sqq.
 52, 15 p. XXX.
 17 p. XXXIX.
 c. V inscr. p. XLV sq.
 53, 11 p. XXXII.
 p. XL.
 12 p. XXXIX adn. 1.
 23 p. XXXIX.
 54, 5 p. XXXIII.
 6 p. XXXIX.
 18 p. XXVIII.
 55, 3 p. XXXIX.
 5 p. XXXIII.
 8 p. XXXII.
 55, 18 p. XXXIII sq.
 57, 5 p. XXXIX.
 60, 5 p. XLII.
 6 p. XXX.
 61, 22 p. XLI adn. 2.
 62, 16 sqq. p. XLII sq.
 17 p. XXXII.
 63, 15 p. XL.
 c. X inscr. p. XLV sq.
 64, 4 p. XXX adn. 2.
 8 p. XXXV.
 p. XLI.
 65, 3 sq. p. XXXVI.
 c. XI inscr. p. XLV sq.
 66, 1 p. XXXVIII.
 67, 3 p. XLIII adn. 1.
 6 p. XXXVII.
 14 p. XXXII.
 69, 9 p. XXVIII.
 c. XIV inscr. p. XLVII.
 70, 7 p. XXXVII.
 15 p. XLIII.
 71, 3 p. XXXIX.
 4 p. XXXVI.
 12 p. XXXVII.
 p. XLIII adn. 1.
 19 p. XXXVII.
 72, 1 p. XXXII.
 p. XXXIX.
 2 p. XL.
 7 p. XXXIX.
 p. XLII.
-

**ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ
ΕΙΚΟΝΩΝ ΠΡΩΤΟΝ**

F: Laurentianus LVIII 32 saeculi XII

ex quo fluxerunt

a: editio Aldina a. MD III

P: Parisiensis 1760 saeculi XV

stellulis adiectis in Philostrati oratione lacunas indicavimus, in commentariis scripturas a Kaysero in editione minore receptas ab huius editionis textu discrepantes. ubi solius *F* mentio fit, *a* et *P* cum illo consentire scito.

in inscriptione $\Phi. \langle \tau\omicron\theta \rangle \nu$. Kayser

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Κ (1) Μὴ ἀφαιρώμεθα τὰς τέχνας τὸ ἀεὶ σφάζεσθαι
 δυσαντίβλεπτον ἡγούμενοι τὸ πρεσβύτερον μῆδ', εἰ
 τῷ τῶν παλαιότερων προείληπται, τοῦτο ζηλοῦν κατὰ
 5 δύνάμιν φειδόμεθα σχήματι εὐπρεπεῖ τὸ ῥάθυμον
 ὑποκοριζόμενοι, ἀλλ' ἐπιβάλωμεν τῷ φθάσαντι· τυ-
 χόντες γὰρ σκοποῦ ἀξίως λόγον πράξομεν, εἰ δέ πη
 καὶ σφαλῆναι ξυμβαίη, τὸ γοῦν ἐπαινοῦντας φαίνεσθαι
 ζηλοῦν τὰ εὖ ἔχοντα ἑαυτοῖς δώσομεν. (2) τί δὴ μοι
 10 ταυτὶ προανακέκρουσται; ἐσπούδασταί τις γραφικῆς
 ἔργων ἔκφρασις τῷμῃ ὁμωνύμῳ τε καὶ μητροπάτορι
 λίαν ἀτιτικῶς τῆς γλώττης ἔχουσα ξὺν ὥρᾳ τε προηγ-
 μένῃ καὶ τόνῳ. ταύτης κατ' ἔχνη χωρῆσαι θελήσαντες
 ἀνάγκην ἔσχομεν πρὸ τῆς ὅλης ἐπιβολῆς καὶ περὶ
 15 ζωγραφίας τινὰ διελθεῖν, ὥς ἂν καὶ ὁ λόγος ἔχη
 τὴν οἰκείαν ὕλην ἐφαρμόττουσαν τοῖς ὑποκειμένοις.
 (3) ζωγραφίας ἄριστον καὶ οὐκ ἐπὶ σμικροῖς τὸ ἐπι-
 τήδευμα· χρὴ γὰρ τὸν ὀρθῶς προστατεύοντα τῆς
 τέχνης φύσιν τε ἀνθρωπείαν εὖ διεσκέφθαι καὶ ἱκανὸν
 20 εἶναι γνωματεύσαι ἡθῶν ξύμβολα καὶ σιωπῶντων καὶ
 τί μὲν ἐν παρειῶν καταστάσει, τί δὲ ἐν ὀφθαλμῶν
 κράσει, τί δὲ ἐν ὀφρύων ἡθρὶ κεῖται καὶ ξυνελόντι
 εἰπεῖν ὀπόσα ἐς γνῶμην τείνει. τούτων δὲ ἱκανῶς

4 προείληπται <τι> Olearius || 8 ἐπαινοῦντας Reiske Heyne
 ἐπαινοῦντα F

- 891 K. ἔχων ξυναιρήσει πάντα καὶ ἄριστα ὑποκρινεῖται ἡ χεὶρ
τὸ οἰκτεῖον ἐκάστου δρᾶμα, μεμνηνότεν εἰ τύχοι ἢ ὀργι-
ζόμενον ἢ ἔννουν ἢ χαίροντα ἢ ὀρμητήν ἢ ἐρῶντα, καὶ
καθάπαξ τὸ ἀρμόδιον ἐφ' ἐκάστῳ γράψει. (4) ἡδεῖα
5 δὲ καὶ ἡ ἐν αὐτῷ ἀπάτη καὶ οὐδὲν ὕνειδος φέρουσα·
τὸ γὰρ τοῖς οὐκ οὔσιν ὥς οὔσι προσεστάναι καὶ ἄγε-
σθαι ὑπ' αὐτῶν, ὥς εἶναι νομίζειν, ἀφ' οὗ βλάβος
οὐδέν, πῶς οὐ ψυχαγωγῆσαι ἱκανὸν καὶ αἰτίας ἐκτός;
(5) δοκοῦσι δέ μοι παλαιοὶ τε καὶ σοφοὶ ἄνδρες πολλὰ
10 ὑπὲρ ξυμμετρίας τῆς ἐν γραφικῇ γράψαι, οἷον νόμους
τιθέντες τῆς ἐκάστου τῶν μελῶν ἀναλογίας ὥς οὐκ
ἐνὸν τῆς κατ' ἔννοιαν κινήσεως ἐπιτυχεῖν ἄριστα μὴ
εἶσω τοῦ ἐκ φύσεως μέτρου τῆς ἀρμονίας ἡκούσης·
τὸ γὰρ ἔκφυλον καὶ ἔξω μέτρου οὐκ ἀποδέχεσθαι φύ-
15 σεως ὀρθῶς ἐκούσης κίνησιν. (6) σκοποῦντι δὲ καὶ 15
ξυγγένειάν τινα πρὸς ποιητικὴν ἔχειν ἢ τέχνην εὐρί-
σκεται καὶ κοινή τις ἀμφοῖν εἶναι φαντασία. θεῶν
τε γὰρ παρουσίαν οἱ ποιηταὶ ἐς τὴν ἑαυτῶν σκηνὴν
ἐσάγονται καὶ πάντα ὅσα ὕγκου καὶ σεμνότητος καὶ
20 ψυχαγωγίας ἔχεται, γραφικὴ τε ὁμοίως, ἃ λέγειν οἱ 20
ποιηταὶ ἔχουσι, ταῦτ' ἐν τῷ γράμματι σημαίνουσα.
(7) καὶ τί χρὴ λέγειν περὶ τῶν ἀριζήλως εἰρημένων
πολλοῖς ἢ πλείονα λέγοντα δοκεῖν ἐς ἐγκώμια καθί-
στασθαι τοῦ πράγματος; ἀρκεῖ γὰρ καὶ ταῦτα δει-
25 κνύναι τὸ σπουδαζόμενον ἡμῖν ὥς οὐκ ἀποβεβλήσεταί 25
ποι, ἣ κομιδῇ σμικρά· γράμμασι γὰρ προστυχὼν χειρὸς
ἀστείως, ἐν οἷς ἀρχαῖαι πράξεις οὐκ ἀμούσως ἔχουσαι

2 <καὶ> μεμνηνότεν Kayser || 13 ἔσω Kayser | ἡκούσης (ἡκ
ex ου ut videtur) F || 14 φύσεως Reiske Jacobs φ^υ F φύσει α P ||
18 τε om. P Morelli* || 21 <ικανῶς> ἔχουσι Kayser || 26 που
Kayser* || ἦ Kayser ἢ F εἰ <καὶ> Jacobs

ἦσαν, οὐκ ἠξίωσα σιωπῇ παρελθεῖν ταῦτα. ἀλλ' ἵν'
 30 ἡμῖν μὴ ἐφ' ἐνὸς τὸ γράμμα προίοι, ἔστω τις ὑποκεί-
 μενος, πρὸς ὃν χρὴ τὰ καθ' ἕκαστα διαρθρῶν, ἵν'
 οὕτω καὶ ὁ λόγος τὸ ἀρμόττον ἔχοι.

(α') ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΕΝ ΣΚΤΡΩΙ

5

- Κ. (1) Ἡ κομῶσα τῇ σκίνῃ ἡρώϊνη — ὀρεῖς γάρ
 πον τὴν ὑπὸ τῷ ὄρει στιφρὰν τὸ εἶδος καὶ ἐσταλμένην
 κυανῷ — Σκῦρος, ὃ παῖ, νῆσος, ἣν ὁ θεῖος Σοφοκλῆς
 5 ἀνεμώδεα καλεῖ. ἔστι δ' αὐτῇ καὶ πτόρθος ἐλάας ἐν
 ταῖν χερσὶν καὶ ἀμπέλου κλήμα. ὁ δ' ὑπὸ τοῖς πρό- 10
 ποσὶ τοῦ ὄρους πύργος, παρθενεύονται ἐνταῦθα αἱ
 τοῦ Λυκομήδους κόραι ξὺν τῇ δοκούσῃ παρὰ Θέτιδος
 ἦκειν. (2) τὸ γὰρ τοι Μοιρῶν ἐπὶ τῷ παιδί δόγμα
 10 τοῦ πατρὸς Νηρέως ἢ Θέτις μαθοῦσα καὶ ὥς ἐπ'
 ἄμφω πεπρωμένον αὐτῷ εἶη ἢ ξὺν ἀκλεῶς ἢ εὐκλεᾶ 15
 γενόμενον τάχιστα τελευτᾶν, ἀπόθετος αὐτῇ ὁ παῖς
 ξὺν ταῖς Λυκομήδους θυγατρᾶσιν ἐν Σκύρῃ κρύπτεται
 κόρη μὲν εἶναι δοκῶν ταῖς ἄλλαις, μίαν δὲ αὐτῶν τὴν
 15 πρεσβυτάτην ξὺν ἀπορρήτῳ γνοὺς ἔρωτι, καὶ προίων
 γε ἐς τόκου ὥραν ὁ χρόνος τὸν Πύργον ἐκδώσει. 20
 (3) ἀλλ' οὐκ ἐνταῦθα ταῦτα. λειμῶν δὲ πρὸ τοῦ
 πύργου — ἐπιτήδειος γὰρ ὁ τόπος τῆς νήσου κόραις
 ἀνθῶν ἀφθονίαν δοῦναι — καὶ ὀρεῖς γε, ὥς ἄλλη
 20 ἀλλαχόσε ἀποσκίδνυνται τὰ ἄνθη ἀποκείρουσαι. κάλλος
 μὲν οὖν ἀμήχανον ἀπασῶν, ἀλλ' αἱ μὲν ἀτεχνῶς ἐς 25

2 προίοι F Morelli χοίοι aP || 6 σκίνῃ aP* || 9 ἐλάας
 aP* || 15 ἀκλεῶς <πολὴν χρόνον> Kayser || 20 χρόνος F Iacobs
 χορός a χωρός (o s. ω) P || 23 ἀνθέων Iacobs* || 25 ἀλλ' αἱ F
 Reiske Iacobs ἀλλὰ aP

θήλειαν ὥραν ἀποκλίνουσι βολαῖς τε ὀφθαλμῶν ἀπλᾶ
 ἐκβλεπούσαις καὶ παρειᾶς ἔνθει καὶ τῇ πρὸς ἕκαστα
 ὀρμῇ εὖ μάλα τὸ θήλυ ἐλέγχουσαι, ἥδὲ δὲ ἡ ἀναχαϊ-
 15 ζουσα τὴν κόμην καὶ βλοσυρὰ σὺν ἀβρότῃ αὐτίκα
 μάλα διελεγχθήσεται τὴν φύσιν καὶ τὸ ξὺν ἀνάγκῃ 5
 ἐπίπλαστον ἐκδῶσα τὸν Ἀχιλλέα ἐκδείξει· λόγου γὰρ
 ἔς τοὺς Ἑλληνας ἐμπεσόντος τοῦ τῆς Θέτιδος ἀπορ-
 ρήτου στέλλεται Διομήδης ξὺν Ὀδυσσεὶ ἐπὶ τὴν Σκῦρον
 30 διελέγοντες, ὅπῃ ταῦτα ἔχει. (4) ὀρᾶς δὲ ἄμφω τὸν
 393 K. μὲν καὶ βεβυθισμένον τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἀκτῖνα διὰ 10
 πανουργίαν οἶμαι καὶ τὸ διαθρεῖν τι ἀεὶ, ὃ δὲ τοῦ
 Τυδέως ἔμφρων μὲν, ἔτοιμος δὲ τὴν γνώμην καὶ τὸ
 δραστήριον προτείνων. κατόπιν δὲ αὐτῶν καὶ ὁ τῇ
 5 σάλπιγγι σημαίνων τί δὴ βούλεται καὶ τί τὸ ἥθος τῆς
 γραφῆς; (5) σοφὸς ὢν Ὀδυσσεὺς καὶ Ἴκαλινος τῶν ἀδή- 15
 λων θηρατῆς πρὸς τὸν τῶν θηρωμένων ἑλεγχον μηχαν-
 νᾶται <τὰ> νῦν· εἰσας γὰρ ἐς τὸν λειμῶνα ταλάρους τε
 καὶ ὅσα παισὶ κόραις ἐς παιδιὰν εὐπρεπῇ καὶ πανο-
 10 πλίαν, αἱ μὲν οὖν Λυκομήδους ἐς τὸ οἰκεῖον χωροῦσιν,
 ὁ δὲ τοῦ Πηλέως ταλάροις μὲν καὶ κερκίσι χαίρειν 20
 λέγει παραλιπὼν αὐτὰ ταῖς κόραις ἤδη, ἔς δὲ τὴν
 πανοπλίαν ὀρμήσας γυμνοῦται τε τὸ ἐντεῦθεν * *
 (excidit in *F* folium, huius editionis fere versus L)
 (1) * * σθαί. ὁ δὲ Πύρρος οὐκ ἄγροικος ἔτι οὐδ'
 15 ἐν αὐχμῷ σφριγῶν, οἷα βουκόλων νεανιεύματα, ἀλλ'

1 ἀπαλὰ Olearius* [ἀπαλὰ ἐκβλεπούσαις] Kayser || 2 ἄνθη
 aP ἄνθη Iacobs || 3 ἥδὲ Iacobs ἩΔΙ F ἥδιον aP || 9 ἔξ F | τὸν
 μὲν ὡς βεβυθισμένος Iacobs || 10 [καὶ] Hercher || 16 θηρα-
 τῆρ aP || 17 τανῶν aP νῦν F || 20 ταλάροις aP ταράροις F ||
 22 intercidisse et ultimam partem huius imaginis et initium in-
 sequentis intellexit Iacobs. priorem imaginem sequitur gemella,
 quae illi ex altera parte respondet. titulus ei fuit ΠΤΡΟΣ
 ΕΝ ΣΚΤΡΩΙ

ἦδη στρατιώτης. ἔστη μὲν γὰρ ἀκοντίῳ ἐπερείσας
 ἑαυτὸν καὶ ἀποβλέπων ἐς τὴν ναῦν, ἐσθῆς δὲ αὐτῷ
 φοινικίς ἐξ ὤμου ἄκρου ἐς τὴν ἀριστερὰν ἀνειλημμένη
 20 χεῖρα καὶ λευκὸς ὑπὲρ γόνυ χιτῶν, τὸ δὲ ὄμμα αὐτῷ
 γοργὸν μὲν, οὐκ ἐν ὀρμῇ δέ, ἀλλ' ἐν ἀναβολαῖς ἔτι καὶ 5
 τῷ ἀσχάλλειν τῇ τριβῇ καὶ ἀνατυποῖ τι ἢ γνώμη τῶν
 ἐν Ἰλίῳ μικρὸν ὕστερον. ἡ κόμη νῦν μὲν ἡσυχάζοντος
 ἐπικρέμαται τῷ μετώπῳ, ὀρμήσαντος δὲ ἀτακτῆσειε συν-
 25 ἀπονέουσα ταῖς τοῦ θυμοῦ κινήσεσιν. (2) αἱ δὲ ἀνα-
 σκιρτᾶσαι ἄνετον αἶγες καὶ τὰ ἀτακτοῦντα βουκόλια 10
 καὶ ἡ ἐν μέσοις ἐρριμμένη κορύνῃ σὺν καλαύροπι
 τοιοῦδε, ὧ παῖ, λόγου ἔχεται· ἀχθόμενος τῇ μητρὶ καὶ
 τῷ πάππῳ τῆς ἐν τῇ νήσῳ ἔδρας, ἐπειδὴ ἐπ' Ἀχιλλεῖ
 30 τεθνεῶτι δέισαντες περὶ τῷ παιδί ἀπώμοτον ἐποιήσαντο
 τὴν τοῦ Πύρρου ἔξοδον, αἰπολίους τε καὶ βουσίην ἑαυτὸν 15
 194 K. ἐφίστησιν ἀπαυχενίζων τοὺς ἀτιμάζοντας τὴν ἀγέλην
 ταύρους, οἳ δὴ πρὸς τῷ ἐν δεξιᾷ δαίκνυνται ὄρει.
 (3) λογίον δὲ ἐς τοὺς Ἑλληνας ἐμπεσόντος, ὥς οὐκ
 ἄλλῳ τῷ ἁλωτὸς ἔσοιτο ἢ Τροία πλὴν τοῖς Αἰακίδαις,
 5 στέλλεται ὁ Φοῖνιξ ἐς τὴν Σκῦρον ἀνάξων τὸν παῖδα 20
 καὶ καθορμισάμενος ἐντυγχάνει οἱ οὐκ εἰδότε οὐκ εἰδῶς
 πλὴν ὅσα τὸ ἄβρόν τε καὶ ἄδρὸν τοῦ εἰδους ὑπεδείκνυ
 αὐτὸν Ἀχιλλέως εἶναι παῖδα. κἀντεῦθεν γνωρίσας, ὅς
 εἶη, ἔκπυστος γίνεται τῷ τε Λυκομήδει καὶ τῇ Ἀηίδα-
 10 μεῖα. (4) ταῦθ' ἡ τέχνη βραχεῖ τούτῳ γράμματι ἀνα- 25
 διδάσκειν ἡμᾶς ἐθέλει, γέγραπται δὲ ὥς καὶ ποιηταῖς
 φῶδὴν παρασχεῖν.

2 ἐσθῆς... φοινικίς F Morelli ἐσθῆς... φοίνικες α P || 3 ὤμου
 F Morelli ὤμου α P || 5 καὶ del. Kayser* || 8 ἀτακτῆσειε F ἀτα-
 κτήσει Iacobs αὐτὰ κτήσειεν α P || 13 <ὕπερ> τῆς Kayser ||
 17 ἐνδείκνυνται α P* || 22 ἀπεδείκνυ α P

(β') ΜΑΡΣΤΑΣ

(1) Καθήρηται ὁ Φρύξ, βλέπει γοῦν ἀπολωλὸς
 15 ἤδη διὰ ξύνεσιν ὧν πείσεται καὶ ὕστατα δὴ ἀλλήσας
 πεπίστευκεν οὐκ ἐς καιρὸν ἐς τὸν τῆς Αἰτουῦς θρασυ-
 νάμενος, ἐρριπταί τε αὐτῷ ὁ ἀλλὸς ἄτιμος μὴ ἀλλεῖν 5
 ἔτι, ὥς καὶ νῦν ἀπάδων ἐλήλεγκται καὶ παρεόστηκε
 μὲν τῇ πίτνι, ἀφ' ἧς κρεμασθήσεσθαι οἶδε ταύτην
 20 ἑαυτοῦ καταδικασάμενος δίκην ἀσκὸς δεδάσθαι. (2) ὑπο-
 βλέπει δὲ ἐς τὸν βάρβαρον τοῦτον τὴν ἀκμὴν τῆς
 μαχαίρας παρακονώμενον ἐς αὐτόν· ὄρας γάρ που, ὥς 10
 αἱ μὲν χεῖρες ἐς τὴν ἀκόνην αὐτῷ καὶ τὸν σίδηρον,
 ἀναβλέπει δὲ ἐς τὸν Μαρσύαν γλανυῶν τὸ ὀφθαλμῶ
 25 καὶ κόμην τινὰ διανιστὰς ἀγρίαν τε καὶ αὐχμῶσαν. τὸ
 δὲ ἐπὶ τῆς παρειᾶς ἐρευθὸς φονῶντος οἶμαι καὶ ἡ
 ὀφρὺς δὲ ὑπέρεκται τοῦ ὄμματος ἐς αὐγὴν ξυνηγμένη 15
 καὶ διδοῦσά τι τῷ θυμῷ ἦθος, ἀλλὰ καὶ σέσηρεν
 ἄγριόν τι ὑπὸ τῶν μελλόντων αὐτῷ δρᾶσθαι, οὐκ
 30 οἶδ' εἴτε χαίρων εἴτε καὶ ἀνοιδούσης ἐς τὴν σφαγὴν
 395 K. τῆς γνώμης. (3) ὁ δὲ Ἀπόλλων γέγραπται διαναπαύων
 ἑαυτὸν ἐπὶ πέτρᾳ τινός, ἡ λύρα δὲ ἐν ἀριστερεῇ κει- 20
 μένη ἔτι πλήττεται ὑπὸ τῆς χειρὸς τῆς λαϊᾶς ἐμπι-
 τούσης ἡρεμαίως καὶ οἶον διαψαλλούσης. ὄρας δὲ καὶ
 5 ῥάθυμον τὸ τοῦ θεοῦ εἶδος καὶ μειδίᾳ ἐπανθοῦν
 τῷ προσώπῳ, ἥ τε χεὶρ ἡ δεξιὰ ἐπίκειται τῷ κόλπῳ,

8 ὑποβλέπει F Salmasius ὑποκλέπτει aP || 10 παρακο-
 νώμενον F anon. Ald. Gott. Boettiger παρακινώμενον aP ||
 15 αὐγὴν F αὐτήν Iacobs ὀργὴν anon. Ald. apud Olearium ||
 17 ὑπὲρ aP | <καὶ> οὐκ aP* || 22 διαψαλλούσης] νῇ Δί' ἀταλ-
 λούσης Iacobs* | ὄρας F ὄρα aP ὄρα Morelli* || 23 τὸ ῥάθυμον
 τοῦ Iacobs || 24 προσώπῳ Olearius ἀσώπῳ F

πράως ξυνέχουσα τὸ πληκτρον, καταρραθνυμονυμένη ὑπὸ
 τοῦ ἐς τὴν νίκην χαίροντος. αὐτοῦ καὶ ὁ ποταμὸς τοῦ
 10 Μαρσύα ἐπωνυμίαν ἀμείψων. (4) ὄρα μοι καὶ τὴν
 τῶν Σατύρων ἀγέλην, οἷα θρηνοῦντες τὸν Μαρσύαν
 γεγράφεται, ὥς ἐπιφαίνοντες τὸ ἀγέρωχον καὶ ἀνε- 5
 σκιρτηκὸς ξὺν τῷ ἀνιάσθαι.

(γ') ΚΤΝΗΓΕΤΑΙ

(1) Τί δ' οὐκ ἂν εἰποῖς περὶ τούτων, οὓς ἄγει
 15 μὲν ἀπὸ θήρας ἡ γραφή, πηγὴν δ' αὐτοῖς ἀναδίδωσιν
 ἀκραιφνή ποτίμου τε καὶ διαυγοῦς νάματος; ὄρα δέ 10
 πού καὶ τὸ περὶ τὴν πηγὴν ἄλσος, φύσεως ἔργον οἶμαι
 τῆς σοφῆς· ἱκανὴ γὰρ πάντα, ὅσα βούλεται, καὶ δεῖται
 τέχνης οὐδέν, ἥ γε καὶ τέχναις αὐταῖς ἀρχὴ καθέστηκε.
 20 (2) τί γὰρ ἐνδεῖ πρὸς τὴν τῆς σκιάς παρασκευήν; αἰδὼ
 μὲν ἡμερίδες ἄγριαι ἀνερπύσασθαι τῶν δένδρων ξυμ- 15
 βεβλήκασι τοὺς τῶν κλημάτων κορυμβοὺς ἄλλον ἄλλω
 συνδέουσαι, σμίλαξ δὲ αὕτη καὶ κιττὸς ὁμοῦ τε καὶ
 καθ' ἓν διασχόντες πυκνὸν τινα τοῦτον καὶ ἡδίω
 25 τέχνης ὄροφον ἡμῖν παρέχουσιν. ὁ δὲ τῶν ἀηδόνων
 χορὸς καὶ τὰ τῶν ἄλλων ὀρνέων μουσεῖα σαφῶς ἡμῖν 20
 τὰ τοῦ μελιχροτάτου Σοφοκλέους ἐπὶ γλῶτταν ἄγει

πυκνόπτεροι δ'

εἴσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦσ' ἀηδόνες,

30 εἰπόντος. (3) ἀλλ' ὅ γε τῶν θηρευτῶν δμῖλος ἡδεῖς

3 μαρσύα F πορσίον α πρότον P; Μαρσύου anon. Ald.
 Gott., Olearius <δ> τοῦ Μαρσύα Iacobs | τὴν om. α P*
 9 δ' αὐτοῖς F Salmasius δὲ αὐτῆς α P (οἷς s. ἦς) || 10 ὄρα α P ||
 15 αἱ ἡμερίδες α αἱμερίδες P αἱ ἡμ. Morelli* | τῶν δένδρων
 post συνδέουσαι transponit Kayser*; τῶν δένδρων <ἄνω>
 Schenkl, ἄνω ἐρπύσασθαι Arnim || 16 ἄλλο ἄλλω Olearius ||
 22 πυκνόπτεροι Olearius e Sophocle, πυκνότερον F, πυκνότεροι
 codd. apud Suidam s. v. ἴρος

³⁹⁶ Κ. μὲν καὶ στιφροὶ καὶ πνέοντες ἔτι τὸν ἐν τῇ θήρᾳ
 θυμόν, ἄλλος δὲ ἄλλο τι πράττοντες διαναπαύουσι
 σφᾶς αὐτούς. οἷον, ὧ θεοί, καὶ ὡς ἡδὺ τὸ σαφές τῆς
 τέχνης καὶ ὡς ἔστιν ὁρᾶν τὴν ἐκάστου τύχην. στιβάς
 5 μὲν αὐτοσχέδιος αὕτη δικτύων οἶμαι ξυγκειμένη δέχεται
 τοὺς ἄρχοντας, καλὸν εἰπεῖν, τῆς θήρας. (4) καὶ πέντε
 μὲν οὗτοι. ὁρᾷς δὲ τὸν μεσαλιτατον αὐτῶν, ὡς διε-
 γείρας ἑαυτὸν ἔστραπτει πρὸς τοὺς ὑπερκατακειμένους
 10 τὸν ἑαυτοῦ, μοι δοκεῖν, ἄθλον ἀφηγούμενος καὶ τὸ
 καταβαλεῖν θάτερον τῶν θηρίων πρῶτος, ἃ δὴ τῶν 10
 δρυῶν ἐξήρτηται δικτύοις, ἔλαφος οἶμαι καὶ σῦς ἐγκεί-
 μενα. ἥ γὰρ οὐκ ἐπῆρθαι σοι δοκεῖ καὶ χαίρειν τῷ
 ἔργῳ; οἱ δ' ἀτενὲς μὲν ὁρῶσιν ἐς αὐτὸν ἀφηγούμενον,
 15 ἄτερος δὲ σφῶν ἐναποκλίνας ἑαυτὸν τῇ στιβάδι διανα-
 παύει πού καὶ αὐτὸς τάχα ἀναγράφων τι τῆς θήρας 15
 οἰκτεῖον ἔργον. θάτερον δὲ τοῦ ξυσσιτίου κέρας <ὁ>
 πρὸς τῷ μεσαιτάτῳ κύλικος ἡμιδεοῦς ἐν θατέρᾳ ταῖν
 χειροῖν οὔσης τὴν δεξιὰν ὑπὲρ κεφαλῆς περιαγαγὼν
 20 τὴν Ἀγροτέραν ἔδειν μοι δοκεῖ, ὁ δὲ ἐς τὸν διάκονον
 ὁρῶν σοβεῖν κελεύει τὴν κύλικα. (5) σοφός τε ὁ 20
 ζωγράφος καὶ ἀκριβὴς τὴν χεῖρα· ἀνασκοποῦντι γὰρ
 πάντα παραλέλειπται οὐδὲ τῶν ὀπαόνων οὐδέν· ὁδὸν
 μὲν γὰρ τρύφος δένδρου κατεληφὼς κάθηται ἐνεσκεν-
 25 ασμένος, ὡς εἶχεν ἐν τῷ περὶ τὴν θήραν δρόμῳ, κἄν
 πήρας ἐνημμένης αὐτῷ δειπνῶν, δυεῖν δὲ κυνῶν ὁ μὲν 25
 ἐκτείνας ἑαυτὸν πρὸ αὐτοῦ ἐσθίει, ὁ δὲ τοῖς ὀπισθίοις

1 στιφροὶ Olearius στιφροὶ F' || 5 'fort. δικτάμων' Kayser || 7 ὡς δὴ ἐγείρας vel ὡς ὑπεγείρας Kayser || 15 ποῦ καὶ αὐτός in mg. et τάχα s. v. F' | ἀναγράφων Reiske || 16 <ὁ> Olearius <ὁ μὲν> Iacobs* || 18 ὑπὲρ <τῆς> a P* || 22 ὁδὸν F' (ὁ ex ἡ) Iacobs ἡδίων a P ἰδιον· ὁ Hamaker ὅδε Olearius* || 24 κἄν Iacobs καὶ F' || 25 πήρας F' Morelli πείρας a P

ἐνοκλάσας ἀνέχει τὴν δέσρην ἐνδεχόμενος τὰ ἐς αὐτὸν
 20 ἀπορριπτούμενα, ὁ δὲ πῦρ ἀνάψας καὶ ἐνθεὶς τῶν
 σκευῶν, ὅσα πρὸς τοῦτο χρηστά, τὰ πρὸς τὴν δαίτα
 ἄφθονα παρέχει σφίσι μάλα ἐπισπέρχων αὐτοὺς ἑαυτόν,
 κ. ἄσκός τε οὗτος εἰκῇ ἔρριπται ποτὸν ἀπαντλεῖν τῷ βου- 6
 λομένῳ δνεῖν τε θεραπόντοιιν ὁ μὲν δαιτρός οἶμαι
 μόρας τέμνειν φησὶ τῆς ἰσαίας ἐπιμελούμενος ἐν τῷ
 ἀποτέμνειν, ὁ δ' ὑπέχει τὸ ὑποδεξόμενον τὰς μόρας
 5 ἰσας που ἀπαιτῶν εἶναι. τὸ γὰρ ἐν θήρᾳ κατὰ γε
 τοῦτο διαλλάττον ἐς τύχην οὐδέν.

10

(δ') ΗΡΑΚΛΗΣ Η ΑΧΕΛΩΙΟΣ

(1) Ζητεῖς ἰσως, τίς ἡ κοινωνία δράκοντός τε, ὅς
 ἐνταῦθα πολὺς ἀνέστηκεν ἐγείρας τὸν πῆχυν κατὰ
 10 νῶτα διαφοινὸς καὶ γένεια καθιεῖς ὑπ' ὀρθῇ καὶ

1 ἐκδεχόμενος Arnim || 2 ἄψας αΡ || 6 θεραπόντοιιν (οιν ex
 ων) F' || 12 tres figuras iuxta in tabula compositas fuisse, ser-
 pentem, taurum, denique virum barbatus, cuius in capite cornua
 taurina prominebant, O. Iahn eph. arch. a. 1862, p. 317sq. recte
 intellexit. pictura autem in duas vel fortasse etiam tres partes
 divisa erat. certe enim pictor et ea exhibuerat quae certamen
 proxime praecesserunt et pugnae exitum, qua Hercules Ache-
 loum altero cornu defracto prostraverat, ita tamen ut ambigi
 possit, utrum vincens an victor Hercules depictus fuerit. nam
 utrum pictor quoque Herculem cornu Acheloi Deianirae offe-
 rentem proposuerit an Philostratus, dum dilucide et conspicue
 res exponere studet, quasi abreptus oratione ferventi ea quae
 certamen sequebantur tamquam praesentia effinxerit sane dubi-
 tari potest. in ectypo basis tripodis Nabuli repertae, quae nunc
 est in museo Constantinopolitano (v. Mitteilungen des deutschen
 Palaestinavereins VII tab. 3) Achelous conspicitur hominis bar-
 bati cornibusque taurinis instructi formam et figuram gerens.
 cornu eius ante Herculis pedes iacentis sinistrum defractum
 est atque ex vulnere flumen effundi videtur. cf. Furtwaenglerum
 in Roscheri Lex. myth. I 2245. || 13 πῆχυν] ἀόχένα Iacobs*;
 cf. Mel. Vind. XXI 45

πριονωτῇ τῇ λοφιᾷ βλέπων τε δεινῶς δεδορκὸς καὶ
 ἱκανὸν εἰς ἐκπλήξιν ἀγαγεῖν, ταύρου τε, ὃς ὑπὸ τοσαύτῃ
 κεφαλᾷ γυρώσας τὸν αὐχένα καὶ διασκάπτων τὴν ἐν
 15 ποσὶ γῆν ὥς ἐς ἐμβολὴν ἵεται, καὶ ἀνδρὸς τοῦτου ἡμί-
 20 θηρος· βοῦंपρωρα μὲν γὰρ αὐτῷ πρόσωπα καὶ γενειὰς
 ἀμφιλαφῆς πηγαί τε ναμάτων ἐκπλημμυροῦσαι τοῦ
 γενείου. τό τε συνερρηκτὸς ὥς ἐς θεῶν πληθος καὶ
 ἡ ἐν μέσοις κόρη, νύμφη τις οἶμαι, τουτὶ γὰρ χρὴ
 νοεῖν τῷ ἄμφ' αὐτὴν κόσμῳ, καὶ γέρον οὗτος ἐν
 25 ἀθύρῳ τῷ εἶδει νεανίας τε ἐκδυόμενος λεοντῆς καὶ 10
 ῥόπαλον ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων ἡρώϊν τε τις αὕτη
 στιφρὰ καὶ πρὸς λόγου τῷ μύθῳ τῆς Ἀρκάδων τροφῆς
 φηγῷ ἐστεμμένη. Καλυδὼν οἶμαι ταῦτα. (2) τίς δὲ
 ὁ τῆς γραφῆς λόγος; Ἀχελῷος ὁ ποταμός, ὃ παῖ, Δηια-
 35 νεύρας τῆς Οἰνέως ἔρων τὸν γάμον σπεύδει καὶ Πειθῶ 15
 μὲν ἄπεστι τῶν δρωμένων, ἄλλος δὲ ἄλλοτε δοκῶν
 ὑπὸ τοῖς ὀρωμένοις εἶδεσιν ἐκπλήξειν ἡγείται τὸν
 Οἰνέα. τοῦτον γὰρ εἶναι γίνωσκε τὸν ἐν τῇ γραφῇ,
 30 κατηφῇ δὲ ἐπὶ τῇ παιδὶ Δηιανείρᾳ ἀθύμως τὸν μνη-
 398 K. στῆρα ὀρώσῃ. γέγραπται γὰρ οὐκ αἰδοῖ τὴν παρειὰν 20
 ἐξανθοῦσα, ἀλλὰ περιδεῆς οἶα πείσεται τῷ παρὰ φύσιν
 τῆς συζυγίας. ἀλλ' ὁ μὲν γενναῖος Ἡρακλῆς ὁδοῦ
 πάρεργον φασὶν ἐκουσίως ὑφίσταται τὸν ἄθλον.

1 δεδορκός F Wyttenbach δεδορκώς aP || 2 ἐς Kayser* | ταύρου
 Wakefield γάγρου F (~ e corr.) γάγρου aP | τε e corr. F m 1 |
 post τε add. ἔπουν F (sed in ras. duarum litterarum m 2
 scriptum in versu ultimo ita, ut fines eius aliquantum excedat;
 δς in versus sequentis initio adiecit m 1) aP | [ἔπουν] Kayser
 ἰταμοῦ Brunn πυρίπουν Jacobs || 5 πρόσωπα Morelli ἄσωπα F
 ἄσωπα aP || 10 ἐκδυόμενος λεοντῆν O. Iahn, Arch. Zeitung a. 1862
 p. 319, adn. 14; cf. Philostr. mai. Imagg. II 21, 1 || 12 ἀρκά-
 δων F Kayser ἀρκάδας aP || 19 δὲ] δὴ Schenkl incl. Kayser |
 [Δηιανείρᾳ] Kayser

5 (3) καὶ τὰ μὲν ἐν ἀναβολαῖς ταῦτα, ἰδοὺ δὲ καὶ ὡς
 ξυνεστήκασιν ἤδη, καὶ ὅσα μὲν ἐν ἀρχαῖς τῆς διαμάχης
 θεοῦ τε καὶ ἀτρέπτου ἥρωος ὑπονοεῖσθω, τὸ δ' αὖ
 τέλος ὁ μὲν ἐς βούκερων ἀναμορφώσας ἑαυτὸν ὁ πο-
 10 ταμὸς ἐπὶ τὸν Ἡρακλέα ὤρμησεν, ὁ δὲ τῇ λαιᾷ τοῦ
 δεξιοῦ λαβόμενος κέρως θάτερον τῷ ῥοπάλῳ τῶν κρο-
 τάφων ἐκπρεμνίζει κάντεῦθεν ὁ μὲν αἵματος ἤδη
 μᾶλλον ἢ νάματος ἀφίησι κρουνοὺς ἀπαγορεύων, ὁ δὲ
 Ἡρακλῆς γανύμενος τῷ ἔργῳ ἐς τὴν Ληάνειραν ὄρᾳ
 καὶ τὸ μὲν ῥόπαλον αὐτῷ ἐς γῆν ἔρριπται, προτείνει 10
 15 δὲ αὐτῇ τὸ τοῦ Ἀχελφύου κέρας οἶον ἔδνον τοῦ γάμου.

(ε') ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΝ ΣΠΑΡΓΑΝΟΙΣ

(1) Ἀθύρεις, Ἡράκλεις, ἀθύρεις καὶ γελᾶς ἤδη τὸν
 ἄθλον, ἐν σπαργάνοις ὧν καὶ ταῦτα, καὶ τοὺς ἐξ Ἡράς
 δράκοντας ἐκάτερον ἐκατέρῳ χειρὶ ἀπολαβὼν οὐδὲν ἐπι- 15
 20 στρέφῃ τῆς μητρὸς ἔκφορονος παρεστῶσης καὶ περι-
 δεοῦς. ἀλλ' οἱ μὲν ἤδη παρεῖνται μηχανύαντες ἐς γῆν
 τοὺς ὄλκους καὶ τὰς κεφαλὰς ἐπικλίναντες ταῖς τοῦ
 νηπίου χερσὶν ὑποφαινούσας τι καὶ τῶν ὀδόντων·
 κάρχαροι δὲ οὔτοι καὶ ἰώδεις λοφιαί τε αὐτοῖς ὑπὸ 20
 25 τοῦ θανάτου ἐς θάτερα ἐπικρεμείς καὶ τὰ ὄμματα οὐ
 δεδορκότα ἢ τε πολλὰ οὐκ ἐξανθοῦσα χρυσῶ καὶ φοί-
 νικι ἔτι οὐδὲ πρὸς τὰς τῆς κινήσεως τροπὰς ὑπανγά-
 ζουσά, ἀλλ' ὑπωχρος καὶ ἐν τῷ δαφρινῷ πελιδνῇ.
 (2) τὸ δὲ τῆς Ἀλκμήνης εἶδος ἀνασκοποῦντι ἀναφέ- 25
 30 ρεῖν μὲν ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκπλήξεως δοκεῖ, ἀπιστεῖ δὲ

5 ὤρμηκεν Iacobs* || 9 γαννύμενος F corr. Iacobs || 21 ἐπι-
 κρεμείς F corr. a || 24 πελιδνός aP* || 26 ἀπὸ F αὐτὸ aP;
 ἀπὸ inclusit Kayser, sed postea sententiam mutavit

399 K. νῦν οἷς ἤδη ὀρεῖ, ἡ δ' ἐκπληξίς αὐτὴν οὐδὲ λεχὼ κεί-
 σθαι ξυνεχώρησεν· ὀρεῖς γάρ πον, ὡς ἄβλαντος καὶ
 μονοχίτων ἀναπηδήσασα τῆς εὐνῆς σὺν ἀτάκτῳ τῇ
 κόμῃ τὰς χεῖρας ἐκπετάσασα βοῶ, θεράπαιναί τε, ὅσαι
 5 παρῆσαν τικτούσῃ, ἐκπλαγεῖσαι ἄλλη ἄλλο τι προσδια- 5
 λέγονται τῇ πλησίον. (3) οἱ δὲ ἐν ὅπλοις οὗτοι καὶ
 ὁ γυμνῷ τῷ ξίφει ἔτοιμος οἱ μὲν Θηβαίων ἐκκριτοὶ
 βοηθοῦντες Ἀμφιτρούωνι, ὁ δ' ὑπὸ τὴν πρώτην ἀγγε-
 10 λίαν σπασάμενος τὸ ξίφος εἰς ἄμυναν ὁμοῦ ἐπέστη τοῖς
 δρωμένοις, καὶ οὐκ οἶδ' εἴτε ἐκπέπληγεν εἴτε χαίρει 10
 λοιπόν· ἡ μὲν γὰρ χεὶρ ἔτ' ἐν τῷ ἐτοίμῳ, ἡ δὲ τῶν
 ὀφθαλμῶν ἔννοια χαλινὰ τῇ χειρὶ ἐφίστησιν, οὐδὲ
 ἔχοντος, ὅ τι καὶ ἀμύναιτο, καὶ χρησμοῦ προμηθείας
 15 δεόμενα τὰ παρόντα ὀρῶντος. (4) ταῦτά τοι καὶ ὥδ' 15
 πλησίον ὁ Τειρεσίας θεσπίζων οἶμαι ὁπόσος ὁ νῦν
 ἐν σπαργάνοις ὢν ἔσται, γέγραπται δὲ ἔνθεος καὶ
 μαντικὸν ἐπασθμαίνων. (5) γέγραπται καὶ ἡ Νῦξ ἐν
 εἶδει, ἐν ἣ ταῦτα, λαμπαδίῳ καταλάμπουσα ἐαντήν, ὡς
 20 μὴ ἀμάρτυρος τοῦ παιδὸς ὁ ἄθλος γένηται.

(ς') ΟΡΦΕΥΣ

20

(1) Ὅρφεά τὸν τῆς Μούσης θέλξει τῇ μουσικῇ
 καὶ τὰ μὴ μετέχοντα λόγον λογοποιοί φασί πάντες,
 25 λέγει δὲ καὶ ὁ ζωγράφος· λέων τε οὖν καὶ σῦς αὐτῷ
 πλησίον ἀκροαταὶ τοῦ Ὅρφεως καὶ ἔλαφος καὶ λαγῶς

2 ἄβλαντος F Hemsterhuys ἄκλανστος a P || 3 ξὺν Kayser* ||
 16 ὢν om. a P* || 17 ἡ Νῦξ ἐν εἶδει] Philostratus ea respexit
 quae apud maiorem leguntur I 2, 1, p. 6, 19 γέγραπται δὲ ἡ
 Νῦξ οὐκ ἀπὸ τοῦ σώματος, ἀλλ' ἀπὸ καιροῦ et II 22, 2, p. 110, 3
 ὁ Ὕπνος ἐν εἶδει. ceterum utrum recte feminam facem geren-
 tem Noctem nominaverit an ea potius Luna (Σελήνη) dicenda
 sit, in dubio esse putamus || 19 ἀμάρτυρος F, corr. a P

οὐκ ἀποπηδῶντες τῆς ὁρμῆς τοῦ λέοντος, καὶ ὅσοις ἐν
 θήρᾳ δεινὸς ὁ θήρ, ξυναγελάζονται αὐτῷ ραθύμῳ νῦν
 30 ῥάθυμοι. σὺ δὲ μηδὲ τοὺς ὄρνιθας ἀργῶς ἰδῆς, μὴ
 τοὺς μουσικὸνδς μόνον, οἷς ἐνευστομεῖν τοῖς ἄλσεσιν
 ἔθος, ἀλλ' ὅρα μοι καὶ τὸν κραγέτην κολοῖον καὶ 5
 κ. τὴν λακέρυζαν αὐτὴν καὶ τὸν τοῦ Διὸς ἀετόν. ὁ μὲν,
 ὁποῖος ἄμφω τῷ πτέρυνγε ταλαντεύσας ἐξ ἑαυτοῦ ἀτενὲς
 ἐς τὸν Ὀρφέα βλέπει, οὐδ' ἐπιστρεφόμενος τοῦ πτωκὸς
 πλησίον ὄντος, οἱ δὲ ξυγκλείσαντες τὰς γένυς ὄ<λοι>
 5 εἰσὶ τοῦ θέλγοντος, λύκοι τε οὗτοι καὶ ἄρνες ἀναμίξ, 10
 ἧ τεθηπότες. (2) νεανιεύεται δέ τι καὶ μεῖζον ὁ
 ζωγράφος· δένδρα γὰρ ἀνασπάσας τῶν ριζῶν ἀκροατὰς
 ἄγει ταῦτα τῷ Ὀρφεῖ καὶ περιύστησιν αὐτῷ. πύκη
 τε οὖν καὶ κυπάριστος καὶ κληῖθος καὶ αἰγείρος
 10 αὕτη καὶ ὅσα ἄλλα δένδρα ξυμβalόντα τοὺς πτόρ- 15
 θους οἷον χεῖρας περὶ τὸν Ὀρφέα ἔστηκε καὶ τὸ θέα-
 τρον αὐτῷ ξυγκλείουσιν οὐ δεηθέντα τέχνης, ἵν' οἱ τε
 ὄρνιθες ἐπ' αὐτῶν καθέξοντο καὶ ἐκεῖνος ὑπὸ σκιᾷ
 μουσουργοίῃ. (3) ὁ δὲ κάθηται ἀρτίχουν μὲν ἐκβάλ-
 15 λων βουλον ἐπιρρέοντα τῇ παρειᾷ, τιάραν δὲ χρυσανγῇ 20
 ἐπὶ κεφαλῇς αἰωρῶν τό τε ὄμμα αὐτῷ ξὺν ἀβρότῃτι
 ἐνεργὸν καὶ ἐνθεον αἰετῆς γνώμης εἰς θεολογίαν τει-
 νούσης. τάχα δέ τι καὶ νῦν ἔδει καὶ ἡ ὀφρὺς οἶον
 20 ἀποσημαίνουσα τὸν νοῦν τῶν ἁσμάτων ἐσθῆς τε αὐτῷ

2 ραθύμῳ (ex ῥάθυμοι) F || 7 ὁπόσος Kayser | ἔξω ἑαυτοῦ
 Piccolos || 9 ὄλοι Morelli ὁ... (spatium trium litt.) F ὁ aP ||
 11 ἧ Iacobs ἧ F καὶ anon. Ald. Olear. || 14 κληῖθος ex
 κληρος F || 19 in describendis Orphei habitu cultuque Philo-
 stratus iis usus est quae apud maiorem I 10, 3, p. 22, 9 sqq.
 de Amphione leguntur || 21 ξὺν F Iacobs ξυνὸν aP ξυνὸν
 Olearius ξύννον Salmasius || 22 τῆς ex τοῖς F || 23 <ἡρται>
 ἡ ὁ. Iacobs* || 24 ἐσθῆς τε F Wyttenbach εὐθὺς τε aP

μετανυθούσα πρὸς τὰς τῆς κινήσεως τροπάς, καὶ τοῖν ποδοῖν ὁ μὲν λαῖδς ἀπερείδων εἰς τὴν γῆν ἀνέχει τὴν κιθάραν ὑπὲρ μηροῦ κειμένην, ὁ δεξιὸς δὲ ἀναβάλλεται τὸν ὀνυθμὸν ἐπικροτῶν τοῦδαφος τῷ πεδίλῳ, αἱ
 25 χεῖρες δὲ ἡ μὲν δεξιὰ ξυνέχουσα ἀπρίξ τὸ πλῆκτρον ἔπιτέταται τοῖς φθόγγοις ἐκκειμένῳ τῷ ἀγκῶνι καὶ καρπῷ εἰσω νεύοντι, ἡ λαῖα δὲ ὀρθοῖς πλήττει τοῖς δακτύλοις τοὺς μίτους. ἀλλ' ἔσται τις ἀλογία κατὰ σοῦ, ὦ Ὅρφευ, καὶ νῦν μὲν θηρία θέλγεις καὶ δένδρα,
 30 Θράτταις δὲ γυναιξὶν ἐκμελῆς δόξεις καὶ διασπά-
 σονται σῶμα, ᾧ καὶ θηρία φθεγγομένῳ εὐμενεῖς ἀκοᾷς παρέσχεν.

(ξ') ΜΗΔΕΙΑ ΕΝ ΚΟΛΑΧΟΙΣ

- 401 K. (1) Τίς ἡ βλοσυρὸν μὲν ἐπισκύνιον ὑπὲρ ὀφθαλμῶν αἰρούσα, τὴν δὲ ὀφρῶν ἐννοίας μεστή καὶ ἱερο-
 15 πρεπῆς τὴν κόμην τό τε ὄμμα οὐκ οἶδ' εἴτε ἐρωτικὸν ἤδη εἴτε τι ἐνθεον ὑποφαίνουσα ἀγῆν τε ἄρρητον ἐκδεικνῦσα τοῦ προσώπου τὴν θέαν; τουτὶ δὴ τὸ τῶν Ἡλιάδων γνῶρισμα· Μήδειαν οἶμαι χρὴ νοεῖν τὴν Αἰήτου. (2) ἐνορμιστάμενος γὰρ τῷ Φάσιδι ὁ τοῦ
 5 Ἰάσονος στόλος, ὅτε τὸ χρυσοῦν μετῆει δέρας, καὶ εἰς
 10 τὴν τοῦ Αἰήτου παρελθὼν πόλιν, ἐρᾷ ἡ κόρη τοῦ ξένου λογισμὸς τε ὑπείσιν αὐτὴν ἀήθης, καὶ ὃ τι μὲν πέπονθεν, οὐκ οἶδεν, ἀτακτεῖ δὲ τὰς ἐννοίας καὶ τῇ ψυχῇ

1 τῶν κινήσεων αP*, cf. 13, 23; 33, 7 || 6 ἐπιτέταται Fa ἐπιτέταται P Wyttenbach | ἐκκειμένῳ Iacobs ἐγκειμένῳ F || 11 σῶμα] σε, Kayser σ' οἶμαι H. Schenkl || 12 παρέσχες F || 17 ἀγῆν Gomperz αὐτὴν F* | ἄρρητον F Wyttenbach ἄρρηκτον αP || 18 post ἐκδεικνῦσα lacunam subesse suspicatus est Gomperz, qui καὶ λαμπρὰν παρέχουσα supplevit || 22 τὴν αP τὸν F || 24 οἶδεν Iacobs οἶδα F

ἀλύει. ἔσταλται δὲ οὐκ ἐνεργὸς νῦν οὐδὲ ἐν ξυνουσίᾳ
 τῶν κρειττόνων, ἀλλ' ὥς καὶ πολλοῖς ὁρᾶν. (3) τὸ δὲ
 15 τοῦ Ἰάσονος εἶδος ἄβρὸν μὲν, οὐ μὴν ἔξω τοῦ ἐρρῶ-
 σθαι, ὅμμα τε αὐτῷ χαροπὸν ὑπόκειται τῷ τῆς ὀφρύος
 ἥθει φρονούσης τε καὶ παντὸς ὑπεραιρούσης τοῦ ἀντι- 5
 ξόου, ἰούλω τε ἤδη βρῦει καθέρποντι καὶ ἡ κόμη
 ξανθῇ ἐπισαλεύει τῷ μετώπῳ, τὰ δέ γε τῆς στολῆς
 20 λευκὸν χιτῶνα ἔξωσται λεοντήν ἐξηρτημένους καὶ κρη-
 πίδα ἐνήπτει, ἀκοντίῳ τε ἐπερείσας ἑαυτὸν ἔστηκε, τό
 τε ἥθος τοῦ προσώπου οἶον μήτε ὑπερφρονεῖν, αἰδεῖται 10
 γάρ, μήτε ὑποκεῖσθαι, θαρρεῖ γὰρ τὸν ἄθλον. (4) Ἔρως
 δὲ ἑαυτοῦ ποιεῖται ταῦτα καὶ τῷ τόξῳ ἐπερείσας ἑαυ-
 25 τὸν ἐναλλάξ τὼ πόδε ἵστησι τὸ λαμπάδιον ἐς τὴν γῆν
 τρέψας, ἐπειδὴ ἐν ἀναβολαῖς ἔτι τὰ τοῦ ἔρωτος.

(η') ΑΘΤΡΟΝΤΕΣ

15

(1) Οἱ ἐν Διὸς αὐλῇ ἀθύροντες, Ἔρως οἶμαι
 1 K. καὶ Γανυμήδης, εἴ τι χρὴ τὸν μὲν τῇ τιάρᾳ νοεῖν, τὸν
 δ' ἀπὸ τοῦ τόξου καὶ τῶν περῶν ἐς ἐπίγνωσιν ἄγειν.
 ἀθύρουσι μὲν οὖν ἀστραγάλοις οὗτοι, γεγραφαται δ' ὁ
 μὲν ὑβριστικῶς ἐπιτωθάζων ὁ Ἔρως καὶ πλήρη τῆς 20
 6 νίκης τὸν κόλπον ἀνασεῖων, ὁ δὲ θνεῖν ἀστραγάλοις
 ἔτι τὸν μὲν καὶ αὐτὸν ἀπολωλεκώς, τὸν δ' ἐφ' ὁμοίᾳ
 προσέμπων ἐλπιδι. κατηφῆς δὲ αὐτῷ παρειὰ καὶ ἡ
 τοῦ ὀμματος ἀκτὶς καίτοι ἄβροῦ ὄντος βεβυθισμένη

4 χαρεπὸν F' χαροπὸν μὲν α P* || 6 ἡ abesse malit Iacobs ||
 8 ἐξηρτημένος anon. Ald. Olear. ἐξηρτημένης F' (μένης potius
 quam μένος compendium syllabarum ultimarum esse videtur) ||
 10 προσώπου Morelli ἀσώπου F' || 14 ἔτι F' Hamaker ἥδη α P* ||
 16 <τῇ> Διὸς α P* || 19 οὗτοι Morelli οὔσι F' | δὲ α P* ||
 23 <ῇ> παρειὰ α* || 24 βεβυθισμένον α P*, cf. 6, 10

τὸ τῆς ἀνίας ἐπισημαίνει. (2) θεαί τε τρεῖς αὐταὶ
 10 ἐφεστῶσαι σφισιν, αἱ μὲν οὐδ' ἐφερμηνεύοντος δέονται,
 Ἀθηνᾶ τε γὰρ αὐτόθεν ἰδόντι δῆλη τὴν ὁμόγνιον
 ποιηταί φασι πανοπλίαν ἀμπεχομένην καὶ γλαυκὸν
 ὑπὸ τῆς κόρυθος ὀρῶσα ξὺν ἄρρενωπῷ τε τῷ ἦθει 5
 τὴν παρειὰν ἐπιφοινίττουσα, ἥδὲ δὲ αὖ τὸ φιλομειδὲς
 15 ὑπὸ τῇ τοῦ κεστοῦ ἰυγγί κὰν τῷ γράμματι σημαίνει,
 Ἦραν δέ γε τὴν τρίτην εἶναι τὸ σεμνὸν καὶ βασιλικὸν
 τοῦ εἶδους φησί. (3) τί δὴ βούλονται καὶ τίς ἡ τῆς
 ξυνουσίας αὐταῖς ἀνάγκη; ἄγουσα τοὺς πεντήκοντα ἡ 10
 20 Ἀργὼ ἐνώρμισται τῷ Φάσιδι Βόσπορον τε καὶ Ξυμ-
 πληγάδας διεξελθοῦσα. ὀρᾷς δὲ καὶ τὸν ποταμὸν
 αὐτὸν ἐν βαθεῖ δόνακι κείμενον, ἐν βλοσυρῷ τῷ εἶδει,
 κόμη τε γὰρ ἀμφιλαφῆς αὐτῷ καὶ ἀνεστηκυῖα γενειάς
 τε ὑποφρίττουσα καὶ γλαυκιῶντες ὀφθαλμοί, τό τε 15
 25 ἀθρόον τοῦ φεύματος οὐκ ἀπὸ κάλπιδος ἐκχεόμενον,
 ἥπερ οὖν εἶωθεν, ἀλλ' ἀπὸ παντὸς ἐκπλημμῦρον ἐννοεῖν
 δίδωσιν ἡμῖν, ὅπόσος ἐπιχεῖται τῷ Πόντῳ. (4) τὸν
 δὲ τῆς ναυτιλίας ἄθλον ἀκούεις οἶμαι καὶ ποιητῶν
 τὸ χρυσοῦν δέρας λεγόντων πᾶσι μέλουσάν τε 20
 30 τὴν Ἀργὼ καὶ Ὀμήρου ᾠδαὶ φράζουσιν. ἀλλ' οἱ μὲν
 τῆς Ἀργοῦς ναυβάται ἐν ἐπισκέψει τῶν κατειληφόντων,
 αἱ θεαὶ δὲ ἐς ἱεσίαν τοῦ Ἑρωτος ἤκουσιν αἰτοῦσαι
 403 κ. ξυλλαβεῖν σφισιν ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν πλωτῆρων τὴν Αἰήτου
 Μήδειαν μετελθόντα, μισθὸν δέ οἱ τῆς ὑπουργίας ἡ 25

2 ἐφεστῶσαι F Kayser ἐφεστῶσί aP | αἱ μὲν] οἶμαι
 Kayser* || 3 ὁμόγνιον F Huet ὁμόγνον aP || 5 τῷ ἄνθει Hamaker ||
 6 ἥδὲ ex ἡδει F || 10 ξυνουσίας aP ξυνουσίαις F || 12 de
 Phasidis effigie cf. ea quae C. Purgold in libro qui inscribitur
 Archæologische Bemerkungen zu Claudian und Sidonius p. 34sq.
 de fluuiorum numinum quas poetae inferioris aetatis animis
 conceperant imaginibus collegit || 22 ναυβάται Reiske Iacoba
 νανάται F

μήτηρ σφαίραν προδείκνυσιν Διὸς αὐτὴν ἄθρυμα γε-
 νέναι λέγουσα. (5) ὄρᾳς καὶ τὴν τέχνην ἐν τῇ γραφῇ;
 5 χρυσοῦ μὲν αὕτη, ῥαφή δὲ αὐτῇ οἷα νοεῖσθαι μᾶλλον
 ἢ ὀρᾶσθαι, ἑλικᾶς τε κυανοῦ ἐφ' ἑαυτῆς ἐλίττουσα καὶ
 ἀναρριφεῖσα τάχα πον τὸ ἀποχωροῦν σέλας μαρμαρυ- 5
 γαῖς ἀστέρων εἰκάζειν αὐτῇ δώσει. (6) ὁ δὲ τοὺς
 10 μὲν ἀστραγάλους οὐδὲ ὄρᾳ ἔτι, ῥίψας δὲ αὐτοὺς χαμᾶζε
 ἐξήρτηται τοῦ τῆς μητρὸς πέπλου ἐπαληθεῦσαι τὴν
 ὑπόσχεσιν αὐτῷ, οὐ γὰρ ἐλλείψειν τὸν ἄθλον.

(Θ') ΠΕΛΟΨ

10

(1) Ὁ μὲν ὑπὲρ τετρώρων δι' ἡπείρου μέσης ἱππεύ-
 15 σειν μέλλων ὑπ' ὀρθῇ τιάρᾳ καὶ Λυδία στολῇ, Πέλοψ
 οἶμαι, θρασὺς ἡνίοχος καλὸν εἰπεῖν. ἔθυνε γὰρ
 ποτε καὶ διὰ θαλάσσης τουτὶ τὸ ἄρμα, Ποσειδῶνος
 οἶμαι δόντος, ἄκρα τῇ τοῦ τροχοῦ ἀπὶ δι' ἄδιάντω 15
 ἄξουσι τὰ τῆς γαλήνης διαθέων νῶτα. (2) ὕμμα δ'
 20 αὐτῷ γοργὸν καὶ αὐχὴν ἀνεστηκῶς τὸ τῆς γνώμης
 ἔτοιμον ἐλέγχει ἢ τε ὀφρῦς ὑπεραίρουσα δηλοῖ κατα-
 φρονεῖσθαι τὸν Οἰνόμαον ὑπὸ τοῦ μειρακίου. φρονεῖ
 γὰρ τοῖς ἵπποις, ἐπειδὴ ὑψαύχενές τε καὶ πολλοὶ τὸν 20
 μυκτῆρα καὶ κοῖλοι τὴν ὀπλὴν καὶ τὸ ὕμμα κυάνεοί
 25 τε καὶ ἔτοιμοι χαίτην τε ἀμφιλαφῇ κυανῶν ἀπαιω-
 ροῦντες αὐχένων, ὃς δὴ θαλασσίῳ τρόπος. (3) πλη-
 σίον δὲ αὐτῶν Ἰπποδάμεια τὴν μὲν παρειὰν αἰδοῖ
 γράφουσα, νύμφης δὲ στολὴν ἀμπεχομένη βλέπουσά 25
 τε ὀφθαλμοῖς οἷοις αἰρεῖσθαι τὸ τοῦ ξένου μᾶλλον.

3 μὲν αὐτῇ Reiske || 4 ἐλίττουσα Olearius ἐλίττουσαν F
 ἐλίττουσαν aP || 6 αὕτη Arnim αὐτὴν Iacobs* || 22 ἀμφιλαφῇ
 κυρτῶν vel γυρῶν Iacobs

30 ἐρῶ τε γὰρ καὶ τὸν γεννήτορα μυσάττεται τοιούτοις
 ἀκροθινίοις φρονοῦντα, ἃ δὴ καὶ ὀρῶς, κεφαλὰς ταύτας,
 404_K. τῶν προπυλαίων ἀνημμένη ἐκάστη, καὶ σχῆμα δέδωκεν
 ὁ χρόνος ἰδίον, ὃν ἕκαστος ἀπώλετο σφῶν. τοὺς γὰρ
 δὴ μνηστῆρας τῆς θυγατρὸς ἦγοντας κτείνων ἀγάλ- 5
 5 λεται τοῖς γνωρίσμασι τοῦ φόνου. (4) εἰδῶλα δὲ ὑπερ-
 ιπτάμενα σφῶν ὀλοφύρεται τὸν ἐαυτῶν ἀγῶνα τῇ
 τοῦ γάμου ξυμβάσει ἐφυστοῦντα· ξυμβῆναι γὰρ δὴ ὁ
 Πέλοψ, ὥς ἐλευθέρα λοιπὸν ἡ παῖς εἴη τοῦ ἀλάστορος.
 καὶ ὁ Μυρτίλος δὲ ξυνίστωρ τῆς ξυμβάσεως αὐτοῖν 10
 10 ἐστίν. (5) ὁ δ' οὐκ ἄποθεν ὁ Οἰνόμαος, ἀλλ' ἔτοιμον
 αὐτῷ τὸ ἄρμα καὶ τὸ δόρυ ὑπερτέταται τοῦ δίφρου
 καταλαμβάνει τὸ μειράκιον κτείνει, ὁ δὲ τῷ πατρὶ θῶν
 Ἄρει σπεύδει ἄγριος ἰδεῖν καὶ φονῶν τὸ ὄμμα καὶ
 τὸν Μυρτίλον ἐπισπέρχει. (6) Ἔρως δὲ κατηφῆς τὸν 15
 15 ἄξονα τοῦ ἄρματος ἐντέμνει ἐκάτερον διδοὺς νοεῖν,
 ὅτι τε ἐρῶσα ἡ κόρη τοῦ ἐρῶντος ἐπὶ τὸν πατέρα
 ξυμβαίνει καὶ τὰ μέλλοντα περὶ τὴν Πέλοπος οἰκίαν
 ἐκ Μοιρῶν γίνεσθαι.

(ι') ΠΤΡΡΟΣ Η ΜΤΣΟΙ

30

(1) Τὰ Εὐρυπύλου καὶ Νεοπτολέμου ποιητῶν
 20 ὁμνεῖ χορὸς πατρῷζειν τε αὐτοὺς ἄμφω καὶ τὴν χεῖρα
 εὐδοκίμους κατ' ἰσχὺν εἶναι, φησὶ δὲ καὶ ἡ γραφή.

3 ἀνημμένην ἐκάστην Westermann* ἀνημμένας <ὄν> ἐκάστη
 Reiske [καὶ] αἰς Iacobs || 7 ὀλοφύρεται ὀλοφύρεται F' (corr. a P) ||
 8 ξυμβαίνει vel ξυμβῆναι γὰρ <δοκεῖ> ὁ Πέλοψ Iacobs || 14 σπένδει
 P m 1 Morelli || 15 Amor Oenomaum in exitium praecipitat,
 sive de Hippodamiae Pelopis amore solo sive de Myrtili quoque
 Hippodamiae amore cogitandum est, quo ille ut regem prodat
 incitatur || 16 ἐννοεῖν a P* || 17 ἐρῶντος Iacobs ἐρωτος F' τῷ
 ἐρῶντι anon. Ald. Olear. || 21 <ὁ> ποιητῶν Kayser*

ταῦτα· ἡ τύχη γὰρ τὴν ἐξ ἀπάσης γῆς ἀρετὴν ἐς
 μίαν πόλιν συννεγκοῦσα οἱ μὲν οὐκ ἀκλειεῖς οἰχον-
 ται, ἀλλ' οἷοι πρὸς πολλοὺς δυστήνων δέ τε
 παῖδες εἰπεῖν οἱ ἐμῷ μένει ἀντιώσιν, οἱ δὲ
 25 γενναῖοι γενναίων κρατοῦσι. (2) τὰ μὲν δὴ περὶ 5
 τῶν ἐν τῷ νικᾶν ἑτερα, νυνὶ δὲ περὶ τοὺς ξυνε-
 στῶτας ἡ θέα. πόλις μὲν αὕτη Ἴλιος ὄφρυόεσσα,
 καθ' Ὅμηρον, περιθεῖ δὲ αὐτὴν τείχος οἶον καὶ θεοὺς
 30 μὴ ἀπαξιῶσαι τῆς ἑαντῶν χειρός, νάυσταθμόν τε ἐπὶ
 κ. θάτερα καὶ στενὸς Ἑλλησπόντου διάφρονος Ἀσίαν 10
 Εὐρώπης διείργων. τοῦν μέσῳ δὲ πεδίον ποταμῷ
 διαιρεῖται Ξάνθῳ, γέγραπται δὲ οὐ μορμύρων ἀφρῶ,
 οὐδ' οἷος ἐπὶ τὸν τοῦ Πηλέως ἐπλήμμυρεν, ἀλλ' εὐνὴ
 5 μὲν αὐτῷ λωτὸς καὶ θρόνον καὶ ἀπαλοῦ δόνακος κόμαι,
 κατάκειται δὲ μᾶλλον ἢ ἀνέστηκε καὶ τὸν πόδα ἐπέχει 15
 ταῖς πηγαῖς ὑπὲρ ξυμμετρίας νῦν διυγραίνων αὐτὰ**†
 νάματος τὸ ρεῦμα μέτρον. (3) στρατιά τε ἑκατέρω-
 θεν Μυσῶν τε ξὺν Τρωσὶ καὶ Ἑλλήνων ἐκ θατέρου
 10 οἱ μὲν κεκημηότες ἤδη οἱ Τρῶες, οἱ δὲ ἀκμηῆτες οἱ

6 ἐν τῷ νικᾶν *F* ἱκανῶν *aP*. verba τὰ μὲν δὴ π. τ. ἐν τῷ
 νικᾶν ἑτερα ita interpretanda esse videntur, ut Latinis 'ac de iis
 quidem, quae in ipso victoriae articulo contingunt, disserere
 ab hoc loco alienum' respondeant; cf. p. 29, 12 sqq. utrum
 autem re vera duae picturae fuerint (quarum altera Eury-
 pylum et Neoptolemum bellum parantes, altera iam congressos
 illumque succumbentem tibiingas) an Philostrato una eadem-
 que tabula duplicis heroum, et adstantium et pugnantium, de-
 scriptionis conficiendae ansam praeberit, haud facile expedias |
 μὲν δὴ (τῶν) περιττῶν *Iacobs* || 7 Ἴλιος *aP* Ἴλ *F* || 16 αὐτὰ
 cum lac. 2 vel 3 litt. *F* αὐτὰ *aP* αὐτὸν *Morelli** | lacunam
 post νάματος praeunte *Iacobs*io significavit *Schenkl*, qui haec
 fere supplenda esse coniecit διανυγὲς δὲ τοῦ ποταμοῦ ὄδῳ
 καὶ; cf. praef. pag XII || 17 [τὸ ρεῦμα μέτρον] *Kayser Westerman-
 mann* | μέτρον *P Morelli* || 18 ξὺν *F* *Iacobs* ξυνόν *aP* | ἐκ θα-
 τέρου *F* († postea add. et ου ex α) *Iacobs* ἑκατέρου *aP*

ξύν Εὐρυπύλῳ. ὁρᾷς δὲ αὐτῶν, ὥς οἱ μὲν ἐν τοῖς
 ὅπλοις κάθηνται τάχα πού τοῦτο Εὐρυπύλου αἰτή-
 σαντος, καὶ χαίρουσι τῇ ἀνακωχῇ, οἱ δὲ ἐκθυμοὶ τε
 καὶ ἐξορμῶντες οἱ Μυσοὶ ἵενται τό τε τῶν Ἑλλήνων
 15 ἐν ὁμοίᾳ καταστάσει τοῖς Τρωσὶν ὄντων πλὴν τῶν 5
 Μυρμιδόνων, ἐνεργοὶ γὰρ καὶ περὶ τὸν Πύρρον ἑτοιμοί.
 (4) τῷ νεανίᾳ δέ, κάλλους μὲν ἔνεκεν ἐφερμηνεύοιτ' ἂν
 οὐδέν, ἐπειδὴ ἐν ὅπλοις τὰ νῦν, μεγάλοι γε μὴν καὶ
 ὑπὲρ τοὺς ἄλλους· ἡλικία τε ἀμφοῖν ἴση τὰς τε τῶν
 20 ὀφθαλμῶν βολὰς ἐνεργοὶ καὶ οὐ μέλλοντες. γοργὸν 10
 γὰρ τὸ ὄμμα ὑπὸ τῆς κόρυθος ἐκάστω, καὶ συναπο-
 νεύοντες ταῖς τῶν λόφων κινήσεσι καὶ ὁ θυμὸς ἐπι-
 πρόπει σφίσι σιγῇ τε μένεα πνεῖουσιν εἰόκασι. καὶ
 τὰ ὅπλα δὲ ἀμφοῖν πατρῷα, ἀλλ' ὁ μὲν Εὐρύπυλος
 25 ἀσήμευς ἔσταλται καὶ παραλλάττουσι τὴν αὐγὴν ὀπη 15
 τε καὶ ὅπως κινοῖτο, ἧ ἱρις, τῷ Πύρρῳ δὲ τὰ ἐξ
 Ἑφαιστου πάρεστιν, ἐκστάς ποτ' αὐτῶν Ὀδυσσεὺς
 καὶ ἀπευξάμενος τὴν ἑαυτοῦ νίκην. (5) θεωρῶν δέ

5 τῶν om. aP* || 6 μυρμηδόνων F || 7 τῷ νεανίᾳ F, corr.
 Olearius | ἐφερμηνεύοι Westermann* || 12 ἐπιπρόπει Olearius
 ἐπιτρέπει F || 16 ἧ H. Schenkl ἡ F; <ὥς> ἡ Olearius* οἷα
 Iacobs; cf. Philostr. mai. I 26, 4, p. 34, 17 et Heroic. p. 200, 3 ||
 18 quin pictores quoque Achillis clipeum ab Homero descriptum
 arte sua effinxerint dubitare non licet, cum ectypa eiusmodi
 eaque minimi ambitus nobis servata sint, veluti fragmen-
 tum tabulae Iliacae a Sartisio editum (cf. Iahn-Michaelis,
 Griech. Bilderchroniken t. II B p. 20) et fragmenta illa in museo
 Capitolino, quae Bienkowski in lucem protulit (Röm. Mitth.
 des k. d. arch. Inst. v. VI t. IV et VI p. 183 sq.; cf. Helbig,
 Führer durch die röm. Mus. 2 n. 463). atque cum his ectypis
 clipeus ille pictus, qui a Philostrato describitur, eo consentire
 videtur, quod in ectypis illis singulae imagines non in circulis
 inter se excipientibus vel zonis, sed in virgis iuxta vel supra
 et infra collocatis ita dispositae sunt, ut caelum non ut apud
 Homerum in centro clipei, sed in summa eius parte locum
 suum habeat (cf. p. 23, 22 ἀφόμενοι τῶν ἄνω). quae cum ita

τις τὰ ὅπλα λείπον εὐρήσει τῶν Ὀμήρου ἐκτυπωμάτων
 30 οὐδέν, ἀλλ' ἀκριβῶς ἡ τέχνη δείκνυσι τάκειθεν πάντα.
 τὸ μὲν γὰρ γῆς τε καὶ θαλάσσης καὶ οὐρανοῦ σχῆμα
 οὐδὲ φράζοντος οἶμαι δεήσει τινός, ἡ μὲν γὰρ αὐτόθεν
 1 K ἰδόντι δὴλη τὴν ἑαυτῆς χροάν ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ 5
 λαβοῦσα, τὴν δ' αἰ πόλεις καὶ τὰ ἐν αὐτῇ γῆν γρά-
 φουσι καὶ μικρόν γε ὕστερον πένυση περὶ ἐκάστων,
 οὐρανὸς δὲ ὅδε. ὀρᾷς που τόν τε τοῦ ἡλίου κύκλον,
 5 ὥς ἀνάμας ἐν αὐτῷ, καὶ τὸ τῆς πανσελήνου φαιδρόν.
 (6) ἀλλὰ μοι δοκεῖς περὶ τῶν καθ' ἑκάστον ἄστρον 10
 ποθεῖν ἀκοῦσαι· τὸ γὰρ διαλλάττον αὐτῶν τὴν αἰτίαν
 σοι παρέχει τῆς πένυσεως· αἰδὼ μὲν σοι Πλειάδες σπόρου
 10 τε καὶ ἀμνητοῦ ξύμβολα δυόμεναι ἢ αὖ πάλιν ἐκφανῶς
 ἔχουσαι, ὥς ἂν καὶ τὰ τῆς ὥρας αὐτὰς ἄγῃ, Ἰάδες δ'
 ἐπὶ θάτερα. ὀρᾷς καὶ τὸν Ὠρίωνα, τὸν δὲ ἐπ' αὐτῷ 15
 μῦθον καὶ τὴν ἐν ἄστροις αἰτίαν ἐς ἕτερον ἀναβαλώ-
 μεθα, ὦ παῖ, καιρόν, ὥς ἂν μὴ ἀπάγοιμέν σε τῶν νῦν
 15 ἐν πόδι. οἱ δ' ἐπ' αὐτῷ ἀστέρες ἄρκτος ἢ εἰ ἄμαξαν
 καλεῖν βούλοιο. φασὶ δὲ αὐτὴν καὶ μόνην οὐ δύεσθαι
 ἐν Ὠκεανῷ, ἀλλ' αὐτὴν περὶ αὐτὴν στρέφεσθαι οἶον 20
 φύλακα τοῦ Ὠρίωνος. (7) ἔωμεν δὴ λοιπὸν διὰ γῆς
 ἀφόμενοι τῶν ἄνω καὶ τῶν γε ἐν γῇ κάλλιστον θεώ-
 20 μεθα τὰς πόλεις. ὀρᾷς μὲν δὴ, ὥς διτταὶ τινες αὐταί·
 ποτέραν οὖν προτέραν ἀφερμηνευθῆναι σοι βούλει; ἢ
 τὸ τῶν λαμπάδων φῶς καὶ τὸ τοῦ ὕμεναίου μέλος καὶ 25

sint, statuendum est pictorem ex descriptione Homerica picturam fecisse, sophistam autem rursus picturam in descriptionem, in qua quantum fieri potuit Homeri vestigia pressit, convertisse. || 6 [γῆν] Kayser || 12 πληιάδες aP (v. s. v.)* || 14 αὐτὰς ἄγῃ Kayser αὐτῆς ἄγει F αὐτῆς ἄγει P αὐτοῖς ἄγει a | ὥς ἂν αἰ τὰ τ. ὦ. ἄστροις ἄγοι Iacobs || 15 ὠρίωνα F || 16 αἰτίαν] δαίταν Kayser* || 19 λούεσθαι aP* || 21 ὠρίωνος F || 24 βοῦ F

ὁ τῶν ἀνύλων ἥχος καὶ ἡ τῆς κιθάρας κροῦσις καὶ ὁ
 25 τῶν ὀρχουμένων ῥυθμὸς ἐς αὐτὰ σε ἔγει; ὀρᾷς δὲ καὶ
 τὰ γύναια τῶν προθύρων ὡς διαφαίνονται θαυμάζοντα
 καὶ μόνον οὐκ ἐκβοῶντα ὑπὸ χαρμονῆς. γάμοι ταῦτα,
 ὦ παῖ, καὶ πρώτη ξύνοδος νυμφίων καὶ ἄγονται τὰς 5
 νύμφας οἱ γαμβροί. τὸ δὲ τῆς αἰδοῦς καὶ τοῦ ἱμέρου,
 30 ὡς ἐπιπρέπει ἐκάστω, παρήγμι λέγειν, σοφώτερον αὐτὰ
 τοῦ δημιουργοῦ αἰνιξαμένου. (8) ἀλλ' ἰδοὺ καὶ δικα-
 στήριόν τι καὶ ξυνέδρα κοινὴ καὶ γέροντες σεμνοὶ
 407 K, σεμνῶς προκαθήμενοι τοῦ ὁμίλου. τὸ δὲ ἐν μέσῳ 10
 χρυσίον τάλαντα μὲν δύο ταῦτ' οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ ἦ,
 νῆ Δι', εἰκάσαι χρή, ὡς μισθὸς τῷ ὀρθῶς ἐκδικά-
 σοντι, ὡς ἂν μὴ πρὸς δῶρά τις τὴν εὐθείαν φέροι.
 5 τίς δ' ἡ δίκη; διττοὶ μὲν ἐν μέσῳ τινὲς οὔτοι, δοκεῖν
 ἐμοί, φονικὸν ἔγκλημα ὁ μὲν ἐπάγων θατέρῳ, τὸν δ' 15
 ὀρᾷς, ὡς ἔξαρκὸς ἐστίν. οὐ γὰρ κατασχεῖν ὅπερ
 αὐτῷ προφέρει ὁ κατήγορος, καταθεῖς δὲ τὰ ὑποφόνια
 καθαρὸς ἦκειν. ὀρᾷς καὶ τοὺς ἐπιβοηθοῦντας ἐκατέρῳ
 10 διχῇ καὶ νέμοντας τὴν βοήν, ὅτῳ φίλον· ἀλλ' ἢ γε
 τῶν κηρύκων παρουσία καθίστησιν αὐτοὺς καὶ εἰς τὸ 20
 ἡσυχάζον ἔγει. ταυτὶ μὲν οὖν σοι μέση τις πολέμου
 καὶ εἰρήνης ἐν οὐ πολεμουμένη πόλει κατὰστασις.
 (9) ἐτέραν δὲ ὀρᾷς, ὡς τειχέρης, καὶ τό γε τεῖχος ὡς
 15 οἱ δι' ἡλικίαν ἀπόμαχοι φρουροῦσι διαλαβόντες, γύναιά
 τε γὰρ ἐστίν οὗ τῶν ἐπάλξεων καὶ γέροντες οὔτοι καὶ 25

11 δύο P Morelli δύο F δύο a || 13 τὴν <οὐκ> εὐθείαν nos,
 cf. Mel. Vind. XXI, 43; <παρὰ> τὴν εὐθείαν Kayser* || 16 κατα-
 σχεῖν (σχεῖν in litura 4 litt.) ὅπερ F ἔχει νῶν ὅπερ a P κατέχειν
 ὡνπερ Iacobs αἰτίαν ἔχειν ὡνπερ Kayser* || 19 διχῇ F om. P |
 φίλοι Lindau | γε Morelli τε F || 21 τις F τι a P || 23 ἐτέραν
 Morelli ἀτέραν F || 24 φρουροῦσι e φοροῦσι corr. F || 25 γάρ
 a P γὰρ F

κομιδῇ παιδία. ποῖ δὴ τὸ μάχιμον αὐτοῖς; ἐνταῦθα
 εὗροις ἂν τούτους, οἳ δὴ Ἄρει τε καὶ Ἀθηναῖς ἔπονται.
 20 τουτὶ γάρ, μοι δοκεῖν, ἡ τέχνη φησὶ τοὺς μὲν χρυσῶ
 τε καὶ μεγέθει δηλώσασα θεοὺς εἶναι, τοῖς δὲ τὸ ὑπο-
 δεέστερον δι' αὐτῆς δοῦσα. ἐξίασι δὲ τὴν τῶν ἐναν- 5
 τίων οὐ δεξάμενοι πρόκλησιν, νέμεσθαι γὰρ τὸν ἐν
 25 τῇ πόλει πλοῦτον ἢ μὴ νεμομένων ἐν τοῖς ὅπλοις
 εἶναι. (10) λόχον δὲ διατάττουσιν ἐντεῦθεν. τουτὶ
 γάρ, μοι δοκεῖν, ἡ πρὸς ταῖς ὄχθαις αἰνίττεται λόχη,
 οὗ δὴ καθωπλισμένους αὐτοὺς ὀρεῖς. ἀλλ' οὐκ ἂν 10
 ἐργένοιτ' αὐτοῖς χρήσασθαι τῷ λόχῳ· ὁ γάρ τοι ἐπηλυσ
 30 στρατὸς σκοπούς τινας καθίσας λείαν ἐλάσασθαι περι-
 νοεῖ. καὶ δὴ οἱ μὲν ἄγρουσι νομεῖς τὰ θρέμματα ὑπὸ
 σφύριγγων. ἢ οὐ προσβάλλει σε τὸ λιτὸν καὶ αὐτοφνὲς
 1 K. τῆς μούσης καὶ ἀτεχνῶς ὄρειον; ὕστατα δὲ χρησάμενοι 15

1 παιδία (αι in ras.) F || 5 αὐτῆς Kayser* || 6 [γὰρ] Kayser || 7 νεμομένων Kayser* || 8 διατάττουσιν Kayser διαλλάττου-
 σιν a F διαλλάττουσιν P || 11 λόχῳ Morelli τῷ λοχμῷ (vel λοχημῷ) F
 λοχημῷ a P | 'locum Homeri difficillimum Π. XVIII, 509—534
 (cf. quae hac de re nuper disputavit A. Swoboda eph. gymn.
 Austr. vol. LI p. 1 sqq.) iam a veteribus grammaticis variis
 modis tractatum esse Porphyrii commento docemur ad v. 509
 adscripto. e tribus explicandi rationibus ab illo fusius enarratis,
 ab Eustathio repetitis nulla cum Philostrati enarratione con-
 cinit, etsi Alexandri Cotyaei verba (p. 195, 5 Dind.) οὐκ ἐδέ-
 χοντο τὴν πρόκλησιν mirum in modum concordant cum iis quae
 25, 6 leguntur. sic autem rem sibi finxisse animo sophistam
 apertum est. oppidani hostibus urbi imminentibus insidias
 struunt, quae tamen nihil eos iuvant, quoniam hostili (ἐπηλυσ)
 exercitui exploratoribus scite dispositis contingit, ut data occa-
 sione in greges obsessorum ad flumen pabulantes irruant atque
 pastores periculi ignaros trucident. tum subito qui in insidiis
 collocati erant consurgunt statimque pugna atrocissima oritur.
 unde adparet Philostratum id egisse, ut parum perspicuam
 atque rudem Homeri narrationem, qui oppidanos, ut in hostium
 gregem impetum facerent, insidias disposuisse fingit, eodem fere
 interpretationis artificio, quo usus est scholiasta B ad v. 513,
 detorqueret' H. Schenkl || 13 νομεῖς ἄγρουσι Iacobs

τῇ μουσικῇ δι' ἄγνοιαν τοῦ ἐπ' αὐτοῖς δόλου τεθναῖσιν,
 ὡς ὀρᾷς, τῶν πολεμίων ἐπελθόντων καὶ ἀπελαύνεται
 τις λεία πρὸς αὐτῶν. φήμη δὴ τῶν πραχθέντων ἐς
 5 τοὺς λοχῶντας ἐλθοῦσα ἀνίστανται οὗτοι καὶ ἐφ'
 ἵππων ἐς τὸν πόλεμον χωροῦσι καὶ τάς τε ὄχθας ὅ
 ἔστιν ἰδεῖν πλήρεις τῶν μαχομένων καὶ βαλλόντων ἐς
 αὐτούς. (11) τοὺς δὲ ἐν αὐτοῖς ἀναστρεφόμενους καὶ
 τὴν πεφοινιγμένην λύθρῳ δαίμονα αὐτὴν τε καὶ τὴν
 10 ἐσθῆτα τί ἐροῦμεν; Ἔρις καὶ Κυδοιμὸς ταῦτα καὶ
 Κῆρ, ὅφ' ἣ τὰ πολέμου πάντα. ὀρᾷς γάρ τοι, ὡς οὐ
 μίαν ὁδὸν χωρεῖ, ἀλλ' ὃν μὲν ἄτρωτον ἐς τὰ ξίφη
 προβάλλει, ὃς δ' ὑφέλκεται ὑπ' αὐτὴν νεκρός, ὃν δὲ
 καὶ νεότρωτον ἐπισπέρχει. οἱ δ' ἄνδρες φοβεροὶ τῆς
 15 ὀρμῆς καὶ τοῦ βλέμματος ὡς οὐδὲν διαλλάττειν ἐμοὶ
 ζώντων ἐν ταῖς ὁρμαῖς δοκοῦσιν. (12) ἀλλ' ἰδοὺ πάλιν 15
 εἰρήνης ἔργα· νεὺς γὰρ αὕτη διαφαίνεται τρίπολος
 οἰμαί τις, εἴ τι χρὴ τῷ τῶν ἀροτήρων ξυμβάλλεσθαι
 πλήθει, καὶ τὰ γε ζεύγη τῶν βοῶν θαμὰ ἀναστρέφει
 20 ἐν ταύτῃ κύλικός τινος ἐκδεχομένης ἀρότην ἐπὶ τῷ
 τῆς αὐλακος τέλει, μελαινεσθαι τε τὸν χρυσὸν περι- 20
 σχοῦσα. (13) ἐξῆς ὀρᾷς τέμενος βασιλέως οἰμαί
 τινος τεκμηρῶσθαι, ὃς τὸ γεγηθὸς ἐλέγχεται τῆς ψυχῆς
 ὑπὸ τῆς ἐν ὄψει φαιδρότητος. καὶ τὴν γε αἰτίαν

5 τε del Kayser*; 'fort. τάς γε' Schenkl || 10 ἐφ' ἣ Reiske ||
 12 αὐτῆς Morelli* || 19 τὸν ἀρότην Iacobs* (sed ἀρότην articulo
 non adiecto sufficit) αὐτῆς i. e. αὐτὴν Fa αὐτὴν P αὐτοῦς
 Olearius || 20 μελαινεσθαι τε <δοκεῖ> Westermann* ἣ δὲ μελαι-
 νεσθαι δοκεῖ Iacobs (cf. Himer. Or. XXI, 7) μελαινεταί τε
 Olearius; cf. 404, 6; 407, 7. 22; 414, 28; 419, 19 et Mel. Vind.
 XXI, 39 || 21 περισχίζουσα Iacobs | ἐξῆς Heyne ἐξ ἧς F ||
 23 ὑπὸ τῆς ἐν ὄψει φαιδρότητος F ἐν τῇ ὄψει φαιδρότητι A P
 τῇ ἐν ὄψει φαιδρότητι Iacobs*

25 τῆς χαρᾶς οὐδὲ ζητεῖν χρή· τὸ γάρ τοι λήιον πολλῶ
 τῷ μέτρῳ τὴν σπορὰν ὑπερβαλεῖσθαι διελέγχουσιν οἱ
 τε διὰ σπουδῆς ἀμῶντες καὶ οἱ ταῖς ἀμάλαις τὰ κειρό-
 μενα τῶν δραγμάτων δέοντες, οἷς ἕτεροι προσάγουσι
 καὶ μάλα συντόνως. (14) ἡ δὲ δρυς οὐκ ἀκαίρως 5
 30 ἐνταῦθα οὐδ' ἔξω λόγου· σκιά τε γὰρ ἀμφιλαφῆς ὑπ'
 αὐτῇ ψυχάσαι τοῖς ἐν τῷ ἔργῳ καμουῦσι καὶ βοῦς
 K. οὐτοσί πῖων καθιερωθῆις ὑπὸ τῶν κηρύκων, οὓς ὄρεξ,
 ὑπὸ τῇ δρυὶ δαῖς προτίθεται τοῖς περὶ τὴν συλλογὴν
 τοῦ πυροῦ κάμνουσι. τὰ δὲ γύναια τί φῆς; ἄρ' οὐκ 10
 ἐπτοῖσθαι σοι δοκεῖ καὶ διακελεύεσθαι ἀλλήλοις συχνὰ
 5 μάρτευν τῶν ἀλφίτων δεῖπνον εἶναι τοῖς ἐρίθιοις;
 (15) εἰ δὲ καὶ ὁπώρας δεήσει, πάρεστί σοι αὕτη
 χρυσῇ μὲν τῶν ἀμπέλων, μέλαινα δὲ τοῦ καρποῦ. τὸ
 δὲ τῆς καπέτου κυανὸν ἐτεχνήθη οἶμαι τῷ δημιουργῷ 15
 πρὸς δῆλωσιν τοῦ ἐν αὐτῇ βάθους· ἀρκεῖ γάρ σοι τὸ
 10 περὶ ταῖς ἡμερίσιν ἕρκος ἐν τῷ καττιτέρῳ νοεῖν. ὁ δ'
 ἄργυρος ὁ ἐν τῷ ἀμπελῶνι, κάμακες ταῦτα, τοῦ μὴ
 χαμαὶ κλιθῆναι τὰ φυτὰ βρίσαντα τῷ καρπῷ. τί δ'
 ἂν εἰποῖς περὶ τῶν τρυγάντων; οἱ δὲ διὰ τῆς στενῆς 20
 ταύτης εἰσόδου εἰσφρήσαντες ἑαυτοὺς ταλάροις ἐναπο-
 15 τίθενται τὸν καρπὸν μάλα ἡδεῖς καὶ πρόσφοροι τὴν
 ἡλικίαν τῷ ἔργῳ. (16) παρθένοι τε γὰρ καὶ ἡῖθιοι
 εὖιον καὶ βακχικὸν ἐν ὄνυμφῳ βαίνουσιν ἐνδιδόντος

1 οὐδὲ Iacobs οὐδὲν F || 4 τῶν αὐ (αὐ del.) δραμά-
 των F || 5 ἀκαίρως F Morelli ἀκαίρων aP ἀκαιρος Olearius ||
 7 ψυχάσαι F m 1 a ψυχῆσαι F m 3 ψυχᾶσαι P | βοῦς (οὐ
 ex ᾧ) F βὰς aP || 9 δαῖς F (αἰς ex corr.) Iacobs om. aP |
 προτίθεται Morelli προστίθεται F προστίθετο aP || 13 δεήσει F
 δεήση aP* | αὕτη F ἄλωη Iacobs || 15 τῆς Iacobs τοῦ F ||
 20 δὴ om. aP* || 21 ταλάροις (λ ex ρ) F || 22 τοὺς (τὸν in marg.)
 καρποῦς F

αὐτοῖς τὸν θυμὸν ἑτέρου, ὃν οἶμαι ξυνίης ἀπὸ τε
 τῆς κιθάρας καὶ τοῦ λεπτὸν προσάδειν δοκεῖν τοῖς
 20 φθόγγοις. (17) εἰ δὲ καὶ τὴν ἀγέλην ἐννοήσεως τῶν
 βοῶν, αἱ δὴ πρὸς τὴν νομὴν ἵενται ἐπομένων αὐταῖς
 τῶν νομέων, τῆς μὲν χρόας οὐκ ἂν θαυμάσειας, εἰ καὶ 5
 χρυσοῦ καὶ καττιτέρου πᾶσα, τὸ δὲ καὶ μυκωμένων
 ὥσπερ ἀκούειν ἐν τῇ γραφῇ καὶ τὸν ποταμὸν κελά-
 25 δοντα εἶναι δοκεῖν, παρ' ὃν αἱ βόες, πῶς οὐκ ἐναρ-
 γείας πρόσω; τοὺς δὲ λέοντας οὐδ' ἂν ἀφερμηνεύσαι
 μοί τις ἐπαξίως δοκεῖ καὶ τὸν ὑπ' αὐτοῖς ταῦρον, ὃ 10
 μὲν γὰρ μεμυκέναι δοκῶν καὶ σπαίρειν σπαράττεται
 30 ἥδη πως ἐμπεφυκότων τοῖς ἐντοσθιδίοις τῶν λεόντων,
 οἱ δὲ κύνες, ἐννέα δ' οἶμαι οὗτοι, ἔπονται τῇ ἀγέλῃ
 καὶ παρὰ τῶν ἰθυνόντων αὐτοὺς νομέων ἐγγρὺς μὲν
 410 K. ἵενται τῶν λεόντων ὑλακῇ πτοεῖν ἐθέλοντες αὐτούς, 15
 πρὸς μιγνύναι δ' οὐ τολμῶσιν ἐπισπερχόντων αὐτοὺς
 καὶ ταῦτα τῶν νομέων. ὀρᾷς δὲ καὶ διασκιρτῶντα τοῦ
 ὄρους θρέμματα καὶ τοὺς σταθμοὺς καὶ τὰς σκηναὺς καὶ
 5 τοὺς σηκοὺς· οἶκον ποιμνίων νόει ταῦτα. (18) λοιπὸς
 οἶμαι χορὸς τις οὐτοσὶ προσόμοιος τῷ Δαίδαλου, φασὶ 20
 δ' αὐτὸν Ἀριάδνῃ τῇ Μίνω πρὸς αὐτοῦ δοθῆναι. τίς
 δ' ἡ τέχνη; παρθένους ἡλθεοὶ τὰς χεῖρας ἐπιπλέξαντες
 χορεύουσι. σὺ δ', ὥς ἔοικεν, οὐκ ἀρκεσθήσῃ τούτῳ,
 10 εἰ μὴ σοὶ καὶ τὰ τῆς ἐσθῆτος ἐξακριβώσομαι τῷ λόγῳ·
 οὐκοῦν αἰδὼ μὲν ὀθόναίς ἡσθιγνται στεφάνας ἐπὶ ταῖς 25
 κεφαλαῖς χρυσᾶς φέρουσαι, τοῖς δ' εὐήτριοι μὲν καὶ
 λεπτοὶ περικεῖνται χιτῶνες, μαχαίρας δὲ τῶν μηρῶν

4 αὐταῖς aP αὐτοῖς F || 13 Θ' δ' F || 24 τὰ τῆς F Morelli
 τὰς τῆς a ταύτης P | ἐξακριβώσόμεν^{αι} (βώσομαι ex βωσόμεναι) F |
 τῷ λόγῳ F Morelli τῶν λόγων aP || 27 μηρῶν Iacobs χειρῶν F

15 ἐξήρτηνται χρυσᾶς ἀργυρῶν τελαμώνων ξυνεχόντων
 αὐτάς. (19) ἀλλ' ἐν κύκλῳ μὲν ἰόντων, τοῦτ' ἐκείνο,
 τροχοῦ περιδίνησιν ὁρᾶς νοήσει κεραμέως ἔργον τινός,
 εἰ πη δυσκόλως ἢ μὴ τοῦ περιθεῖν ἔχοι, πειρῶντος.
 στοιχηθὼν δὲ ἰόντων αὐθις πολὺ τι χρῆμα ἐπιρρεῖ, 5
 20 ὅπως ἔχουσι τέρψεως, ἐπιδηλούντων· καὶ γὰρ τινες ἐν
 μέσοις οὗτοι κυβιστῶντες καὶ ἄλλοτε ἄλλην ὄρχησιν
 ἐπιδεικνύμενοι ἄγειν μοι σαφῶς αὐτοὺς ἐς τὸ θαῦμα
 δοκοῦσιν. (20) ἡ δὲ δὴ κύκλῳ τῆς ἄντυγος θαλάσσης
 εἰκὼν οὐ θάλαττα, ὧ παῖ, Ὡκεανὸν δὲ νοεῖν χρὴ ὅρον 10
 25 εἶναι τεχνηθέντα τῆς ἐν τῷ σάκει γῆς. ἱκανῶς ἔχεις
 τῶν ἐκτυπωμάτων. (21) ἄθρει δὴ καὶ τὰ περὶ τοὺς
 νεανίας, ξὺν ὁποτέρῳ αὐτῶν ἡ νίκη· ἰδοὺ γὰρ καὶ
 καθήρηται ὁ Εὐρύπυλος κατὰ τῆς μασχάλης ὥσαντος
 αὐτῷ καιρίαν τοῦ Πύρρου καὶ κρουνηθὼν ἐκχεῖται τὸ 15
 30 αἷμα, κεῖται τε ἀνοιμωκτὶ πολὺς κατὰ τῆς γῆς ἐκχυ-
 θείς, μόνον οὐ φθάσας τὴν πληγὴν τῷ πτώματι διὰ
 τὸ ἐς καιρὸν τοῦ τραύματος. ἔτ' ἐν τῷ τῆς πληγῆς
 1 K ὁ Πύρρος σχήματι ρεόμενος τὴν χεῖρα τῷ λύθρῳ πολλῷ
 κατὰ τοῦ ξίφους ἐνεχθέντι, οἱ Μυσοὶ τε οὐκ ἀνασχετὰ 20
 ἡγούμενοι ταῦτα ἐπὶ τὸν νεανίαν χωροῦσιν. ὁ δ' ἐς
 5 αὐτοὺς βλοσυρὸν ὄρων μειδιᾷ καὶ ὑφίσταται τὸ στίφος
 καὶ τάχα πού κρύψει τὸν Εὐρυπύλου νεκρὸν σωρηθὼν
 ἐπ' αὐτῷ τοὺς νεκροὺς νήσας.

3 ὁρᾶς νοήσει F ὁρᾶς ὡσεὶ Kayser* ὁρᾶν δοκήσεις Iacobs
 ὁρᾶν οἰήσει Piccolos; cf. Mel. Vind. XXI, 43 | [ἔργον] Kayser ||
 4 εἰ πη δυσκόλως ἢ μὴ τοῦ Piccolos εἰ πη δυσκόλως εἰ μὴ
 τοῦ F εἰ πη δυσκολείους μὴ τοῦ aP εἰ μὴ δυσκόλως (vel εἰ μὴ
 τι δυσκολίας) τοῦ Iacobs εἰ πη δυσκυσίτως [μὴ] τοῦ Kayser*;
 cf. Mel. Vind. XXI, 43 | ἔχει Kayser || 9 <ἐν> κύκλῳ Iacobs* ||
 10 νοεῖν (corr. ex εἶναι) F || 13 ὁποτέρῳ P ὁπώτέρῳ Fa ||
 14 καθήρηται Morelli καθήρηται F καθήρηται aP

(ΙΑ') ΑΡΓΩ Η ΑΙΗΤΗΣ

(1) Ἡ διεκπαίουσα τοῦ ποταμοῦ ναῦς ὑπὸ πολλῶ
 τῷ ῥοθίῳ τῆς εἰρεσίας κόρη τέ τις αὕτη ἐπὶ τῆς
 10 πρύμνης ὀπλίτου πλησίον καὶ ὁ ἐμμελὲς προσάδων
 τοῖς τῆς κιθάρας κρούμασι ξὺν ὀρθῇ τιάρᾳ ὃ τε ὑπὲρ 5
 τῆς ἱερᾶς ἐκεῖνης φηγοῦ δράκων πολλῶ σπειράματι
 κεχυμένος καὶ τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν γῆν νεύων ὑπνω
 βρίζουσαν, τὸν ποταμὸν μὲν Φᾶσιν γίνωσκε, Μῆδειαν
 15 δὲ ταύτην, ὁ δ' ἐπὶ τῆς πρύμνης ὀπλίτης Ἰάσων ἄν
 εἶη, κιθάραν δὲ καὶ τιάραν ὀρῶντας καὶ τὸν δι' ἀμφοῖν 10
 κοσμούμενον Ὀρφεὺς ὑπείσιν ἡμᾶς ὁ τῆς Καλλιόπης.
 μετὰ γὰρ τὸν ἐπὶ τοῖς ταύροις ἄθλον θέλξασα εἰς
 ὕπνον τὸν δράκοντα τοῦτον ἡ Μῆδεια σεσύληται μὲν
 20 τὸ χρυσόμαλλον τοῦ κριοῦ νάκος, φυγῇ δὲ ἴενται
 λοιπὸν οἱ τῆς Ἀργοῦς πλωτῆρες, ἐπειδὴ ἀνάπυστα 15
 τοῖς Κόλχοις καὶ τῷ Αἰήτῃ τὰ τῆς κόρης. (2) καὶ τὰ
 μὲν τῶν τῆς Ἀργοῦς ναυβατῶν τί ἔν σοι λέγοιμι;
 ὀρεῖς γὰρ βραχίονας μὲν ἐξωδηκότας αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ
 25 εἰς τὴν εἰρεσίαν ξυντόνου, τὰ δὲ πρόσωπα οἷα γένοιτ'
 ἂν ἑαυτοὺς σπερχόντων, τὸ δὲ τοῦ ποταμοῦ κλυδῶ- 20
 νιον ὑπερκαχλάζον τοῦ τῆς νεῶς ἐμβόλου καταφερο-
 μένης ξὺν πολλῇ τῇ ῥύμῃ τάχους δειγμα. ἡ κόρη δὲ
 30 ἀμήχανόν τινα νοῦν δείκνυσιν ἐκ τοῦ προσώπου, ὅμμα
 412 K. μὲν γὰρ αὐτῇ δεδακρυμένον ἐς γῆν ὀρεῖ, περίφοβος δέ
 ἐστὶν ὑπ' ἐννοίας ὧν δέδρακε καὶ λογισμοῦ τῶν μελ- 25
 λόντων πλήρης, αὐτὴ τε πρὸς ἑαυτὴν ἀνακυκλεῖν δοκεῖ

7 ὕπνω F Pierson οὔτω aP || 8 φάσιν Fa φασὶν P ||
 10 δι'] δὴ Kayser || 17 τῶν Fa τὰ P | ναυατῶν F (corr. m 1) ||
 22 σὺν aP* || 26 πλήρης Olearius πλήρους F

μοι τὰς ἐννοίας διορῶσα τῇ ψυχῇ ἕκαστα καὶ πεπη-
 5 γυῖα τὰς τῶν ὀφθαλμῶν βολὰς ἐς τὰ τῆς ψυχῆς ἀπόρ-
 ρητα. (3) Ἰάσων δὲ αὐτῇ πλησίον ξὺν ὄπλοις ἔτοιμος
 ἐς ἄμυναν. ὁδὶ δὲ τὸ ἐνδόσιμον τοῖς ἐρέταις ἔδει,
 ὕμνους, μοι δοκεῖν, ἀνακρουόμενος θεοῖς τοὺς μὲν χαρι- 5
 στηρίλους, ἐφ' οἷς κατωρθώκασιν, τοὺς δὲ ἐς ἱκεσίαν
 10 τείνοντας, ἐφ' οἷς δεδοίκασιν. (4) ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν
 Αἰήτην ἐπὶ τετρώρου μέγαν τε καὶ ὑπεραίροντα ἀν-
 θρώπους, ὅπλα μὲν ἐνδεδνκότα ἀρήια γίγαντος οἰμαί-
 τινος — τὸ γὰρ ὑπὲρ ἄνθρωπον τοῦθ' ἡγείσθαι δι- 10
 δωσι — θυμοῦ δὲ τὸ πρόσωπον πλήρη καὶ μόνον οὐ
 15 πῦρ ἐξιέντα τῶν ὀφθαλμῶν λαμπάδιόν τε τῇ δεξιᾷ
 αἰωροῦντα, ἐμπρήσειν γὰρ αὐτοῖς πλωτῆρσι τὴν Ἀργώ,
 τὸ δόρυ δὲ αὐτῷ ὑπὲρ τὴν ἄντυγα τοῦ δίφρου πρό-
 χειρον ἴσταται. (5) τί δὴ ποθεῖς τῶν γεγραμμένων; 15
 ἢ τὸ τῶν ἱππῶν; μυκτῆρες μὲν ἀναπεπταμένοι τούτοις
 20 καὶ ἀνεστηκῶς αὐχὴν βολαί τε ὀφθαλμῶν ἔτοιμοι ἄλλως
 τε καὶ ἐνεργοὶ νῦν οὔσαι, δίδωσι γὰρ τουτὶ θεωρεῖν
 ἢ γραφή, τὸ δὲ ἄσθμα ἐξαιματτομένων ἐς τὸν δρόμον
 τῇ μάστιγι ὑπὸ τοῦ Ἀψύρτου, παραβατεῖν γὰρ τοῦτόν 20
 φασιν τῷ Αἰήτῃ, ὑπὸ παντὸς ἐλκόμενον τοῦ στέρνου
 25 καὶ ἢ τῶν τροχῶν δίνῃ μόνον οὐ προσβαλοῦσα τῷ
 ἄρματι σῦρματι τὰς ἀκοὰς τὸ τάχος δίδωσι γινώ-
 σκειν. ἢ γὰρ διανισταμένη κόνις καὶ ἰδρῶσιν ἐπαν-
 θοῦσα τοῖς ἱπποῖς ἀμυδρὰν τῆς χροᾶς ποιεῖ τὴν 25
 διάσκεψιν.

3 ξὺν F Iacobs ξυνὸν τοῖς a P || 4 ἔδει Fa ἄλλο ἔδει P ||
 8 [ὑπεραίροντα ἀνθρώπους] Kayser || 15 γεγραμμένων <ἐτι>
 Iacobs* || 19 ἐξαιματτομένων P (ἐξαιμ.) Iacobs ἐξαιματτω-
 μένων F ἐξ αἱματτομένων a || 21 ἀπὸ Arnim (cf. Phil. mai.
 I, 20. 41, 6) || 24 'fort. ἢ γὰρ δὴ ἀνισταμένη' Kayser; cf. 32, 23 |
 ἰδρῶσιν F ἰδρῶσιν a P ἰδρῶσις cod. F collatio ap. Iacobsium*

(ιβ') ΗΣΙΟΝΗ

- 30 (1) Ταυτι μὲν οὐδ' ἐπιτάττοντος οἶμαί τινος ὁ
 413 K γενναῖος Ἑρακλῆς μοχθεῖ οὐδ' ἔστιν εἰπεῖν, ὥς Εὐρυ-
 σθεὺς δι' ὄχλου νῦν αὐτῷ, δεσπόζειν δὲ τὴν ἀρετὴν
 ἑαυτοῦ τάξας ἐθελουσίους ἄθλους ὑπομένει. ἢ τί μαθὼν
 5 φοβερὸν οὕτω κῆτος ὑφίσταται; (2) ὁρᾷς γάρ, ὀπόσοι
 μὲν αὐτῷ οἱ ὀφθαλμοὶ κυκλοτερῇ τ' αὖ τὴν ὄψιν ἀπο-
 τορνεύοντες καὶ δεινῶς ἐς πολὺ δεδορκότες ἐπισκύ-
 νιον τε ὀφρύων ἀκανθῶδες καὶ ἄγριον ἐφ' ἑαυτοῦς
 ἔλκοντες, ὅπως δὲ ὀξεῖα ἢ τοῦ στόματος ἐκβολὴ καρ- 10
 10 χάρους καὶ τριστοίχους ὀδόντας ἐκφαίνουσα, ὧν οἱ
 μὲν ἀγκιστρῶδεις καὶ ἀνεστραμμένοι κατέχειν τὰ ληφ-
 θέντα, οἱ δὲ ὀξεῖς τὴν αἰχμὴν καὶ ἐς πολὺ ἀνεστῶτες,
 ὅση δὲ ἡ κεφαλὴ σκολιοῦ καὶ ὕγροῦ τοῦ αὐχένος
 ἐξιούσα. (3) μέγεθος δὲ ἄπιστον μὲν εἰπεῖν ἐν μικρῷ, 15
 15 ἢ δὲ ὄψις νικᾷ τοὺς ἀπιστοῦντας. ἐκκυρτουμένον γάρ
 οὐχ ἄπαξ, ἀλλὰ κατὰ πολλὰ μέρη τοῦ κήτους τὰ μὲν
 ὕφαλα διαφαίνεται τὸ ἀκριβὲς τῆς ὄψεως κλέπτοντα
 τῷ βάθει, τὰ δὲ ἀνίσχει νησίδες ἂν τοῖς ἀπειροθα-
 λάττοις δόξαντα. (4) ἀτρεμοῦντι προσετύχομεν τῷ 20
 20 κῆτει, κινούμενον δὲ νυκτὶ σφοδροτάτῃ ῥύμῃ πολὺν
 ἐγείρει ῥοθίου κτύπον ἐν γαλήνῃ καὶ ταῦτα, καὶ
 κλύδων οὗτος ὑπὸ τῆς ἐμβολῆς αὐτοῦ διανιστάμενος
 ὁ μὲν περὶ τοῖς ἐκφαινομένοις μέρεσι κυμαίνει περι-
 κλύζων αὐτὰ καὶ διαλευκαίνων κάτωθεν, ὁ δὲ τὰς 25
 25 ῥόνας προσβέβληκεν ἢ τε τῶν οὐραίων ἀνάκλασις ἐπὶ
 [7 κυκλοτερῇ F κυκλοτερεῖς a et (ἢ s. εἰς) P* | ταύτην F
 (quod est τ' αὐτὴν) ταύτην τὴν a P ταυρεῖαν τὴν Kayser* ταυ-
 ρεῖαν Jacobs || 8 [ἐς πολὺ] Kayser || 12 ἀγκιστρῶδεις ed. Veneta
 a. 1550 ἀγκιστρῶδεις a P ἀγγιστρῶδεις F || 22 ἐγείρει F ἐκίνει
 a P || 25 sq. τῆς ῥόνος μέρος βέβληκεν Kayser*

πολὺν τὴν θάλασσαν ἐς ὕψος ἀναρριπτούντων ἰστία
 νεῶς ἂν ἀπεικασθείη ποικίλως προσανγάζοντα. (5) ἀλλ'
 οὐκ ἐκπλήττεται ταῦτα ὁ θεσπέσιος οὗτος, ἀλλ' ἡ μὲν
 λεοντῇ καὶ τὸ ῥόπαλον ἐν ποσὶν αὐτῷ ἔτοιμα πρὸς
 30 τὴν χρεῖαν, εἰ τούτων δεήσειεν, ἔστηκε δὲ γυμνὸς ἐν 5
 προβολῇ τὸν μὲν ἀριστερὸν προτείνας πόδα ὄχημα
 K. εἶναι τῷ παντὶ σώματι μεθισταμένῳ πρὸς τὸ τῆς κινή-
 σεως ὀξύροπον, καὶ τῆς πλευρᾶς δὲ τῆς ἀριστερᾶς
 ἄβρα τῇ χειρὶ προκειμένης πρὸς τὴν ἐπίτασιν τοῦ
 τόξου τὰ δεξιὰ ὑπέσταλται τῆς δεξιᾶς χειρὸς πρὸς τὸν 10
 5 μαστὸν τὴν νευρὰν ἐλκούσης. (6) τὴν δ' αἰτίαν, ὧ
 παῖ, μὴ ζητῶμεν τούτων, ἡ γὰρ τῶν πετρῶν ἀνημμένη
 κόρη πρόκειται τῷ κῆτει βορά, Ἑσιόνην δ' αὐτὴν Λαο-
 μέδοντος παῖδα νομίζωμεν. ποῖ δὲ οὗτος; εἴσω, μοι
 δοκεῖν, τοῦ τῆς πόλεως τείχους ἐν περιωπῇ τῶν πρατ- 15
 10 τομένων. (7) ὀρᾶς γὰρ πόλεως κύκλον καὶ τὰς ἐπάλ-
 ξεις ἀνθρώπων μεστὰς καὶ ὡς ἀνατετάκασιν ἐς οὐρανὸν
 εὐχόμενοι τὰς χεῖρας τάχα πον δεδοικότες ὑπ' ἐκπλή-
 ξεως περιττῆς, μὴ καὶ προσβάλοι τῷ τείχει τὸ κῆτος,
 ἐπειδὴ ὡς χερσεῦσον ὤρμηκε. (8) τὸ δὲ τῆς κόρης 20
 15 ἀάλλος ὁ καιρὸς ἐφερμηνεύειν ἐπ' ἀκριβὲς οὐκ ἔα,
 τὸ γὰρ περὶ τῇ ψυχῇ θεός καὶ ὁ ἐπὶ τοῖς ὀρωμένοις
 ἄγων ἀπομαραίνει μὲν τὸ τῆς ὥρας ἄνθος, δίδωσι
 δ' ὅμως τοῖς ὀρῶσιν ἐκ τῶν παρόντων τὸ ἐντελὲς στο-
 χάσασθαι.

2 προσανγάζοντα α P προσανγάζοντ⁹ F || 4 λεοντῇ Morelli
 λεοντ⁹ F λεοντῇ α P || 5 δεήσεις F || 9 προκειμένης Salmasius
 περικειμένης F προεκειμένης Iacobs* || 14 τοῦ Iacobs || 19 προσ-
 βάλλοι α* || 23 ὥρας F φύσεως α P

(ιγ') ΣΟΦΟΚΛΗΣ

- 20 (1) Τί διαμέλλεις, ὦ θεῖε Σοφόκλεις, τὰ τῆς Μελ-
πομένης δέχεσθαι δῶρα; τί δ' ἐς γῆν ὀρᾷς; ὥς ἔργωγ'
οὐκ οἶδα, εἴτε ἀθροΐζων ἐννοίας ἤδη εἶθ' ὑπὸ τῆς
πρὸς τὴν θεὸν ἐκπλήξεως. ἀλλὰ θάρσει, ὦ γαθέ, καὶ 5
δέχου τὰ διδόμενα. ἀπόβλητα γὰρ οὐκ εἶναι τὰ θεῶν
25 δῶρα οἶσθά που ἐξ ἐνὸς τῶν Καλλιόπης θιασωτῶν
ἀκούσας. (2) ὀρᾷς γὰρ καὶ τὰς μελίττας, ὥς ὑπερ-
πέτονταί σου καὶ βομβοῦσιν ἡδύ τι καὶ θεῖον ἐπιλεί-
βονσαι σταγόνας ἀπορρήτους τῆς οἰκείας δροσίου· τοντὶ 10
γὰρ καὶ τῆς σῆς ποιήσεως διαφύσεσθαι παντὸς μᾶλλον.
415 κ. (3) ἦ πού τις καὶ ἀναφθιγγέται μικρὸν ὕστερον ἐπὶ
σοὶ Μουσῶν εὐκόλῳ ἀνθρήνιον λέγων καὶ δεδοί-
κῆναι τῷ παρεγγυήσει, μὴ πῃ λάθοι τις ἐκπτάσα τοῦ
σοῦ στόματος μέλιττα καὶ τὸ κέντρον ἀφυλάκτως ἐγγρί- 15
5 σασα. (4) ὀρᾷς δέ που καὶ τὴν θεὸν αὐτὴν τὸ μὲν
ὑψήγορον καὶ ἐπηρμένον τῆς γνώμης ἀπόθετον ἔχουσαν
εἰς σὲ νῦν καὶ μειδιάματι εὐμενεῖ τὸ δῶρον μετροῦσαν.
'Ἀσκληπιὸς δὲ οἶμαι οὗτος ἐγγυὲς παιᾶνά που παρεγ-

1 donum quod Musa Sophocli offert mella esse statuendum est, quamquam quae fuerit eorum in pictura forma non constat. veri simillimum tamen de alveo cogitandum esse, quod Welcker coniecit et Brunn I, 273 amplexus est, vel de favo, qualis describitur a Philostrato maiore Imag. II, 2 p. 65, 2 κηρίον ὀρέγει (Χείρων) τῇ χειρὶ σταγόνα λείβον δι' ἐννομίαν τῶν μελιττῶν. ceterum ad hanc imaginem illustrandam conferri possunt ea quae apud Philostratum maiorem II, 8 p. 78, 32 leguntur, Musas apium specie (ἐν εἶδει μελιττῶν) classis Atheniensium duces fuisse, cf. praeterea Phil. mai. Imag. II, 12 || 2 δὴ μέλλεις Kayser* || 5 τὴν Olearius τὸν F || 9 ἡδύ τε Hercher || 10 ἀπορρήτους Hertlein | τοντὶ Fa τὸ δὴ P || 11 διαφύσεται Kayser*; καὶ <διὰ> τῆς σ. π. διαδύσεσθαι π. μέλλει Hercher || 13 ἀνθρήνιον anon. Ald. Gott. ἀνθήνιον F, cf. Suid. s. v. ἀθρήνιον || 14 λάθῃ aP*

γῶν γράφειν καὶ κλυτομήτης οὐκ ἀπαξιῶν παρὰ
 10 σοῦ ἀκοῦσαι, βλέμμα τε αὐτοῦ πρὸς σέ φαιδρότητι
 μεμιγμένον παρὰ μικρὸν ὕστερον ἐπιξενώσεις ἀνιίττεται.

(ιδ') ΤΑΚΙΝΘΟΣ

(1) Πυθώμεθα τοῦ μειρακίου, ᾧ παιδίον, τίς 5
 τε αὐτὸς εἶη καὶ τίς αἰτία τῆς Ἀπόλλωνος αὐτῷ
 παρουσίας, θαρσέσει γὰρ ἡμᾶς γοῦν προσβλέψαι.
 15 (2) οὐχ οὖν ὁ μὲν Ἰάκινθος εἶναι φησιν ὁ Οἰβάλου,
 μαθόντας δὲ τοῦτο χρὴ λοιπὸν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς τοῦ
 θεοῦ παρουσίας γινώσκειν· ἐρῶν ὁ τῆς Αἰητοῦς τοῦ 10
 μειρακίου πάντα δώσειν αὐτῷ φησιν, ὅσα ἔχει, τὸ
 20 ξυνεῖναι οἱ προσεμένῳ, τοξείαν τε γὰρ καὶ μουσικὴν
 διδάξειν καὶ μαντικῆς ἐπαίειν καὶ λύρας μὴ ἀπωδὸν
 εἶναι καὶ τοῖς ἀμφὶ παλαίστραν ἐπιστήσειν, δώσειν δὲ
 ὑπὲρ κύκνων αὐτὸν ὀχούμενον περιπολεῖν χωρία, ὅσα 15
 Ἀπόλλωνος φίλα. (3) ταυτὶ μὲν ὁ θεός, γέγραπται
 25 δὲ ἀκείρεκόμης μὲν, τὸ εἰωθός, φαιδρὰν δὲ ὀφρῶν
 ὑπὲρ ὀφθαλμῶν ἐγείρων, ὧν ἀκτῖνες οἶον ἐκλάμπουσιν,
 καὶ μειδιάματι ἡδεῖ τὸν Ἰάκινθον θαρσύνων προτείνων
 μὲν τὴν δεξιὰν ἐπὶ τῇ αὐτῇ αἰτίᾳ. (4) τὸ μει- 20
 ράκιον δὲ εἰς γῆν μὲν ἀτενὲς ὄρε᾽, πολλὴ δὲ ἡ τῶν
 K. ὀφθαλμῶν ἔννοια, γάννυται τε γὰρ ἐφ' οἷς ἀκούει, καὶ
 τὸ θάρσος ἔτι μέλλον αἰδοῖ μίγνυσιν. ἔστηκε δὲ τὰ
 μὲν ἀριστερὰ τοῦ σώματος ἀλιπορφύρῳ χλανιδί καλύ-

1. κλυτομήτης Bergk, cf. PLG⁴ II 245; κλυτομήτης Olearius |
 παρὰ F' Olearius περὶ α P || 3 <τὰς> [παρὰ] Kayser* || 5 πυθώ-
 μεθα F' Salmasius ποθεώμεθα α P || 6 <ῆ> αἰτία Iacobs* || 8 οὐκ
 οὖν F' || 9 τὴν α P τῆς F' || 14 'fort. δὲ ἐπὶ κ.' Kayser || 15 κύκνον
 α P κύκνον Iacobs || 20 μὲν] τε Kayser*, qui antea πρ. καὶ
 proposuerat || 22 γάννυται F' || 24 τοῦ σώματος Kayser
 τῷ σώματι F'; <έν> τῷ σώματι certe non scribendum

πτων, ἃ δὴ καὶ ὑπέσταλται, ἀκοντίῳ δὲ τὴν δεξιὰν
 5 ἐπερείδει ἐκκειμένῳ τῷ γλουτῷ καὶ τῇ πλευρᾷ διορω-
 μένῃ, βραχίων τε οὗτοσι γυμνὸς δίδωσιν ἡμῖν ἐς τὰ
 ὀρώμενα λέγειν. σφυρὸν μὲν αὐτῷ κοῦφον ἐπ' εὐθείᾳ
 τῇ κνήμῃ καὶ ἐπιγονυῖς αὕτη ἔλαφρὰ ὑπὲρ κνήμης 5
 μῆροί τε ἀπέριττοι καὶ ἰσχίον ἀνέχον τὸ λοιπὸν σῶμα
 10 πλευρὰ τε εὐπνουν ἀποτορνεύουσα τὸ στέρνον καὶ βρα-
 χίων ξὺν ἀπαλότῃ σφριγῶν καὶ αὐχὴν ἀνεστηκώς τὸ
 μέτριον ἢ κόμη τε οὐκ ἄγροικος οὐδὲ ἐν αὐχμῷ ἀνε-
 στηκνῦα, ἀλλ' ἐπικρεμαμένη τῷ μετώπῳ, συναποτνεύουσα 10
 15 δὲ ταῖς τοῦ λούλου ἀρχαῖς. (5) ὁ δ' ἐν ποσὶ δίσκος
 ἔχων καὶ σκοπ . . . † τι περὶ ἑαυτὸν Ἔρως τε καὶ
 πᾶν φαιδρὸς ἅμα καὶ κατηγής, καὶ Ζέφυρος ἐκ
 περιωπῆς ἄγριον ὑποφαίνων τὸ ὄμμα, αἰνίττεται ὁ
 ζωγράφος τὴν ἀπώλειαν τοῦ μειρακίου, δισκεύοντι δὲ 15
 20 τῷ Ἀπόλλωνι πλάγιος ἐμπνεύσας ἐμβαλεῖ τῷ Τακίνθῳ
 τὸν δίσκον.

2 ἐπερείδων Arnim | διορωμένη tollere malit Kayser; διη-
 μένη Heyne, διηρθρωμένη Brunn; cf. Phil. mai. I 23, 4 p. 45, 11
 ἐκκειμένων τῶν γλουτῶν || 3 <καὶ> ἐς αP || 4 καὶ τὰ <μῇ> ὀρώ-
 μενα ἐλέγγειν Iacobs* || 7 ἀποτορνεύουσα F Olearius ἀποτο-
 ρεύουσα αP || 8 ξὺν F Boissonade ξυνὸν α ξυνὸν P | ἀπαλό-
 τητι Olearius ἀπλότητι F || 10 ἐπικρεμαμένη F || 12 σὺν
 (deinde spatium unius litt.) F σὺν P σκοπεῖν Schenkl σκο-
 τεῖνόν Kayser* ἔχων καιροσκοπεῖ Iacobs; cf. Mel. Vind. XXI 44 |
 utrum περὶ an παρὰ in F legendum, incertum | τε καὶ πᾶν
 (quod vocabulum macula aspersa obscuratum est, ut π aegre
 dispiciatur, πν paene totum evanuerit) F τι deinde spatium 6
 fere litt. αP τι <κάνταῦθα> Olearius τε καθορῶν Kayser* τε
 <παρὸν> Iacobs; cf. Mel. Vind. XXI 43 sq. || 13 eo quod Zephyrus
 praesens describitur, hanc tabulam simillimam ei fuisse, quae
 a Philostrato maiore I 24 illustratur, ac tamquam ex altera
 parte respondisse intellegimus || 14 περιωπῆς F || 16 ἐμβαλεῖ
 Hamaker ἐμβάλλει F (μ ex κ corr.) α ἐμβάλει P

(18') ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ

(1) Θανμάξεις ὀρῶν ἐς τοσοῦτον ἀγῶνα κόρην
 ὀρμῶσαν, ἀγρίου τε οὕτω συὸς καὶ τοσοῦτον ὀρμὴν
 ὑφισταμένην; ὀρᾷς γάρ, ὥς ὕφαιμον μὲν αὐτῷ τὸ
 15 ὄμμα λοφιά τε φρίττουσα καὶ πολλὸς ὁ κατὰ τῶν ὁδόν- 5
 των ἀφρὸς ἐς πολὺν ἀνεστηκότες καὶ τὴν αἰχμὴν ἀτρί-
 πτων τό τε εὖρος, ὥς πρὸς λόγου τῇ βάσει, ἦν δὴ καὶ
 τὰ ἴχνη ταυτὶ δείκνυσι ταύρων ἀποδέοντα οὐδέν· οὐδὲ
 γὰρ τούτων παρῆλπε τι ὁ ζωγράφος ἐντυπώσας αὐτὰ
 7 K. τῇ γραφῇ. (2) τὰ δὲ ὀρῶμενα καὶ δεινὰ ἤδη· ἐμπε- 10
 πτωκῶς γὰρ ὁ σῦς Ἀγκαίῳ τούτῳ κατὰ τὸν μηρόν, κείται
 ὁ νεανίας ἀθρόον ἐκρέων τὸ αἷμα καὶ ἐς πολὺν ἀνερ-
 ρωγῶς τοῦ μηροῦ, ὅθεν ἐν χερσὶν ἤδη τοῦ ἄθλου
 15 ὄντος ἡ μὲν Ἀταλάντη, ταύτην γὰρ εἶναι τὴν κόρην
 νοεῖν χρὴ, πρόχειρον ἐπιθεῖσα τῇ νευρᾷ τὸ βέλος ἀφῆ- 15
 σειν μέλλει. (3) ἔσταλται δὲ ἐσθῆτι μὲν ὑπὲρ γόνυ,
 κρηπίδα δὲ τοῖν ποδοῖν ἐνήπται καὶ αἱ χεῖρες ἐς ὦμον
 γυμναὶ διὰ τὸ ἐνεργοὶ εἶναι τῆς ἐσθῆτος ἐκεῖ ἐς
 10 περόνας ξυνεχομένης, τὸ δὲ κάλλος ἀρρενωπὸν ἐκ
 φύσεως ὃν ἀνίστησιν ὁ καιρὸς ἐπὶ μᾶλλον οὐκ ἐφί- 20
 μερον βλέπουσης, ἀλλὰ τὰς τῶν ὀφθαλμῶν βολὰς ἐς
 τὴν τῶν δρωμένων ἐννοίαν τεινούσης. (4) οἱ νεανῖαι
 δὲ οὗτοι Μελέαγρος καὶ Πηλεΐς, τούτους γὰρ δὴ τοὺς
 15 καθελόντας τὸν σὺν φησιν ἡ γραφή, ὁ μὲν ἐπερείσας
 ἐν προβολῇ τῷ λαιῷ ποδὶ ἑαντὸν ὁ Μελέαγρος καὶ 25
 τὴν βάσιν τηρήσας ἀσφαλῶς ἐκδέχεται τὴν ὀρμὴν τοῦ
 συὸς λόγῃν ὑποστήσας. (5) φέρε δὴ καὶ τὰ περὶ

8 τὰ] τῶν ἐν P || 9 τι Fa τε P || 10 ὀρῶμενα Jacobs* ||
 16 μέλλει aP μέλει F || 18 ἐνεργοὶ Weinberger ἐνεργὰ (à for-
 tasse e corr.) F ἐνεργὰν a ἐνεργο*ν (v eras.) P ἐνεργοῦς Jacobs* ||
 24 φησὶν <εἶναι> Kayser*

αὐτὸν εἰπωμεν· στιφρὸς μὲν ὁ νεανίας καὶ πάντη
 20 σφριγῶν, κνηῖμαι δ' αὐτῷ εὐπαγεῖς καὶ ὀρθαὶ φέρειν
 τε ἐν [τε] τοῖς δρόμοις ἱκαναὶ καὶ ὑφισταμένῳ τὸν ἐκ
 χειρὸς ἄρῳνα φύλακες ἀγαθαὶ μηρός τε ξὺν ἐπιγουνίδι
 ὁμολογῶν τοῖς κάτω καὶ ἰσχίον οἶον διδόναι θαρσεῖν 5
 25 ὥς οὐκ ἀνατραπησομένου ὑπὸ τῆς τοῦ συνὸς ἐμβολῆς
 τοῦ νεανίου πλευρά τε βαθεῖα καὶ γαστήρ ἀπέριττος καὶ
 στέρνα τὸ μέτριον προεκκείμενα καὶ βραχίων διηρθρω-
 μένος καὶ ὥμοι πρὸς αὐχένα ἐρρωμένον ξυνάπτοντες
 καὶ βάσιν αὐτῷ διδόντες κόμη τε ἡλιῶσα καὶ ἀνεσθη- 10
 κυῖα νῦν ὑπὸ τοῦ τῆς ὀρμῆς ἐνεργοῦ καὶ χαροπὸν
 ἱκανῶς δεδορκὸς τὸ ὄμμα ἢ τε ὀφρῦς οὐκ ἀνιμένη,
 30 ἀλλ' ἐν τῷ θυμῷ πᾶσα καὶ ἡ τοῦ προσώπου κατά-
 418 K. στασις οὐδὲ ξυγχωροῦσα περὶ κάλλους τι λέγειν διὰ
 τὸ ἐπιτετάσθαι, ἐσθῆς δὲ λευκῇ ὑπὲρ γόνυ καὶ κρητὶς
 ὑπὲρ σφυρὸν ἔρισμα ἀσφαλὲς τῇ βάσει, χλαμύδα τε 15
 κοκκοβαφῇ ὑπὲρ αὐχένος κολπώσας τὸ θηρίον ὑφί-
 5 σταται. (6) ταυτὶ μὲν σοι τὰ τοῦ Οἰνέως, Πηλεὺς δὲ
 οὗτος προβέβληται φοινικοῦν φᾶρος, μάχαιρα δὲ αὐτῷ
 ἢ παρ' Ἡφαίστου ἐν χερσὶν ἐκδεχομένῳ τὴν τοῦ συνὸς
 ὀρμὴν, τὸ δὲ ὄμμα ἄτρεπτος καὶ ὀξὺ ὀρῶν καὶ οἶος 20
 μῆδὲ ὑπερόριον ἄθλον τὸν ἐς Κόλχους σὺν Ἰάσονι
 10 δεῖσαι.

(15') ΝΕΣΣΟΣ

(1) Μὴ δέδιθι, ὦ παῖ, τὸν Εὐήνον ποταμὸν πολλῶ
 κυμαίνοντα καὶ ὑπὲρ τὰς ὄχθας αἰρόμενον, γέγραπται 25

8 [τε] Kayser γε Arnim || 4 ξὺν F Iacobs ξυνὼν α
 ξυνὸν P || 16 κοκκοβαφῇ (β s. φ pr.) P κοκοβαφῇ α || 18 φᾶρος
 Iacobs φάρος F φάος α P || 19 ἐκδεχομένῳ Olearius ἐκδεχο-
 μένου F || 24 πολλῶ <ἀφρῶ> Arnim

γὰρ, ἀλλὰ μᾶλλον τὰ ἐν αὐτῷ διασκεψώμεθα, ὅπη τε
 15 καὶ ὅπως ἔχει τὰ τῆς τέχνης· ἡ γὰρ οὐκ ἐπιστρέφει
 σε πρὸς ἑαυτὸν ὁ θεῖος Ἡρακλῆς οὕτως ἐμβεβηκῶς
 μέσῳ τῷ ποταμῷ καὶ πῦρ ἐκλάμπων ἀπὸ τῶν ὀφθαλ-
 μῶν τὸν σκοπὸν μετρούντων τόξον τε ἔχων ἐν τῇ λαιᾷ 5
 προβεβλημένῃ, ἔτι καὶ τὴν δεξιὰν ἐν τῷ τῆς ἀφέςεως
 20 τοῦ βέλους ἔχων σχήματι; ἐς μαζὸν γὰρ αὕτη. (2) τί
 δ' ἂν εἴποις περὶ τῆς νευρᾶς; ἄρ' οὐκ αἰσθάνεσθαι
 δοκεῖς ἐπηχούσης τῇ τοῦ οἰστοῦ ἀφέςει; ποῦ δὲ οὗτος;
 ὀρᾷς τὸν ὕστατον ἀνασκιρτῶντα κένταυρον; Νέσσος 10
 δὲ οἶμαι οὗτος διαφυγὼν ἐκ τῆς Φολόης τὴν Ἡρα-
 25 κλείαν μόνος χεῖρα, ὅτ' ἐπιχειροῦντες ἀδίκως αὐτῷ
 διέφυγεν οὐδεὶς πλὴν οὗτος. οἴχεται δὲ καὶ οὗτος
 ἄδικος ἐς αὐτὸν φανείς· πορθμύοντος γὰρ τοὺς δεο-
 μένους τούτου ἐπιστάς ὁ Ἡρακλῆς ξὺν τῇ γυναικὶ 15
 Ἀθιανείρᾳ καὶ τῷ παιδὶ Ὑλλῳ, ἐπειδὴ ἄπορος ὁ ποτα-
 30 μὸς ἐφαίνετο, τὴν γυναῖκα πορθμύσαι παρεγγυᾷ, αὐτὸς
 K. δὲ ἐπιβάς τοῦ δίφρου ξὺν τῷ παιδὶ ἐχώρει διὰ τοῦ
 ποταμοῦ, κἀνταῦθα ὁ μὲν κακῶς ἰδὼν τὴν γυναῖκα
 ἀτόποις ἐπετόλμα τῆς ὄχθης ἐπιβάς, ὁ δὲ βοῆς ἀκούσας 20
 5 ὁ Ἡρακλῆς τοξεύει κατὰ τοῦ Νέσσου. (3) γεγράφεται
 δὲ ἡ μὲν Ἀθιανείρα ἐν τῷ τοῦ κινδύνου σχήματι καὶ
 περιδεῆς ἐς τὸν Ἡρακλέα τὰς χεῖρας τείνουσα, ὁ δὲ
 Νέσσος ἄρτι τὸν οἰστὸν δεξάμενος καὶ περὶ ἑαυτῷ
 σφαδάζων οὐπω, δοκεῖν, τὸν ἑαυτοῦ λύθρον ἀπόθετον 25
 10 ἐς Ἡρακλέα τῇ Ἀθιανείρᾳ δεδωκώς. (4) τὸ δὲ παι-
 δίον ὁ Ὑλλος ἐφέστηκε μὲν τῷ πατρὶ ὀφρῷ κατὰ

2 ἡ Iacobs ἡ F || 4 πῦρ Iacobs γὰρ F (fere evani-
 dum) || 18 ἐπιβάς] ἐπὶ Kayser* || 25 τὸν ἐ. λύθρον Iacobs
 τὸν ἐ. δίφρον F τὸ ἐ. φίλτρον Olearius || 27 πατρὶ F Arnim
 om. a (cum lacuna) P πρώτῳ cod. F collatio ap. Iacobsium*

τῆς ἄντυγος δεθέντων, ὥστε ἀτρεμεῖν, τῶν ἱππων, κροτεῖ δὲ ὕφ' ἡδονῆς τὰς χεῖρας γέλωτι δοὺς ἃ μήπω ἔρρωται.

(ΙΞ') ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

- 15 (1) Ὁ μὲν ἐπὶ τῷ στρατηγεῖν ἔτι καὶ τοὺς ἐκ Μελι-
βοίας ἐπὶ Τροίαν ἔγων τιμαροὺς Μενελάῳ κατὰ τοῦ
Φρυγὸς Φιλοκτήτης ὁ τοῦ Ποιάντος γενναῖός που καὶ
ἀναφέρων ἐς τὴν ὕφ' Ἡρακλεῖ τροφήν — θεράπων δὴ
20 γενέσθαι τῷ Ἡρακλεῖ ὁ Φιλοκτήτης ἐκ νηπίου, ὅτε
καὶ φορεὺς εἶναι οἱ τῶν τόξων, ἃ δὴ καὶ ὕστερον 10
μισθὸν λαβεῖν παρ' αὐτοῦ τῆς εἰς τὴν πυρὰν ὑπουρ-
γίας — ὁ δὲ νῦν ἐνταῦθα ξυμπεπτωκότι διὰ τὴν νόσον
τῷ προσώπῳ ξυννεφεῇ ὄφρ' ἐπὶ τῷφθαλμῷ ἐφέλκων
25 κάτω που καὶ ἐν βάθει ὄντας καὶ ἀμενηνὸν ὀρῶντας,
κόμην τε λύθρου καὶ ἀνῆμοῦ πλήρη δεικνὺς καὶ τὴν 15
γενειάδα ὑπανεστηκῶς καὶ φρίττων καὶ ῥάκια αὐτός
τε ἀμπισχόμενος καὶ τὸν τερσὸν καλύπτων τοιόνδε,
ὦ παῖ, δίδωσι λόγον. (2) ἀναπλέοντες ἐς Τροίαν οἱ
30 Ἀχαιοὶ καὶ προσσχόντες ταῖς νήσοις ἐμαστεύοντο τὸν
420 Κ. τῆς Χρύσης βωμόν, ὃν Ἰάσων ποτὲ ἰδρύσατο, ὅτε ἐς 20
Κόλχους ἐπλει, Φιλοκτήτης τε ἐκ τῆς ξὺν Ἡρακλεῖ
μνήμης τὸν βωμόν τοῖς ζητοῦσι δεικνὺς ἐγγράψαντος
5 αὐτῷ τοῦ ὕδρου τὸν ἰὸν ἐς θάτερον τοῖν ποδοῖν οἱ

2 ἃ μήπω <ποιεῖν> Arnim; <ἐς> ἃ μήπω H. Schenkl ||
5 στρατηγεῖν ἄρτι Hamaker || 6 ἀνάγων aP* || 7, 8 ἀναφέ-
ρων F ἀναφέρων aP* | θεράπων <γάρ> Kayser || 12 ξυμπεπτα-
κότι F Wytttenbach ξυμπεπτακότι aP || 13 τῷ ὀφθαλμῷ aP* ||
15 post τε in F quinque fere litterae macula aspersa obscuratae
sunt; e quibus in certe dispicitur, cetera prorsus evanuerunt;
unde aut λύθρου aut λύμης legendum esse adparet; lacunam
subesse sensit Hercher || 19 προσσχόντες Hercher προσχόντες F* ||
ἐμάστευον Hertlein || 21 τῆς <τῶν> Kayser

μὲν ἐπὶ Τροίαν οἱ Ἀχαιοὶ στέλλονται, ὁ δὲ ἐν Δήμῳ
ταύτῃ κεῖται, διαβόρῳ φησὶ Σοφοκλῆς καταστάζων
ἰὼ τὸν πόδα.....

in πόδα desinit *F* reliquis foliis evulsis. at cum in
fine versus vicesimi secundi (post τὸν ἰὸν) litterae *T* rubro
pictae adpareant vestigia e pagina quae olim sequebatur
expressae, hoc saltem constat Philoctetae imaginis deesse
versus fere XXII, proximae autem imaginis verba a littera *τ*
initium cepisse.

ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ

F : Laurentianus LVIII 15 saec. XI (capp. I—V)

P : Parisiensis 1696 saec. XIV (I—VII)

V : Vaticanus 1898 saec. XIII (VIII—XIII)

A : classis prior codicum reliquorum (I—XI, XIII)

A' : Vaticanus 87 saec. XV (XII, XIII)

B : classis altera codicum reliquorum (I—XIII)

stellulis adpositis in Callistrati oratione lacunas significavimus, in commentariis scripturas a Kaysero in editione minore receptas.

(α') ΕΙΣ ΣΑΤΤΡΟΝ

- Κ. (1) "Αντρον ἦν τι περὶ Θήβας τὰς Αἰγυπτίας προσ-
εικασμένον σύριγγι εἰς ἑλίκας αὐτοφυνῶς ἐν κύκλῳ
περὶ τοὺς τῆς γῆς ἐλιπτόμενον πνυθμένας· οὐ γὰρ ἐπ'
5 εὐθείας ἀνοιγόμενον εἰς εὐθυπόρους αὐλῶνας ἐσχίζετο, 5
ἀλλὰ τὴν ὑπάρειον περιτρέχον καμπὴν ὑπογείους ἑλίκας
ἐξέτεινεν εἰς δυσεύρετον πλάνην ἐκπίπτον. (2) ἴδοντο
δὲ ἐν αὐτῷ Σατύρου τι σχῆμα τεχνηθὲν ἐκ λίθου.
εἰστήκει μὲν ἐπὶ τινος κρηπίδος εἰς χορείαν εὐτρεπ-
10 ζων τὸ σχῆμα καὶ τῆς δεξιᾶς βάσεως τὸν ταρσὸν τὸν 10

Καλλιστράτου ἐκφράσεις FP Καλλιστράτου ἐκφράσεις B ^{FPAB}
(ἐκφρ. K. Laur. LVI, 20) Φιλοστράτου (in mg. καλλιστράτου) ἐκ-
φράσεις Vat. 87 in cet. classis A non est inscriptio

1 post εἰς σάττυρον add. δς ἦν ἐν τῷ (τῷ om. B) χωρίῳ
ἐνθα ἤσκειτο (ἤσκητο B) FPB. Qui hic describitur satyrus
respondet quod Wolters p. 94 docuit satyro tibia canenti,
qui est in villa Borghesiana (cf. Helbig, Führer durch die An-
tiken-Sammlungen Roms³ II 987 et Brunn-Bruckmann, Denk-
mäler griech. und röm. Sculptur 435). neque ab fide abhorret
iuxta hunc satyrum olim Panem cum nympa coniunctum
collocatum fuisse, cum satis constet post Alexandri Magni
aetatem in hortis et locis publicis singulas deorum vel homi-
num, inter quos ratio quaedam intercedeabat, imagines iuxta
constitutas esse. ceterum num hoc loco de Echo nympa cogi-
tandum sit plane incertum esse videtur. nam in fabulis Pan
volgo tamquam miser in Echus amore describitur, hic autem
iam puella amata fruitur animoque in sollicitudinem suspicio-
nemque adducto periculum quod satyrus minatur defendere
studet || 2 τι om. A* | παρὰ A || 5 εὐθείας A || 9 χωρίον
Laur. LVI 20 || 10 τῆς AB ἢ τῆς F ἐκ τῆς P | ἐπὶ τὸν ταρσὸν
FP | τὸν alt. om. AB*

ὀπισθεν ἐξαίρων μετεχειρίζετο καὶ αὐλὸν καὶ πρὸς
 τὴν ἡγλὴν πρῶτος ἐξαυλίστατο· τῇ μὲν γὰρ ἀκοῇ μέλος
 οὐ προσῆπτεν αὐλοῦντος οὐδὲ ἦν ὁ αὐλὸς ἔμφωνος,
 τὸ δὲ τῶν αὐλούντων πάθος διὰ τῆς τέχνης εἰς τὴν
 15 πέτραν εἰσῆκτο. (3) εἶδες ἂν ὑπανισταμένους καὶ φλέβας 5
 ὡς ἂν ἐκ τινος γεμιζομένας πνεύματος καὶ εἰς τὴν ἐπή-
 χησιν τοῦ αὐλοῦ τὴν πνοὴν ἐκ στέρωνων τὸν Σάττυρον
 ἀνασπῶντα καὶ ἐνεργεῖν ἐθέλον τὸ εἶδωλον καὶ εἰς
 ἀγωνίαν τὸν λίθον πίπτοντα — εἶναι γὰρ ἔπειθε καὶ
 20 πνοῆς ἐξουσίαν ἐν ἑαυτῷ ἔμφυτον καὶ ἄσθματος ἐνδειξιν 10
 422 K. ἐγειρομένην οἰκοθεῖν — καὶ τῶν ἀμηγάνων πόρον.
 (4) οὐκ ἦν δὲ ἀβρόβητος μετέχον τὸ σῶμα, ἀλλ' ἡ τῶν
 μελῶν στερεότης τὴν ὥραν ἔκλεπτεν εἰς ἄρθρων συμμε-
 5 τρία ἀνδρικῶν τὴν ἰδέαν τραχύνουσα. καλῇ μὲν γὰρ
 κόρῃ χρῶτες μαλθακοὶ πρόσφοροι καὶ μέλη θρυπτό- 15
 μενα, Σατύρον δὲ αὐχμηρὸν τὸ εἶδος ὡς ἂν ὀρεῖον
 δαίμονος καὶ Διονύσου σκιρτῶντος. κισσὸς δὲ αὐτὸν
 ἐστεφάνου οὐκ ἐκ λειμῶνος δρεψαμένης τὸν καρπὸν
 10 τῆς τέχνης, ἀλλ' ὁ λίθος ἀπὸ στερεότητος εἰς κλῶνας
 χυθεὶς περιέθει τὴν κόμην εἰς συμβολὴν ἐπὶ τοὺς 20
 αὐχενίους τένοντας ἐκ μετώπων προσέεργων. (5) παρει-
 στήκει δὲ ὁ Πὰν γανύμενος τῇ αὐλητικῇ καὶ ἐνάγκα-

1 μετεχειρίζετο <δὲ> A* || 3 προσεῖπεν A || 4 διὰ δὲ τῆς FP, τέχνης τὸ τῶν αὐλούντων πάθος P || 5 ἐπανισταμένους FP || 6 ἐπίλυσιν A || 7 αὐλῶνος A || 8 ἐθέλοντος εἶδωλον F ἐθέλων τὸ εἶδ. P || 10 ἄσματος P || 11 ἐγειρομένην Iacobs ἐξευρομένην Kayser* | ἐνδειξιν <ῆ> χεῖρ εὗρε μόνον οἰκοθεῖν ἐκ Gomperz | καὶ] ἐκ B* | πόρον A πόρων cet. || 12 δὲ om. A | μετέχων F | τὸ om. A || 14 ἀνδρικῶς P ἀγρίων Iacobs | καλῇ μὲν γὰρ κόρῃ nos Weinberger καλῇ μὲν γὰρ κόρῃ FPB ἡ δὲ κόρῃ A καλῆς μὲν γὰρ κόρῃς Kayser* || 15 <καὶ> πρόσφοροι PB* || 16 σατύρω P | ἂν om. F || 17 διονύσου P || 18 λειμῶνος F λειμώνων cet. || 19 ἀπὸ Olearius ὑπὸ libri || 21 μετώπων P | περιεστῆκει A || 22 δὲ <καὶ> B | ἐνηγκαλισμένος A*

λισάμενος τὴν Ἥχῳ, ὥσπερ οἶμαι δεδιώς, μή τινα
 15 φθόγγον ἔμμουσον ὁ αὐλὸς κινήσας ἀντηχεῖν ἀνα-
 πείσῃ τῷ Σατύρῳ τὴν Νύμφην. τοῦτο θεασάμενοι τὸ
 εἶδωλον καὶ τὸν Αἰθιώπων λίθον ἔμφωνον Μέμνονος
 ἐπιστενόμεν γενέσθαι, ὃς προσιούσης μὲν τῆς Ἡμέρας 5
 ἐπὶ ταῖς παρουσίαις ἐφαιδρύνετο, ἀπιούσης δὲ ἀνία
 20 βαλλόμενος πένθιμον ἐπέστενε καὶ μόνος ἐκ λίθων
 ἡδονῆς καὶ λύπης παρουσίᾳ διοικούμενος τῆς οἰκείας
 ἀπέστη κωφότητος εἰς ἑξουσίαν φωνῆς τὴν ἀναισθη-
 σίαν ἐκνικήσας.

10

(β') ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΚΧΗΣ ΑΓΑΛΜΑ

(1) Οὐ ποιητῶν καὶ λογοποιῶν μόνον <ἐπι>πνέον-
 ται τέχναι ἐπὶ τὰς γλώττας ἐκ θεῶν θειασμοῦ πεσόν-
 25 τος, ἀλλὰ καὶ τῶν δημιουργῶν αἱ χεῖρες θειοτέρων
 πνευμάτων ἐράνοις ληφθεῖσαι κάτοχα καὶ μεστὰς μανίας 15
 προφητεύουσι τὰ ποιήματα· ὁ γὰρ δὴ Σκόπας, ὥσπερ
 ἐκ τινος ἐπιπνοίας κινήθεις εἰς τὴν τοῦ ἀγάλματος
 30 δημιουργίαν τὴν θεοφορίαν ἐφῆκεν. τί δὲ ὑμῖν οὐκ

4 Μέμνονος suspectum Iacobsio inclusit Kayser || 6 ταῖς <μη-
 τρώαις> Gomperz, cf. 62, 12 | ἀθυμία P || 9 κωφότητος P (ω ex
 corr.) Salmasius κούφότητος cet. || 11 Εἰς ... 48, 1 διηγοῦμαι
 om. P | τὸ B om. cet. | post ἀγαλμα add. libri μεταφορικῶς
 δὲ (δὴ B) εἰς τὴν δημοσθένους (δημ^ο F, δημ^δ A) τέχνην διεί-
 λεκται (διείλεν F), cf. 49, 11. Callistratum in hac descriptione
 epigramma Glauci Atheniensis, quod extat in Anth. Pal. IX 774,
 vel simile adhibuisse manifestum est. quae praeterea ipse de
 facie et coma Bacchae exposuit, fortasse, cum statuam contem-
 plabatur, conspexit aut conspexisse sibi visus est, quamquam
 si quis ea verbis illis fucatis et inanibus, quibus saepenumero
 usus est, adnumerare velit, cur obloquamur non habemus. ||
 12 ποιητῶν <δὲ> B | <ἐπι>πνέονται Iacobs πνέονται libri ||
 15 μεστὰ F A Iacobs μετὰ PB || 17 τινος <θείας> vel <ἐνθέου>
 Iacobs || 18 ἐφῆκε A

κ. 423 ἄνωθεν τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς τέχνης διηγοῦμαι; (2) ἦν
 βάκχης ἀγαλμία ἐκ λίθου Παρίου πεποιημένον ἀλλαττό-
 μενον πρὸς τὴν ὄντως βάκχην. ἐν γὰρ τῇ οἰκείᾳ τάξει
 μένων ὁ λίθος τὸν ἐν λίθοις νόμον ἐκβαίνειν ἐδόκει· τὸ
 5 μὲν γὰρ φαινόμενον ὄντως ἦν εἰδωλόν, ἡ τέχνη δ' εἰς 5
 τὸ ὄντως ὄν ἀπήγαγε τὴν μίμησιν. εἶδες ἂν ὅτι καὶ στε-
 ρεὸς ὢν εἰς τὴν τοῦ θήλεος εἰκασίαν ἐμαλάττετο γοργό-
 τητος διορθουμένης τὸ θήλυ καὶ εἰς ἐξουσίαν ἀμοιρῶν
 10 κινήσεως ἥδει βακχεύεσθαι καὶ τῷ θεῷ εἰσιόντι τὰ
 ἔνδον ὑπήχει. (3) πρόσωπόν γε μὴν ἰδόντες ὑπὸ ἀφα- 10
 σίας ἔστημεν· οὕτω δὴ καὶ αἰσθήσεως συνείλετο δῆλωμα
 μὴ παρούσης αἰσθήσεως, καὶ βάκχης ἐκβακχεύων θει-
 ασμὸς ἐμηνύετο θειασμοῦ μὴ πλήττοντος καὶ ὅσα φέρεi
 15 μανίας οἰστρώσα ψυχὴ τοσαῦτα πάθους διέλαμπε τε-
 κμήρια ὑπὸ τῆς τέχνης ἀρρήτῳ λόγῳ κραθέντα. ἀνεῖτο 15
 δὲ ἡ κόμη ξεφύρῳ σοβεῖν καὶ εἰς τριχὸς ἀνθησιν ὑπε-
 σχίζετο, ὃ δὴ καὶ μάλιστα τὸν λογισμόν ὑπεξίστη, ὅτι
 καὶ τριχὸς λεπτότητι λίθος ὢν ἐπέιθετο καὶ πλοκάμων
 20 ὑπήκουσεν μιμήμασιν καὶ τῆς ζωτικῆς ἔξεως γεγυμνω-
 μένος τὸ ζωτικὸν εἶχεν. (4) ἔφης ἂν ὅτι καὶ ἀνύξή- 20
 σεως ἀφορμὰς ἡ τέχνη συνήγαγεν· οὕτως καὶ τὸ ὀρώ-
 μενον ἄπιστον καὶ τὸ μὴ πιστὸν ὀρώμενον. οὐ μὴν
 ἀλλὰ καὶ χεῖρας ἐνεργοὺς ἐπεδείκνυτο — οὐ γὰρ τὸν
 25 βακχικὸν ἐτίνασσε θύρσον, ἀλλὰ τι σφάγιον ἔφερεν

2 ἐκ om. F || 4 ἐν <τοῖς> B* | λίθῳ P || 6 ἂν et καὶ om. P ||
 7 θήλεος μαλακίαν P | γοργότης P || 8 εἰς <κινήσεως> Iacobs* |
 μοιρῶν FP || 9 τῶν θεῶν εἰσι . . . (spat. rel.) A || 10 ἀφα-
 σίαν A || 14 μανίαις Kayser (cf. 70, 16) μανία Morelli* | πά-
 θους | τὸ πάθος P | πάθη A | <τὰ> τεκμήρια B* || 16 ἀνθην
 Vat. 914; Morelli* | <λίθος> ὑπεσχίζετο B || 17 καὶ om. B |
 ἐξίστη P | ὑπερίστη A || 19 ὑπήκουε Westermann* | μιμήμασιν F (α
 in ras.) P <τοῖς> μιμήμασιν B* | μιμήματα A | ἔξεως προμνήμε-
 νος A || 21 συν(εἰς)ήγαγεν Aldina* || 23 τὸν om. B || 24 θουρσόν F

ὥσπερ εὐάζουσα, πικροτέρας μανίας σύμβολον· τὸ δὲ
 ἦν χιμαίρας τι πλάσμα πελιδνὸν τὴν χροάν· καὶ γὰρ
 τὸ τεθνηκὸς ὁ λίθος ὑπεδύετο — καὶ μίαν οὖσαν τὴν
 30 ὕλην εἰς θανάτου καὶ ζωῆς διήρει μίμησιν, τὴν μὲν
 ἔμπνουν στήσασα καὶ οἶον ὀρεγομένην Κιθαριῶνος, 5
 τὴν δὲ ἐκ τοῦ βακχικοῦ θανατωθεῖσαν οἴστρου καὶ
 40 τῶν αἰσθησέων ἀπομαραίνουσιν τὴν ἀκμήν. (5) ὁ μὲν
 οὖν Σκόπας καὶ τὰς ἀψύχους εἰδωλοποιῶν γενέσεις
 δημιουργὸς ἀληθείας ἦν καὶ τοῖς σώμασι τῆς ὕλης
 ἀπετυποῦτο τὰ θαύματα, ὁ δὲ τὰ ἐν λόγοις διαπλάτ- 10
 5 των Δημοσθένους ἀγάλματα μικροῦ καὶ λόγων ἔδειξεν
 εἶδος αἰσθητὸν τοῖς νοῦ καὶ φρονήσεως γεννήμασι
 συγκεκριαννὸς τὰ τῆς τέχνης φάρμακα. καὶ γνώσεσθε
 δὲ αὐτίκα, ὥς οὐδὲ τῆς οἰκοθεν κινήσεως ἐστέρηται τὸ
 εἰς θεωρίαν προκείμενον ἄγαλμα, ἀλλὰ καὶ ὁμοῦ δεσπό- 15
 10 ζει καὶ ἐν τῇ χαρακτῇ σφῆζει τὸν γεννήτορα.

(γ') ΕΙΣ ΤΟ ΤΟΤ ΕΡΩΤΟΣ ΑΓΑΛΜΑ

(1) Καὶ ἐτέρας ἱερᾶς τέχνης οἱ λόγοι προφητεῦσαι
 βούλονται· οὐ γὰρ μοι θεμιτὸν μὴ καλεῖν ἱερὰ τὰ

1 πικρότερον P | σύμβολον (o pr. ex ov) P || 2 καὶ γὰρ *FRAB*
 <καὶ> Kayser* || 4 <τὴν> μίμησιν B*, τέχνη μίμησιν vel <τέχνη>
 τὴν μίμησιν Iacobs || 5 στήσασα A Iacobs στήσασαν cet. | καὶ
 om. F || 6 βακχείου B | οἴστρω A || 9 ἀληθῆς P | καὶ <ἐν> Kayser* |
 τῆς ψυχῆς Iacobs*, cf. 54, 4 τῷ σώματι τοῦ λίθου et 62, 17 διαλλάτ-
 τειν σώματι || 10 ἀνετυποῦτο typographi errore Kayseri ed. Tur.* |
 λόγῳ B || 11 δημοσθένους A | ἔδοξεν A || 16 <οἰκεῖον> γεννή-
 τορα B* post γεννήτορα add. ἀπὸ (ἀπὸ δὲ B) τῆς βάρκῃς τὸν ἔρωτα
 libri, in quibus caput tertium post quartum legitur || 17 Quae
 de habitu motuque figurae exponuntur plane conveniunt arti
 Praxiteleae. quamobrem quin recte dicat Callistratus statuum
 artificis illius opus esse, cur dubitemus causa non esse videtur.
 contulerunt cum simulacro hoc loco descripto Amoris statuum
 in museo Dresdensi Stark (Act. Sax. soc. litt. a. 1866 p. 167)
 et Michaelis (Arch. Zeit. a. 1879 p. 175), Amoris imaginem in

- τέχνης γεννήματα. Ἔρως ἦν, Πραξιτέλους τέχνημα,
 15 ὁ Ἔρως αὐτός, παῖς ἀνθηρὸς καὶ νέος πτέρυγας ἔχων
 καὶ τόξα. χαλκὸς δὲ αὐτὸν ἐτύπου, καὶ ὥς ἂν Ἔρωτα
 τυπῶν τύραννον θεὸν καὶ μέγαν καὶ αὐτὸς ἐδυνα-
 στεύετο· οὐ γὰρ ἠνείχετο χαλκὸς εἶναι τὰ πάντα, ἀλλ' 5
 ὅσος ἦν, Ἔρως ἐγίνετο. (2) εἶδες ἂν τὸν χαλκὸν θρυ-
 20 πτόμενον καὶ εἰς εὐσαρκίαν ἀμυγχανῶς χλιδῶντα καὶ
 ὥς βραχέως εἰπεῖν τὰ ἀναγκαῖα πληροῦν ἐαυτῇ τὴν
 ὕλην ἀρκοῦσαν. ὕγρὸς μὲν ἦν ἀμοιρῶν μαλακότητος,

nummo Pergameno Commodi imperatoris Benndorf (Bull. della FPA
 commiss. archeol. comunale di Roma XIII p. 75), denique
 sigillum aeneum in museo universitatis Bonnensis Furtwängler
 (Jahrb. des Vereins von Alterthumsfr. im Rheinlande LXXXX
 p. 61, t. III 3). sed in his signis omnibus coxa dextra extra
 curvata est (cf. quae Wolters p. 96 exposuit), in statua autem
 a Callistrato descripta lumbus sinister proiectus eminebat
 (cf. 51, 11 τὴν τῆς ἀριστερᾶς λαγόνος ἑστασιν ἐνίστη, quo loco
 Benndorf ἑκτασιν, quod in Parisiensi legitur, praetulit). maxime
 autem ad simulacrum a Callistrato illustratum accedit Amor
 qui vocatur Palatinus in museo Luparensi (cf. Furtwängler,
 Meisterwerke der griech. Plastik p. 538 et Klein, Praxiteles
 p. 240), quocum Milani p. 767 Amoris imaginem in nummis
 Atticis Aropi et Mnasagorae (cf. Beulé, Les monnaies de
 Athènes p. 222) contulit. quodsi in his Amoris brachium
 sinistrum elatum non est, ea res minime Callistrati descrip-
 tionem repugnat; nam verbis quae apud illum p. 51, 9 leguntur:
 τῇ δ' ἐτέρᾳ (h. e. manu sinistra) μετεωρίζων τὸ τόξον nequa-
 quam evincitur arcum elatum fuisse, cum in verbo μετεωρίζων
 eadem vis quae in Latinis levandi vel etiam gestandi inesse
 possit || p. 49, 18 καὶ . . . p. 50, 1 γεννήματα om. P | ἱερὰς F
 | ἑτέρα ἱερὰ Salmasius | οἱ λόγοι | ὀλίγοι F || 19 ἱερὰ τὰ | πέρα F
 | τὰ <τῆς> Vat. 87* || p. 50, 1 τέχνημα | εἶδεμα P || 6 χαλκὸν P
 | χαλκὸς . . . ἐτύπον om. A || 4 malim ἐδυνάστευε Kayser; cf.
 Schmid, Atticismus III 74 || 5 χαλκὸς A Lugd. χαλκοῦς F
 | χαλκοῦς Par. 1038 (ὁ s. οἰ) cet. | εἶναι | γενέσθαι P || 6 ὅσον B |
 post θρυπτόμενον add. οὐκ ἐπιτροπεύειν αἰσθησιν ποιοῦσαν
 (ποιοῦσα P) θρόνπεσθαι FP || 8 ἐαυτῇ Morelli ἐαυτὴν libri |
 τὴν ὕλην FPB τὴν τέχνην (in ras.) Laur. LVIII 44 Kayser*
 τὴν cet. classis A || 9 ὕγρὸς μὲν ἦν om. F | μαλακότητος Iacobs
 μεγαλότητος FP μεγαλειότητος AB

χαλκῷ δὲ ἔχων συνφθδὸν τὴν χρόαν εὐανθῆς ἑωρᾶτο,
 τῶν δὲ κινήσεως ἔργων ἐστερημένος ἔτοιμος ἦν δεῖξαι
 25 κίνησιν· εἰς μὲν γὰρ ἔδραν στάσιμον ἰδρυτο, ἡπάτα
 δὲ ὡς καὶ τῆς μετεώρου κυριεύων φορᾶς. ἐγαυροῦτο
 δὲ εἰς γέλωτα, ἔμπυρόν τι καὶ μείλιχον ἐξ ὁμμάτων 5
 διαυγάζων, καὶ ἦν ἰδεῖν ὑπακούοντα τῷ πάθει τὸν
 χαλκὸν καὶ δεχόμενον εὐκόλως τὴν γέλωτος μίμησιν.
 30 (3) ἰδρυτο δὲ εἰς μὲν τὴν κορυφὴν τὸν δεξιὸν ἐπι-
 425 κάμπτων καρπὸν, τῇ δὲ ἐτέρᾳ μετεωρίζων τὸ τόξον
 καὶ τὴν τῆς βάσεως ἰσοροπίαν ἐπικλίνων ἐπὶ τὰ λαϊά, 10
 τὴν γὰρ τῆς ἀριστερᾶς λαγόνος ἑκστασιν ἀνίστη πρὸς
 τὴν εὐμαρότητα τοῦ χαλκοῦ τὸ στεγανὸν ἐκκλάσας.
 5 (4) πλόκαμοι δὲ αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν ἐσκίαζον ἀνθηροὶ
 καὶ ἐνουλοι νεοτήσιον ὑπολάμποντες ἄνθος. καὶ ἦν
 θαυμαστὸς οἶος ὁ χαλκός· ἰδόντι μὲν γὰρ ἔρευθος 15
 ἀπέστιλβεν ἐξ ἄκρων βοστρύχων αἰρόμενον, ἀψαμένῳ
 δὲ ἡ θορὶξ ὑπεξανίστατο μαλθακιζομένη πρὸς τὴν
 10 αἰσθησιν. (5) ἐμοὶ μὲν δὴ θεασαμένῳ τὴν τέχνην
 ἐπῆει πιστεύειν, ὅτι καὶ χορὸν ἤσκησε κινούμενον
 Δαίδαλος καὶ χρυσῷ παρείχεν αἰσθήσεις, ὅπῃ καὶ 20
 Πραξιτέλης εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἑρωτος ἐνέθηκε
 μικροῦ καὶ νοήματα καὶ πτέρυγι τὸν ἄερα τέμνειν
 15 ἐμμηχανήσατο.

1 δὲ postea add. P | χρόαν Iacobs χρειαν B χοιαν cet. || FPAB
 2 κινήσεων A | ἐνεργῶν F || 3 κινήσεων A || 5 διαυγάζων ἐξ
 ὁμμάτων A || 7 χαλκὸν P || 8 κορυφὴν P || 9 τὸ s. v. P ||
 10 τὴν s. v. F || 11 ἑκτασιν P Laur. LVIII 44; cf. Benndorf,
 Bull. della commiss. archeol. comunale di Roma 1886 p. 24 ||
 12 τὴν suspectum Iacobsio inclusit Kayser || 14 νεότησιν F ||
 16 ἀλομένῳ P || 18 μὲν om. PB || 19 χρόνον F || 20 χρυσοῦ P
 χρῶα B | καὶ om. B || 22 ἐμμηχανᾶτο τέμνειν F

(δ') ΕΙΣ ΤΟ ΙΝΔΙΟΤ ΑΓΓΑΛΜΑ

(1) Παρὰ κρήνην Ἰνδὸς εἰστήκει ἀνάθημα ταῖς
 Νύμφαις ἰδρυθείς. ἦν δὲ ὁ Ἰνδὸς λίθος μελαινό-
 20 μενος καὶ πρὸς τὴν ἐκ φύσεως τοῦ γένους αὐτομολῶν
 χροᾶν, εἶχε δὲ εὐθαλῇ μὲν καὶ οὐλὴν τὴν χαίτην οὐκ
 ἀκράτῳ τῷ μέλανι λάμπουσαν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἄκρων
 πρὸς κόχλου Τυρίας ἄνθος ἐρίζουσαν· οἶον γὰρ εὐπα-
 25 θοῦσα καὶ νοτιζομένη ταῖς προσοίκοις Νύμφαις ἡ θοῖξ
 ἐκ ριζῶν ἀνιοῦσα μελάντερος πρὸς τοῖς ἄκροις ἐπόρ-
 φυρεν. (2) ὀφθαλμοὶ γε μὴν οὐ συνῆδον τῷ λίθῳ,
 30 κατὰ γὰρ τὰς τῶν ὀμμάτων κόρας περιέθει λευκότης
 κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς πέτρας μεταπιπτούσης εἰς
 λευκότητα, καθ' ὃ καὶ τῆς τοῦ Ἰνδοῦ φύσεως ἡ χροᾶ
 35 λευκαίνεται. (3) μέθη δὲ αὐτὸν ἐξίστη καὶ τὸ μεμε-
 θυσμένον οὐ κατεμήνυσεν ἡ τοῦ λίθου χροᾶ — οὐ γὰρ
 κ. 426 ἦν αὐτῷ μηχανήμα τὰς παρειὰς φοινῆσαι σκέποντος τοῦ
 μέλανος τὴν μέθην —, ἐκ δὲ τοῦ σχήματος κατηγόρει
 τὸ πάθος· παράφορός τε γὰρ καὶ κωμάζων εἰστήκει οὐ
 δυνάμενος ἐρεῖδειν τῷ πόδε, ἀλλ' ὑπότρομός τε καὶ
 40 † ὑπὸ τὴν γῆν ὀκλάζων. (4) ὁ δὲ λίθος ὑπὸ τοῦ 40

1 τὸ F om. A* τὸ τοῦ PB. Indus, quod satis frequenter
 reperitur in triumphi Indici Bacchi imaginibus, Aethiopis forma
 et figura effectus est. Aethiopis statua ex marmore nigro facta
 extat in museo Berolinensi (cf. indicis artis fingendi opp. ant.
 n. 493 p. 192) || 2 Παρὰ ... ἀνάθημα om. A || 3 ἰδρυνθείς P ||
 5 χροᾶν Kayser χροῖαν A χροῖαν cet. | μὲν] & A | καὶ om. F |
 οὐλὴν <μὲν> punctis s. μὲν add. F || 6 ἄκρω F || 9 ἰοῦσα F |
 μελάντερος Kayser* || 10 ὀφθαλμούς P | συνῆδον P || 11 περι-
 ρέει P || 12 μεταπιπτούσας A || 13 λευκότητα F A τὸ λευκότε-
 ρον P* λευκότερον B || 14 μελαίνεται B || 15 κατεμήνυσεν P* ||
 16 σκέπεται P || 17 <ἐδήλου> κατηγορεῖν P | τοῦ πάθους B
 τὸ τοῦ πάθους Iacobs || 18 τε om. A || 20 εἰς* vel ἐπὶ τὴν
 ἰγνὴν Iacobs ὑπὸ τῆς μέθης Reisch ὑπὲρ τὴν μέθην H. Schenkl
 (ἐπὶ γόνυ nimis a librorum scriptura recedit)

πάθους ἐφ' ἧκει πληγέντι καὶ οἶονεὶ σπαίρει τὸν ἀπὸ
τῆς μέθης ἐμφανίζων σεισμόν. εἶχε δὲ ἄβρον οὐδὲν
τοῦ Ἰνδοῦ τὸ εἶδωλον οὐδ' εἰς τὴν κατὰ χροάν ἐξή-
σκητο χάριν, ἀλλ' εἰς μόνων τῶν μελῶν συμβολὴν διήρ-
10 θρωτο. ἀσκεπὴς δὲ ἦν καὶ γυμνὸς ὡς ἂν τῶν Ἰνδι- 5
κῶν σωματίων πρὸς τὸ τῆς ἀκμῆς φλογῶδες εἰωθότων
ἀπανδρίζεσθαι.

(ε') ΕΙΣ ΤΟ ΤΟΤ ΝΑΡΚΙΣΣΟΥ ΑΓΓΑΛΜΑ

(1) Ἄλσος ἦν καὶ ἐν αὐτῷ κρήνη πάγκαλος ἐκ
15 μάλα καθαροῦ τε καὶ διαυγοῦς ὕδατος, εἰστήκει δὲ 10
ἐπ' αὐτῇ Νάρκισσος ἐκ λίθου πεποιημένος. παῖς ἦν,
μᾶλλον δὲ ἡλιώτης, ἡλικιώτης Ἐρώτων, ἀστραπὴν οἶον
ἐξ αὐτοῦ τοῦ σώματος ἀπολάμπων κάλλους. ἦν δὲ
τοιόυδε τὸ σχῆμα· κόμαις ἐπιχρύσοις ἤστραπτεν κατὰ
20 μὲν τὸ μέτωπον τῆς τριχὸς ἐλισσομένης εἰς κύκλον, 15
κατὰ δὲ τὸν αὐχένα κεχυμένης εἰς νῶτα, ἔβλεπε δὲ
οὐκ ἀκράτως γαῦρον οὐδὲ ἱλαρὸν καθαρῶς· ἐπιπεφύκει
γὰρ ἐν τοῖς ὄμμασιν ἐκ τῆς τέχνης καὶ λύπῃ, ἵνα

1 σπαίρειν *B** || 2 ἀφανίζων *F* | ἄβρον οὐδὲ *F* οὐδὲ *FPAB*
ἀβρον *P* || 3 εἰς τὴν (η ex o m2) *P* ἐκάστην *B* | χροάν (αν
m3 in ras.) *P* χρόνον *F* | ἐξήσκει *B* || 4 μόνων *F* *A* μόνην
*PB** || 6 πρὸς ... εἰωθότων om. *P* || 8 post ἄγαλμα add. δ ἦν
ἐν τῷ ἀγρῷ ἔνθα (ἀγρῷ οὐ *P*) ἤσκετο (ἤσκητο Vat. 87) libri
praeter *B*; cf. inscr. cap. I. titulum om. Par. 3019. Cum ima-
gine a Callistrato descripta in omnibus fere rebus consentit
Narcissi statua in museo Vaticano, cui insculptum est Phaedimi
nomen (cf. Helbig, Führer durch die Ant.-Samml. Roms² 18).
vide quae Wieseler in libro qui inscribitur Narcissos p. 38 sq.
et Furtwängler p. 66 disputaverunt || 9 ἐκ del. Arnim || 10 διει-
δοῦς *A* | δὲ om. *A* || 11 ἐπ' ἐν *F* | αὐτῷ *P* | λίθον <λευκοῦ> *B** |
παῖς ἦν om. *P* || 12 ἀστραπῆς ... 13 κάλλος *FP* *A* || 13 ἐξ
ἀπ' *A** || 14 ἤστραπτο *A* || 16 ἔβλεπε om. spat. relicto *A* (in
Par. 3019 τὸ πρόσωπον insertum) || 17 ἀκράτως *PB* ἀκρατῶς
FA | ἐπεφύκει *A**

μετὰ τοῦ Ναρκίσσου καὶ τὴν τύχην ἢ εἰκὼν μιμήται.
 25 (2) ἔσταλτο δὲ ὥσπερ οἱ Ἑρωτες, οἷς καὶ τῆς ὥρας
 τὴν ἀκμὴν προσεῖκαστο. σχῆμα δὲ ἦν τὸ κοσμοῦν
 τοιούδε· πέπλος λευκανθῆς ὁμόχρως τῷ σώματι τοῦ
 λίθου περιθῶν εἰς κύκλον, κατὰ τὸν δεξιὸν ὦμον 5
 περונהθεὶς ὑπὲρ γόνυ καταβαίνων ἐπαύετο μόνην ἀπὸ
 30 τοῦ πορπήματος ἐλευθερῶν τὴν χεῖρα. οὕτω δὲ ἦν
 K. 427 ἀπαλὸς καὶ πρὸς πέπλου γεγονὼς μίμησιν, ὥς καὶ τὴν
 τοῦ σώματος διαλάμπειν χροάν τῆς ἐν τῇ περιβολῇ
 λευκότητος τὴν ἐν τοῖς μέλεσιν αὐγὴν ἐξιέναι συγχω- 10
 ρούσης. (3) ἔσθη δὲ καθάπερ κατόπτρῳ τῇ πηγῇ χρώ-
 5 μενος καὶ εἰς αὐτὴν περιχέων τοῦ προσώπου τὸ εἶδος,
 ἢ δὲ τοὺς ἀπ' αὐτοῦ δεχομένη χαρακτῆρας τὴν αὐτὴν
 εἰδωλοποιίαν ἤνυσεν, ὥς δοκεῖν ἀλλήλαις ἀντιφιλοτιμεῖ-
 σθαι τὰς φύσεις. ἢ μὲν γὰρ λίθος ὅλη πρὸς ἐκείνους 15
 10 μετηλλάττετο τὸν ὄντως παῖδα, ἢ δὲ πηγὴ πρὸς τὰ ἐν
 τῇ λίθῳ μηχανήματα τῆς τέχνης ἀντηγωνίζετο ἐν ἄσω-
 μάτῳ σχήματι τὴν ἐκ σώματος ἀπεργαζομένη τοῦ παρα-
 δείγματος ὁμοιότητα καὶ τῷ ἐκ τῆς εἰκόνος κατερχο-
 μένῳ σκιάσματι, οἶον τινὰ σάρκα τὴν τοῦ ὕδατος φύσιν 20
 15 περιθείσα. (4) οὕτω δὲ ἦν ζωτικὸν καὶ ἐμπνουν τὸ

2 δὲ om. A | ἐρῶντες B || 4 λευκανθῆς Iacobs λευκανθεῖς FPAI
 libri | ὁμόχρους A* | τοῦ λίθου inclusit Kayser || 5 κατὰ <δὲ>
 AB* || 6 περונהθεὶς FA Iacobs περινηθεῖς P περυνίδες B |
 καταβαίνουσαι ἐπαύοντο B | ἀπὸ inclusit Kayser, sed ipse
 postea mutavit sententiam || 9 διαλάμπει F || 10 λεπτότητος
 Iacobs*; Phil. mai. II 8, 5 p. 78, 5 contulit Welcker | <μὴ>
 συγχωρούσης A || 11 χρώμενος τῇ πηγῇ P || 13 τὴν ὄντην Iacobs ||
 14 ἀλλήλαις Par. 3019 Kayser ἀλλήλας F et cet. classis A ἀλ-
 λήλως P ἀλλήλοις B || 18 <πρὸς> τὴν F | παραδείγματος FA
 σχήματος PB (sed in Par. 1038 παραδείγματος, in mg. σχήμα-
 τος) || 19 κατερχομένῳ A κατεχομένῳ cet. καταχεομένῳ Reisch ||
 21 παραθεῖσα P

καθ' ὑδάτων σχῆμα, ὡς αὐτὸν εἶναι δοξάσαι τὸν Νάρ-
κισσον, ὃν ἐπὶ πηγὴν ἐλθόντα τῆς μορφῆς αὐτῷ καθ'
ὑδάτων ὁφθείσης παρὰ Νύμφαις τελευτῆσαι λέγουσιν
ἐρασθέντα τῷ εἰδῶτι συμμῖξαι καὶ νῦν ἐν λειμῶσι
20 φαντάζεσθαι ἐν ἡριναῖς ὥραις ἀνθοῦντα. εἶδες δ' ἂν 5
ὡς εἰς ὧν ὁ λίθος τὴν χροάν καὶ ὁμμάτων κατασκευὴν
ἤρμωσε καὶ ἡθῶν ἱστορίαν ἔσφρξεν καὶ αἰσθήσεις ἐνε-
δείκνυτο καὶ πάθη ἐμήνυνεν καὶ πρὸς τριχώματος ἐξου-
σίαν ἡκολούθει εἰς τὴν τριχὸς καμπὴν λυόμενος. (5) τὸ
25 δὲ οὐδὲ λόγῳ φητὸν λίθος εἰς ὑγρότητα κεχαλασμένος 10
καὶ ἐναντίον σῶμα τῇ οὐσίᾳ παρεχόμενος· στερεωτέρας
γὰρ τετυχηκῶς φύσεως τρυφερότητος ἀπέστελλεν αἰσθη-
σιν εἰς ἀραιὸν τινα σώματος ὄγκον διαχόμενος. μετε-
30 χειρίζετο δὲ καὶ σύριγγα, ἥς νομίους θεοῖς ἐκείνος
ἀπήρχετο καὶ τὴν ἐρημίαν κατήχει τοῖς μέλεσιν, εἴποτε 15
μουσικοῖς ψαλτηρίοις προσομιλῆσαι ποθήσειεν. τοῦτον
428 θαυμάσας, ὧ νέοι, τὸν Νάρκισσον καὶ εἰς ὑμᾶς παρή-
γαγον εἰς Μουσῶν αὐλὴν ἀποτυπωσάμενος. [ἔχει δὲ ὁ
λόγος, ὡς καὶ ἡ εἰκὼν εἶχεν.]

1 σχῆμα B χρῶμα FA χρώμενον P δρώμενον Iacobs ||
3 περὶ P | νύμφη B | τελευτῇ A || 4 νῦν om. P | λει-
μῶν B || 5 δ' om. AB || 6 <καὶ> ὁ P || 8 κατεμήνυνεν
H. Schenkl hiatus tollendi causa (coll. 60, 9) | πρὸς τὴν χρώ-
ματος P | οὐσίαν Iacobs; cf. 71, 19 || 9 τὴν om. A || 10 οὐδὲ FB
ον PA* | λόγου F | φητὸν <δὲ> P | ὑγρότητας F | κεχα-
λασμένῳ (9 ut videtur ex νας) F || 11 ἐναντίους A || 12 τρυ-
φερωτάτην P τρυφερότης Vat. 87 || 13 διαχόμενος B διαδε-
χόμενος A δεχόμενος FP || 14 οἷς P || 16 προσομιλήσειε F |
ποθήσειεν] θελήσειε P || 18 ἀποτυπωσάμενος B | verba ἔχει...
εἶχεν habent AB, om. FP; nos inclusa retinere maluimus, quo-
niam ea in communis archetypi margine olim adscripta fuisse
verisimile est | ἔχει Olearius

(5) ΕΙΣ ΤΟ ΕΝ ΣΙΚΤΩΝΙ ΑΓΑΛΜΑ
ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

(1) Ἐθέλω δέ σοι καὶ τὸ Λυσίππου δημιούργημα
 5 τῷ λόγῳ παραστήσαι, ὅπερ ἀγαλμάτων κάλλιστον ὁ
 δημιουργὸς τεχνησάμενος Σικωνίοις εἰς θεῶν προϋ-
 θηκε. Καίρὸς ἦν εἰς ἀγαλμα τετυπωμένος ἐκ χαλκοῦ 5
 πρὸς τὴν φύσιν ἀμιλλωμένης τῆς τέχνης. παῖς δὲ ἦν
 10 ὁ Καίρὸς ἡβῶν ἐκ κεφαλῆς ἐς πόδας ἐπανθῶν τὸ
 τῆς ἡβῆς ἄνθος. ἦν δὲ τὴν μὲν ὄψιν ὥραϊος σείων
 ἰουλον καὶ ξεφύρῳ τινάσσειν, πρὸς δὲ βούλοιο κατα-
 λιπὼν τὴν κόμην ἄνετον, τὴν δὲ χροᾶν εἶχεν ἀνθηρὰν 10
 τῇ λαμπηδόνι τοῦ σώματος τὰ ἄνθη δηλῶν. (2) ἦν
 15 δὲ Διονύσῳ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐμφερέης· τὰ μὲν γὰρ
 μέτωπα χάρισιν ἐστίλβεν, αἱ παρειαὶ δὲ αὐτοῦ εἰς
 ἄνθος ἐρευνθόμεναι νεοτήσιον ὥραιζοντο ἐπιβάλλουσαι

1 Callistratum in hoc capite conscribendo Posidippi epi-
 grammata, quod in Anth. Pal. XVI 275 legitur, in usum suum
 convertisse certum est. sed eis quae ex hoc carmine sumpsit
 adiecit quaedam quae profecto memorabilia esse videntur.
 quodsi dicit Lysippum Occasionis signum Sicyoniis fecisse, id
 ex versibus 1 et 11 epigrammatis modo commemorati prompsisse
 videri potest; at si figuram in saxo globoso constitutam fuisse
 refert, qua de re nihil apud Posidippum legitur, cur id a Calli-
 strato fictum esse putemus, nulla profecto causa subest. neque
 id neglegendum est nullam insignis, quod Occasionem manu
 tenuisse Posidippus dicit, mentionem apud eum fieri, quam-
 quam haec res aptissima erat ad occasionis vim in hoc opere
 expressam declarandam (cf. 57, 19). vide quae exposuerunt
 Benndorf (Arch. Zeit. XXI 87), E. Curtius (ibid. XXXIII 4 sq.),
 Wolters p. 95, Milani p. 765 || 2 δὲ om. A* | λυσιππου B
 χρυσίππου PA et (λυσιππου in mg. m2) Par. 1038 || 6 ἀμιλλω-
 μένης P (ος s. ης, sed del.) A ἀμιλλώμενος B || 7 ἐπανορ-
 θῶν A* || 8 σπείρων Iacobs; cf. Phil. mai. Im. II 18, 3 p. 102, 1
 et Eur. Cycl. 75 || 9 καὶ om. P | καταλείπειν P καταλείπων
 Kayser* || 12 διονύσω (ω ex corr.) P || 13 αὐτῷ B* || 14 ἐπι-
 βάλλουσι P

τοῖς ὄμμασιν ἀπαλὸν ἐρύθημα, εἰστίηκει δὲ ἐπὶ τινος
σφαίρας ἐπ' ἄκρων τῶν ταρσῶν βεβηκῶς ἐπτερωμένος
20 τῷ πόδε. ἐπεφύκει δὲ οὐ νενομισμένως ἢ θριξ, ἀλλ'
ἢ μὲν κόμη κατὰ τῶν ὀφρύων ὑφέρπουσα ταῖς παρειαῖς
ἐπέσειε τὸν βόστρυχον, τὰ δὲ ὀπισθεν ἦν τοῦ Καιροῦ 5
πλοκάμων ἐλεύθερα μόνην τὴν ἐκ γενέσεως βλάστην
ἐπιφαίνοντα τῆς τριχός. (3) ἡμεῖς μὲν οὖν ἀφασία
25 πληγέντες πρὸς τὴν θέαν εἰστήκειμεν τὸν χαλκὸν
ὀρῶντες ἔργα φύσεως μηχανώμενον καὶ τῆς οἰκείας
ἐκβαίνοντα τάξεως· χαλκὸς μὲν γὰρ ὢν ἡρυνθραίνεται, 10
σκληρὸς δὲ ὢν τὴν φύσιν διεχεῖτο μαλακῶς εἰκὼν τῇ
τέχνῃ πρὸς ὃ βούλοιο, σπανίζων δὲ αἰσθήσεως ζωτι-
30 κῆς ἐνοικον ἔχειν ἐπιστοῦτο τὴν αἰσθησιν καὶ ὄντως
429 ἐσθήρικτο πάγιον τὸν ταρσὸν ἐρείσας, ἐστὼς δὲ ὀρμῆς
ἐξουσίαν ἔχειν ἐδείκνυτο καὶ σοι τὸν ὀφθαλμὸν ἡπάτα, 15
ὥς καὶ τῆς εἰς τὸ πρόσω κυριεύων φορᾶς, καὶ παρὰ
5 τοῦ δημιουργοῦ λαβὼν καὶ τὴν ἀέριον λῆξιν τέμνειν
εἰ βούλοιο ταῖς πτέρυξι. (4) καὶ τὸ μὲν ἡμῖν θαῦμα
τοιούτου ἦν, εἰς δὲ τις τῶν περὶ τὰς τέχνας σοφῶν
καὶ εἰδόντων σὺν αἰσθήσει τεχνικωτέρῳ τὰ τῶν δημι- 20
ουργῶν ἀνιχνεύειν θαύματα καὶ λογισμὸν ἐπῆδε τῷ
10 τεχνήματι, τὴν τοῦ καιροῦ δύναμιν ἐν τῇ τέχνῃ σφῆζο-
μένην ἐξηγούμενος· τὸ μὲν γὰρ πτέρωμα τῶν ταρσῶν

1 σώμασιν A || 2 (ἄ)κρων τῶν ταρσῶν βεβηκῶς in spat. PAB
rel. add. m2 P || 3 οὐ om. P || 4 ἐφέρπουσα B* || 10 τάξεως
ἐκβαίνοντα A | ἡρυνθραίνεται A || 11 σκληρὸς vel σκιρὸς A | μαλ-
θακῶδες B || 13 ὄντως A et (in mg. γρ. οὕτως) Par. 1038
οὕτως P et cet. classis B || 15 σοι B τοι A, om. P, σου
Hercher* || 16 καὶ pr. om. P || 17 τῷ δημιουργῷ P | λῆξιν
Abresch ad Aeschyl. Eum. 506 (L. III p. 78) πλῆξιν libri || 19 τις
om. P || 20 τεχνικώτερον P || 21 λογισμοῦ B (praeter Par. 1038) |
ἐπῆγε A Iacobs*

αἰνίττεσθαι τὴν ὀξύτητα, καὶ ὥς τὸν πολὺν ἀνελίττων
αἰῶνα φέρεται ταῖς ὥραις ἐποχούμενος, τὴν δὲ ἐπαν-
θοῦσαν ὥραν, ὅτι πᾶν εὐκαιρον τὸ ὥραϊον καὶ μόνος
15 κάλλους δημιουργὸς ὁ καιρὸς, τὸ δὲ ἀπηνθηκὸς ἔπαν
ἔξω τῆς καιροῦ φύσεως, τὴν δὲ κατὰ τοῦ μετώπου 5
κόμην, ὅτι προσιόντος μὲν αὐτοῦ λαβέσθαι ῥάδιον,
παρελθόντος δὲ ἢ τῶν πραγμάτων ἀκμῇ συνεξέρχεται
καὶ οὐκ ἔστιν ὀλιγορηθέντα λαβεῖν τὸν καιρὸν.

(ξ') ΕΙΣ ΤΟ ΤΟΤ ΟΡΦΕΩΣ ΑΓΓΑΜΑ

20 (1) Ἐν τῷ Ἑλικῶνι, τέμενος δὲ τῶν Μουσῶν 10
σκιερὸν ὁ χῶρος, παρὰ τοὺς Ὀλμειοῦ τοῦ ποταμοῦ
ῥύακας καὶ τὴν ἰοειδέα Πηγᾶσον κρήνην Ὀρφῆως
ἄγαλμα τοῦ τῆς Καλλιόπης παρὰ τὰς Μούσας εἰσθή-
κει ἰδεῖν μὲν κάλλιστον· ὁ γὰρ χαλκὸς τῇ τέχνῃ συνα-
25 ἔτικτε τὸ κάλλος τῇ [δὲ] τοῦ σώματος ἀργαίᾳ τὸ μου- 15
σικὸν ἐπισημαίνων τῆς ψυχῆς. ἐκόσμει δὲ αὐτὸν τιάρα

1 αἰνίττουσα A | ταχύτητα (glossema verbi ὀξύτητα) P | PAB
ὡς Olearius ὁ libri || 2 ἀγῶνα A | τὰς ὥρας P ταῖς αἵραις
Iacobs || 3 ὅτε P || 4 ἀπηνθηκὸς (η alt. ex i m 2) P || 5 τοῦ]
τὴν B || 7 τῇ τῶν πρ. ἀκμῇ P || 9 τοῦ om. Vat. 87 | ἄγαλμα
om. P Orphei statuam in Helicone fuisse Pausaniae testi-
monio VIII 30, 4 evincitur. quae in basi (p. 59, 16) adiecta
erant eo quod hoc loco a scriptore Achilles clipeus in Homeri
Piade respicitur ectypa fuisse comprobatur. rectissime Brunn
(Ann. phil. CIII 21) nos revocavit ad bases Nili Vaticani et
tauri Farnesiani, in quibus maior quidam figurarum numerus
conspicitur ita ut simul regionum in quibus versantur formae
adumbrentur || 10 ἔλικ (spat. rel.) Laur. LVIII 44 et
Marc. XI 15 || 11 περὶ P | Ὀμειοῦ A | τοῦ om. P || 12 (ιο)ειδέα
πηγᾶσ καλὸν καὶ ὀρφῆως add. in spat. rel. m 2 P || 13 τοῦ
τῆς Morelli τοῦ ex τῆς P τῆς AB | περὶ P || 14 ὁ χαλκὸς γὰρ
τῷ τεχνίματι (ματι m 2) ἀπέτικτε P || 15 δὲ delevit Iacobs ||
16 ἐπισημαίνων B συνεπισημαίνων Kayser*; cf. 59, 4; 62, 11 |
αὐτὸν om. A

Περσική χρυσῶ κατάστικτος ἀπὸ κορυφῆς εἰς ὕψος
 30 ἀνέχονσα, χιτῶν δὲ ἐξ ὧμων ἀπαγόμενος εἰς πόδας
 τελαμῶνι χρυσέῳ κατὰ στέρνων ἐσφίγγετο. (2) κόμη
 30 δὲ οὕτως ἦν εὐανθῆς καὶ ζωτικὸν ἐπισημαίνουσα καὶ
 ἔμπνουν, ὥς ἀπατᾶν τὴν αἰσθησιν, ὅτι καὶ πρὸς τὰς 5
 ζεφύρου πνοὰς σειομένη δονεῖται — ἡ μὲν γὰρ ἐπαν-
 χένιος κατὰ νώτου χυθεῖσα, ἡ δὲ ταῖς ὀφρύσιν ἄνωθεν
 5 δισχιδῆς ἐπιβαίνουσα καθαρὰς τῶν ὀμμάτων ἔφαινε
 τὰς βολὰς — τὸ πέδιλον δὲ αὐτῷ ξανθοτάτῳ χρυσῶ
 κατήνθιστο καὶ πέπλος ἄφетος κατὰ νώτου εἰς σφυρὸν 10
 κατῆει, μετεχειρίζετο δὲ τὴν λύραν, ἡ δὲ ἰσαριθμοὺς
 ταῖς Μούσαις ἐξῆπτο τοὺς φθόγγους· ὁ γὰρ χαλκὸς
 10 καὶ νευρὰς ὑπεκρίνετο καὶ πρὸς τὴν ἐκάστου μίμησιν
 ἀλλαττόμενος πειδνηνίως ὑπήγετο μικροῦ καὶ πρὸς αὐτὴν
 τὴν ἡχὴν τῶν φθόγγων φωνῆεις γενόμενος. (3) ὑπὸ 15
 δὲ τῶν ποδῶν τὴν βάσιν οὐκ οὐρανὸς ἦν τυπωθεῖς
 15 οὐδὲ Πλειάδες τὸν αἰθέρα τέμνουσαι οὐδὲ Ἄρκτον
 περιστροφὰ τῶν Ὀκεανοῦ λουτρῶν ἄμοιροι, ἀλλ' ἦν
 πᾶν μὲν τὸ ὀρνίθων γένος πρὸς τὴν ῥοδὴν ἐξιστά-
 μενον, πάντες δὲ ὄρειοι θῆρες καὶ ὄσον ἐν θαλάτ- 20
 τῃς μυχοῖς νέμεται καὶ ἵππος ἐθέλγετο ἀντὶ χαλινού

1 χρυσῇ P || 2 ἀνίσχονσα P || 3 χρυσέῳ <δεσμῶ> (glossema PJB
 verbi τελαμῶνι) P | στέρνων P <τῶν> στέρνων B* τὸ στέρον
 Laur. LVIII 44 στέρον cet. classis A || 4 ζωτικὴν P || 5 ἐπαν-
 τᾶν (v pr. eras.) P || 6 ἐπανχένιος P (ὁ ex ἐ) A || 7 νότου B
 (praeter Par. 1038) | χυθεῖσα B | ὀφρύσιν] ... σιν A (spat. rel.;
 in Laur. LVIII 44 suppl. m 2) || 8 δισχιδὸν B | ἐπιβαίνουσα
 Iacobs ἐπιφαίνουσα libri | ἔφαινε (εφ s. αιν) Laur. LVIII 44
 ἔφερε Vat. 87 || 9 χρυσῶ ξανθοτάτῳ P || 10 ἄφетος κατὰ νώτου
 scripsimus ἄ. κ. νώτων P κατὰ νώτου (νώτα, ου s. α Par. 1038)
 ἄφетος B ἄνетος κατὰ νώτον A κ. νώτου ἄνетος Kayser*; cf.
 Phil. mai. II 34, 3 p. 129, 5 | σφυρὰ B || 11 ἰσαριθμοῖς B ||
 13 νευρὰς ἐπεκρίνετο B (praeter Par. 1038) || 14 πιδνηνίως B |
 ὑπείγετο A || 15 γινόμενος A* || 17 οὐδὲ πιαδαρὸν αἰθέρα
 τέμνουσα P || 19 μὲν πᾶν A | τὸ om. B || 20 δὲ <οἱ> P*

20 τῷ μέλει κρατούμενος καὶ βοῦς ἀφείς τὰς νομὰς τῆς
 λυρῳδίας ἤκουε καὶ λεόντων ἄτεγκτος φύσις πρὸς τὴν
 ἁρμονίαν κατηνύαζετο. (4) εἶδες ἂν καὶ ποταμοὺς
 τυποῦντα τὸν χαλκὸν ἐκ πηγῶν ἐπὶ τὰ μέλη φέοντας
 καὶ κύμα θαλάσσης ἔρωτι τῆς ῥῥῆς ὑφούμενον καὶ 5
 25 πέτρας αἰσθήσει πληττομένας μουσικῆς καὶ πᾶσαν βλά-
 στην ὥριον ἐξ ἡθῶν ἐπὶ τὴν μουσικὴν τὴν Ὀρφικὴν
 σπεύδουσιν, καὶ οὐδὲν μὲν ἦν τὸ ἡχοῦν οὐδὲ τὴν
 ἁρμονίαν τὴν λυρῳδὸν ἐγείρον, ἡ τέχνη δὲ ἐν τοῖς
 ζῳοῖς τοῦ περὶ τὴν μουσικὴν ἔρωτος τὰ πάθη κατε- 10
 30 μῆνυε καὶ ἐν τῷ χαλκῷ τὰς ἡδονὰς ἐποίει φαίνεσθαι
 καὶ τὰ ἐπανθούντα τῇ αἰσθήσει τῶν ζῳῶν θελκτικῶς
 ἀρρήτως ἐξέφαιναν.

K. 431

(η') ΕΙΣ ΤΟ ΔΙΟΝΤΣΕΟΥ ΑΓΓΑΜΑ

(1) Δαιδάλῳ μὲν ἐξῆν, εἰ δεῖ τῷ περὶ Κρήτην 15
 πιστεύειν θαύματι, κινούμενα μηχανᾶσθαι τὰ ποιή-
 ματα καὶ πρὸς ἀνθρωπίνην αἰσθήσιν ἐκβιάζεσθαι τὸν
 5 χρυσόν, αἱ δὲ δὴ Πραξιτέλειοι χεῖρες ζωτικὰ διόλου
 κατεσκεύαζον τὰ τεχνήματα. (2) ἄλσος ἦν καὶ Διό-

2 ἄτεκτος B <ῆ> ἄτεγκτος Kayser* || 5 ἐρωτικῆς ῥῥῆς PAI
 Vat. 87 ἐρωτικαῖς ῥῥαῖς Laur. LVIII 44 || 6 αἰσθήσει om. B |
 μουσικῇ AB || 7 ὥριον PA || 8 ἦν om. P || 9 λυρῳδῇ P || 14 τὸ
 διονύσου A (praeter Vat. 87) δ. (om. τὸ) B τὸ τοῦ διονύσου AB
 Vat. 87*. Milani p. 762 eandem Bacchi imaginem recurrere
 putat in tetradrachmo Attico Mnasagorae et Dionysii atque
 in sigillo aeneo, quod, cum olim Sambonis fuisset, nunc in
 museo Luparensi servatur. sed nullum in sigillo Praxitelis,
 cui a Callistrato statua, de qua agitur, adscribitur, artis vesti-
 gium extat. conferas quaeso quae de hac re exposuerunt Furt-
 wängler, Meisterwerke der griech. Plast. p. 586 et Collignon-
 Baumgarten, Gesch. der griech. Plast. II 318 || 15 δεῖν B ||
 16 θαύματι A et Par. 1038 θαύματα cet. classis B | μηχαν-
 ναῖς B || 17 ἐκβιάζεται B | τὸ ξύλον Iacobs τὸν χαλκὸν Olearius
 τὸν χρυσόν Welcker; cf. 51, 19 || 18 διόλου B || 19 τὰ om. A

νυσος εἰστήκει ἡιθέου σχῆμα μιμούμενος οὕτω μὲν
 ἀπαλός, ὥς πρὸς σάρκα μεταρρυσθμίζεσθαι τὸν χαλκόν,
 οὕτω δὲ ὕγρον καὶ κεχαλασμένον ἔχων τὸ σῶμα, ὥς
 10 ἐξ ἐτέρας ὕλης, ἀλλὰ μὴ χαλκοῦ πεφνκώς, ὃς χαλκὸς
 μὲν ὦν ἡρυσθαίνετο, ζωῆς δὲ μετουσίαν οὐκ ἔχων 5
 ἐβούλετο τὴν ιδέαν δεικνύναι, ἀψαμένῳ δέ σοι πρὸς
 τὴν ἀκμὴν ὑπεξίστατο, καὶ ὅντως μὲν ἦν ὁ χαλκὸς
 στεγανός, ὑπὸ δὲ τῆς τέχνης μαλαττούμενος εἰς σάρκα
 15 ἀπεδίδρασκε τῆς χειρὸς τὴν αἰσθησιν. (3) ἦν δὲ ἀνθη-
 ρός, ἀβρόττητος γέμων, ἰμέρῳ φεόμενος, οἶον αὐτὸν 10
 Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις εἰδοποιήσας ἐξέφηνε, κισσὸς
 δ' αὐτὸν ἔστειπε περιθῶν ἐν κύκλῳ — ὥς κισσὸς ἦν ὁ
 χαλκὸς εἰς κλῶνας καμπτόμενος καὶ τῶν βοστρυχῶν
 20 τοὺς ἐλικτήρας ἐκ μετώπου κεχυμένους ἀναστέλλων —
 γέλωτος δὲ ἔμπλεως, ὃ δὴ καὶ παντὸς ἦν ἐπέκεινα 15
 θαύματος, ἡδονῆς ἀφιέναι τὴν ὕλην τεκμήρια καὶ τὴν
 παθῶν δῆλωσιν ὑποκρίνεσθαι τὸν χαλκόν. (4) νεβρίς
 δὲ αὐτὸν ἔσκεπεν οὐχ οἶαν εἶωθεν ὁ Διόνυσος ἐξά-
 25 πτεσθαι, ἀλλ' εἰς τὴν τῆς δορᾶς μίμησιν ὁ χαλκὸς
 μετεβάλλετο, εἰστήκει δὲ τὴν λαιὰν ἐπερείδων τῷ 20
 θύρῳ, ὃ δὲ θύρσος ἡπάτα τὴν αἰσθησιν καὶ ἐκ
 χαλκοῦ πεποιημένος χλοερὸν τι καὶ τεθγλὸς ἀποστίλ-
 30 βειν ἐδοξάζετο πρὸς αὐτὴν ἀμειβόμενος τὴν ὕλην.
 (4) ὅμμα δὲ ἦν πυρὶ διανγῆς μανικὸν ἰδεῖν· καὶ γὰρ
 132 τὸ βακχεύσιμον ὁ χαλκὸς ἐνεδείκνυτο καὶ ἐπιθειάζειν 25

2 ἀπλὸς B praeter Par. 1038 || 4 πεφνκός B || 5 ἡρυσθαί- AB
 νετο A || 6 ἐβούλετο <ζωῆς> ιδέαν Iacobs ἐβούλετο <ζωῆς> τὴν
 ιδέαν Kayser || 7 τὴν ἀφὴν Heyne | ὅπεξ<αν>ίστατο Iacobs*
 (cf. 51, 17), sed vide 48, 17 | μὲν om. A | ἦν post χαλκὸς trans-
 ponit B || 10 αὐτὸς B || 11 ὁ om. A || 17 νεβρίς B || 18 ἐσκέ-
 πτετο A || 20 λαιὰν Iacobs λύραν libri πλευράν Pierson || 21 καὶ
 om. B || 22 πεποιημένοι B | τί <τε> καὶ B || 23 ταύτην Kayser* ||
 25 βακχεύσιμον A | ἐδείκνυτο A

ἰδόνκει, ὥσπερ οἶμαι τοῦ Πραξιτέλους καὶ τὸν βακχεῖον
οἷστρον ἐγκαταμίξαι δυνηθέντος.

(ϑ') ΕΙΣ ΤΟ ΤΟΤ ΜΕΜΝΟΝΟΣ ΑΓΓΑΛΜΑ

(5) Ἐθέλω δέ σοι καὶ τὸ Μέμνονος ἀφηγήσασθαι
5 θαῦμα· καὶ γὰρ ὄντως παράδοξος ἡ τέχνη καὶ κρείττων ⁵
ἀνθρωπίνης χειρός. τοῦ Τιθωνοῦ Μέμνονος εἰκὼν ἦν
ἐν Αἰθιοπία ἐκ λίθου πεποιημένη, οὐ μὴν ἐν τοῖς
οἰκίαις ὄροις ἔμενε λίθος ὢν οὐδὲ τὸ τῆς φύσεως
10 σιγγλὸν ἠνείχετο, ἀλλὰ καὶ λίθος ὢν εἶχεν ἐξουσίαν
φωνῆς· νῦν μὲν γὰρ ἀνίσχουσιν τὴν Ἥμεραν προσ- ¹⁰
εφθέγγετο ἐπισημαίνων τῇ φωνῇ τὴν χαρὰν καὶ ἐπὶ
ταῖς τῆς μητρὸς παρουσίαις φαιδρυνόμενος, νῦν δὲ
ἀποκλινομένης εἰς νύκτα ἐλεεινὸν τι καὶ ἀλγεινὸν
15 ἔστενε πρὸς τὴν ἀπουσίαν ἀνιώνμενος. (2) ἡ πόρεῖ δὲ
οὐδὲ δακρύων ὁ λίθος, ἀλλ' εἶχεν ὑπηρετούμενα τῇ ¹⁵
βουλῇσει καὶ ταῦτα καὶ ἦν † Μεμνόνιος ἡ εἰκὼν μόνον
μὲν τοῦ ἀνθρωπίνου διαλλάττειν μοι δοκεῖ σώματι,
ὑπὸ δὲ ψυχῆς τίνος καὶ ὁμοίας προαιρέσεως ἀγομένη
20 κατηνθύνετο. εἶχε γοῦν ἐγκεκραμένα καὶ τὰ λυ-

3 ἀγγαλμα μέμνονος om. τοῦ B | de fabulis, quae tem-
poribus Caesarianis de Memnonis statua vulgo ferebantur, cf.
Matz p. 34 et Holland in Roscheri lex. myth. II 2665 || 4 δέ
om. A* | τὸ B τοῦ V τὸ τοῦ A || 8 [λίθος ὢν] Hercher* || 9 ἐνεί-
χετο B || 13 τι] τε malit Hercher || 15 οὐδὲ A (praeter Vat. 87) B
οὐ V Vat. 87 || 16 [ἦν Μεμνόνιος] Kayser* | μεμνόνιος V μεμ-
νόنيος A μέμνονος B | ἡ om. VA | ἦν Μέμνων (sic Arnim
quoque) ὅλως s. ὄντως nos || 17 τοῦ ἀνθρωπίνου Kayser τῶ ἀν-
θρωπίνῳ libri (ἀνῶ Par. 1038 et Laur. LVI 20) τῶν ἀνθρω-
πίνων H. Schenkl | δοκεῖ VA δοκοῦσα B ἐδόκει Kayser* ||
18 ψυχῆς VA Iacobs τύχης B | καὶ ὁμοίας VA ὁμοίας καὶ B ||
19 κατηνθύνετο VA | εἶχεν οὖν B | ἐγκεκραμένα καὶ τὰ λυ-
ποῦντα AB καὶ τὰ λυποῦντα ἐγκεκραμένα V Kayser

ποῦντα καὶ πάλιν ἡθουῆς αἰσθησις αὐτὸν κατελάμβανεν
 ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν παθῶν πληττόμενον καὶ ἡ μὲν
 φύσις τὴν λίθων γένεσιν ἀφθογγῶν παρήγαγε καὶ
 κωφὴν καὶ μήτε ὑπὸ λύπης ἐθέλουσαν διοικεῖσθαι
 25 μήτε εἰδυῖαν ἡσθῆναι, ἀλλὰ καὶ πάσαις τύχαις ἄφρω- 5
 τον, ἐκείνῳ δὲ τῷ Μέμνονος λίθῳ καὶ ἡδονὴν παρέ-
 δωκεν ἡ τέχνη καὶ πέτραν ἀνέμιξεν ἀλγυνῶ καὶ μόνην
 ταύτην ἐπιστάμεθα τὴν τέχνην νοήματα τῷ λίθῳ καὶ
 φωνὴν ἐνθεῖσαν. (3) ὁ μὲν γὰρ Αἰδαλος μέχρι μὲν
 30 κινήσεως ἐνεανιεύετο καὶ δύνανμιν εἶχεν ἡ ἐκείνου 10
 133 τέχνη ἐξιστάναι τὰς ὕλας καὶ εἰς χορεῖαν κινεῖν, ἀμή-
 χανον δὲ ἦν καὶ παντελῶς ἄπορον καὶ φωνῆς μέτοχα
 πραγματεύεσθαι τὰ ποιήματα, αἱ δὲ Αἰθιοπῶν χεῖρες
 5 πόρους τῶν ἀμηχάνων ἐξεῦρον καὶ τὴν ἀφθογγίαν
 ἐξενίκησαν τοῦ λίθου. ἐκείνῳ τῷ Μέμνονι καὶ τὴν 15
 Ἑχὼ λόγος ἀντηχεῖν, ὁπότε φθέγγοιτο, καὶ γοερὸν
 μὲν στενάζοντι γοερὸν ἀντιπέμπειν μέλος, εὐπαθοῦντι
 δὲ ἀνταποδιδόναι τὴν ἡχὴν ἀντίμιμον. ἐκείνο τὸ δη-
 10 μιούργημα καὶ τῇ Ἑμέρᾳ τὰς ἀνίας ἐκοίμιζε καὶ οὐκ
 εἰα μαστεύειν τὸν παῖδα, ὥς ἂν ἀντιτιθείσης αὐτῷ 20
 τῆς Αἰθιοπῶν τέχνης τὸν ἐκ τῆς εἰμαρμένης ἀφανι-
 σθέντα Μέμνονα.

3 προήγαγε A* || 4 διοικήσαι B || 5 τέχναις V || 7 ἡ φύσις V_{1,2,3}
 (s. φύσις man. rec. τέχνη, quod coniecit Iacobs) cet. | ἀλγεῖν A
 ἄλγει Kayser* || 8 τῷ om. B || 11 ἐξιστάναι V (ἀ ex α) Par. 1038
 ἐξιστάμεναι cet. classis B | ἐξίστασθαι A || 14 ἐξευροῦσαι Kayser* |
 ἀφανίαν B || 15 τῆς λίθου B || 18 ἀποδιδόναι A || 19 καὶ in V
 del m3 | τῆς ἀνίας A | ἐκοίμιζε V || 20 αὐτῇ Iacobs || 21 τῆς]
 τῶν B praeter Par. 1038

(ι') ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΟΥ ΠΑΙΑΝΟΣ

- 15 (1) Εἶτα τὸ μὲν Ἀργῶν σκάφος ἔμφωνον γενέ-
σθαι πειθόμεθα τὸ ὑπὸ τῶν Ἀθηναῶν τεχνηθὲν χειρῶν,
ὃ καὶ τὴν ἐν ἄστροις ἐκληρούχησε τύχην, ἄγαλμα
δὲ οὐ πιστεύσομεν, εἰς δὲ τὰς δυνάμεις Ἀσκληπιὸς 1
20 ἀνίησι τὸν προνοητικὸν ἐπεισάγων νοῦν ἐπὶ τὴν
ἑαυτοῦ κοινωνίαν, τοῦ συνοικοῦντος τὴν δύναμιν
πρέπειν, ἀλλ' εἰς μὲν ἀνθρώπινα κατάργεσθαι τὸ
θεῖον δώσομεν, ἔνθα καὶ μιανθῆναι παθήμασιν, οὐ
πιστεύσομεν δέ, ἥ μὴδὲν ἔργονον κακίας παραπέ- 10
25 φυνεν; (2) ἔμοι μὲν οὖν οὐ τύπος εἶναι δοκεῖ τὸ
ὁρώμενον, ἀλλὰ τῆς ἀληθείας πλάσμα. ἰδοὺ γὰρ ὡς
οὐκ ἀνηθοποιήτος ἡ τέχνη, ἀλλ' ἐνεικονισαμένη τὸν
θεὸν εἰς αὐτὸν ἐξίσταται. ὕλη μὲν οὐσα θεοειδὲς
ἀναπέμπει νόημα, δημιούργημα δὲ χειρὸς τυγχάνουσα 15
30 ἂ μὴ δημιουργίαις ἔξεστι πράττει τεκμήρια ψυχῆς
ἀρρήτως ἀποτίκτουςα. πρόσωπον δέ σοι θεασαμένῳ
δουλοῦται τὴν αἰσθησιν· οὐ γὰρ εἰς κάλλος ἐπίθετον
κ. 434 ἐσχημάτισται, ἀλλὰ πάνταγον καὶ ἴλεων ἀνακινῶν ὅμμα

1 εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ πανίου (πᾶ' V) ἔκφρασις ὅτι (ὅτε A) ἡ
ἐθεραπεύθη VA, titulum om. B εἰς τὸ Ἀσκληπιοῦ ἄγαλμα
Aldina*; Παιᾶνος nos et Weinberger, cf. 65, 12. Unam tantum
rem, in qua aliquid momenti est, de huius statuæ habitu
profert Callistratus (p. 65, 2), Aesculapium comatum et cirra-
tum effectum fuisse || 3 τῶν <τῆς> ἀθηναῶν A* || 4 δ] ὃ B | ἐκλη-
ρούχει A* || 7 ἐνικοῦντος B ἐνοικοῦντος Gruter* | τρέπειν A* ||
8 ἀνθρώπινα <σώματα> B* || 9 μιανθῆναι ἂν Kayser* || 10 δὲ
ἡ μὴδὲν V rec. (i. e. a manu rec. correctus) A (μὲν ἡ μὴδὲν
Laur. LVIII 44) δέ, εἰ μὴ εὖ (εὖ Par. 1038) B δέ, εἰ ὦ* (vel
οἷς) μὴδὲν Iacobs | ἔργονον VA | παραπέφηνεν A || 13 ἂν ἡθο-
ποιήτος B (ἡθοποιότητος Mon. 536) ἂν ἡθοποιὸς Iacobs | ἐνεικονισ-
μένη A* || 16 πράττειν V rec. || 17 ἀρρήτων V (corr. m1) B || 18 οὐ
γὰρ εἰς B οὐκ εἰς γὰρ V rec. εἰς γὰρ A || 19 πάνταγον VA παιᾶν B
(π... Par. 1038 spatio relicto, in marg. πᾶν^{αν}) παιᾶνιον Iacobs |
ἀνακινῶν V Petrettini ἀνακινῶν οὖν A ἀνακινῶν B

βάθος ἄφραστον ὑπαστρᾶπτεi σεμνότητος αἰδοῖ μιγεί-
 σης. (3) πλοκάμων δὲ ἔλικες ῥέομενοι χάρισιν οἱ μὲν
 εἰς νῶτα τεθηλότες ἄφροι κέχυνται, οἱ δὲ ὑπὲρ μετώ-
 5 πον πρὸς τὰς ὀφρῦς ἐπιβαίνοντες τοῖς ὄμμασιν εἰλοῦν-
 ται. οἷον δὲ ἐκ ζωτικῆς αἰτίας καὶ αὐτοὶ καταρδό- 5
 μενοι εἰς τὴν τῶν βοστρύχων καμπὴν συνελίττονται
 τῷ νόμῳ τῆς τέχνης μὴ πειθομένης τῆς ὕλης, ἀλλὰ
 νοούσης ὅτι σχηματίζει θεὸν καὶ δεῖ δυναστεύειν. τῶν
 10 δὲ γενομένων εἰωθότων φθείρεσθαι ἢ τοῦ ἀγάλματος
 ἰδέα ἅτε δὴ τῆς ὑγείας τὴν οὐσίαν ἐν ἐαυτῇ φέρουσα 10
 ἀκμὴν ἀνώλεθρον ἐπικτωμένη θάλλει. (4) ἡμεῖς μὲν
 δὴ σοὶ καὶ λόγων, ὦ Παιάν, νεαρῶν καὶ μνήμης ἐγ-
 15 γόνων ἀπηρξάμεθα· κελεύεις γὰρ οἶμαι· πρόθυμος δέ
 σοὶ καὶ τὸν νόμον ἄδειν, εἰ νέμοις ὑγείαν.

(*ια'*) *ΕΙΣ ΤΟ ΤΟΤ ΗΙΘΕΟΥ ΑΓΓΑΛΜΑ* 15

(1) Τεθεῖσαι τὸν ἡίθεον ἐπ' ἀκροπόλει, ὃν Πραξι-
 τέλης ἴδρυσεν, ἣ δεῖ σοὶ τῆς τέχνης παραστήσαι τὸ

1 ἄφατον *A** || 3 τεθηλότες *AB* κερηνότες *V* | τεθηλότες... *VAB*
 ῥέομενοι *sedibus verborum mutatis Iacobs* || 4 ἐπιβαίνοντες *A*
Iacobs ἐπιμαίνοντες vel ἐπιμένοντες *B* ὑπερβαίνοντες *V* || 5 δὲ
 om. *A* || 9 γενομένων *B** || 12 Παιάν *Iacobs* παρ' libri | ἐγγόνων *V*
 rec. *A* || 13 πρόθυμοι *Kayser** || 14 νέμεις *V* || 15 titulum om. *B*;
 τοῦ delendum esse videtur. Callistrato dicenti ephebi statuum
 a Praxitele confectam esse cur fidem non habeamus causa non
 est. effectus autem in ea erat notissimus ille Diadumeni qui
 vocatur habitus; cf. Stark, Act. soc. Sax. litt. cl. phil.-hist. XVIII
 (1866) 169 et Overbeck, Hist. art. plast. Graec. II⁴ 63. Milani
 p. 769 adn. 5 nos revocavit ad Apollinis simulacrum a Pau-
 sania I 8, 4 descriptum, qui illo teste effectus erat ἀναδούμενος
 ταῖνι τὴν κόμην; sed hoc signum apud Martis templum collo-
 catum erat, ephebi autem statua in arce. ceterum inter sta-
 tuas Diadumeni habitum exhibentes, quae ad memoriam nostram
 pervenerunt, nulla huc usque inventa est, quae ad Praxitelem
 auctorem referri possit; cf. Furtwängler, Meisterwerke der
 griech. Plast. p. 335 || 16 τὸν θεὸν *B* | ὃν om. *V* || 17 ἣ *Vat.* 87
 e corr. *Iacobs* εἰ cet. | παραστήσαι *V* *Iacobs* παραστήναι cet.

- 20 *πραγμα; παῖς ἦν ἀπαλός τε καὶ νέος πρὸς τὸ μαλ-*
θακόν τε καὶ νεοτήσιον τῆς τέχνης τὸν χαλκὸν μαλατ-
τούσης, χλιδῆς δὲ ἦν καὶ ἱμέρου μεστὸς καὶ τὸ τῆς
ἥβης ἔφαινεν ἄνθος, πάντα δὲ ἦν ἰδεῖν πρὸς τὴν τῆς
τέχνης βούλησιν ἀμειβόμενα· καὶ γὰρ ἀπαλός ἦν μὴ 5
 25 *μαχομένην τῇ ἀπαλότητι τὴν οὐσίαν ἔχων καὶ πρὸς τὸ*
ὕγρὸν ἤγετο ἐστερημένος ὑγρότητος καὶ ὅλως ἐξέβαινε
τῆς αὐτοῦ φύσεως ὁ χαλκὸς τοὺς ὅρους εἰς τὸν ἀληθῆ
τύπον μεθιστάμενος. (2) ἄμοιρος δὲ ὦν πνεύματος
καὶ τὸ ἔμπνουν ὑπεδύετο· ἃ γὰρ μὴ παρέλαβεν ὕλη 10
 30 *μηδὲ εἶχεν ἔμφυτα, τούτων ἡ τέχνη τὴν ἐξουσίαν*
 κ. 435 *ἐπορίζετο. ἐκοινοῦτο δὲ τὰς παρειὰς ἐρυθίματι, ὃ δὴ*
καὶ παράδοξον ἦν, χαλκοῦ τικτόμενον ἔρευθος καὶ
παιδικῆς ἦν ἡλικίας ἄνθος ἐκλάμπον· κόμη δὲ εἶχεν
ἑλικας ταῖς ὀφρῦσιν ἐπιβαίνοντας. (3) ὁ δὲ τῷ τελα- 15
 5 *μῶνι καταστέφων τὴν κόμην καὶ ἐκ τῶν ὀφρῦων ἀπω-*
θούμενος τῷ διαδήματι τὰς τρίχας γυμνὸν πλοκάμων
ἐτήρει τὸ μέτωπον. ὥς δὲ καὶ κατὰ μέρος ἐξητάζομεν
τὴν τέχνην καὶ τὰ ἐν αὐτῇ δαιδάλματα, ἀφασίᾳ πλη-
γέντες εἰσθήκειμεν· ὃ τε γὰρ χαλκὸς εὐτραφῇ καὶ 20
 10 *λιπῶσαν ἐπεδείκνυτο τὴν σάρκα καὶ πρὸς τὴν τριχὸς*
κίνησιν μεθιηρόμζετο, ὅτε μὲν βοστρύχων οὐλῶν πλο-

1 *τε*] *τις A* | *νεοτήσιος V* || 4 *ὑφαινεν A* || 5 *μὴ μ.] μηχανω- v₁*
μένην A *μαχομένην Olearius** || 7 *ὅλως V et (o s. ω) Marc. ὅλος*
cet. || 8 *αὐτοῦ Kayser** || 9 *πνεύματος VB πράγματος A* ||
 11 *εἶχεν ἔμφυτα Iacobs* *εἶχε τὸν φύντα libri* || 13 *χαλκοῦ V*
Kayser χαλκοῦν A χαλκὸν B || 14 *ἐκλάμπων B* | *κόμη V Kayser*
κόμης cet. || 15 *ὀφρῦσιν om. spatium relicto A* || 16 *τὴν κεφαλὴν*
κόμην B librarius cum falso scripsisset κεφαλὴν, errorem cor-
rexit supra adiecto κόμην; κεφαλῆς Morelli || 19 *δαιδάλματα*
Iacobs *δὲ ἄλματα libri* | *ἀφῆσιν πληγέντα V* || 20 *γὰρ*
om. V || 21 *τὴν A et (ἧς s. ἡν) V τὴν τῆς B** || 22 *μίμη-*
σιν B | *οἴλην A*

καὶς συνεξελιττόμενος, ὅτε δ' ἐθελούσῃ τῇ τριχὶ ἐκτά-
 δην κατὰ νότου χυθῆναι συναπλούμενος καὶ ὅτε μὲν
 15 ἐθέλει τὸ πλάσμα καμφοῦναι πρὸς τὴν καμπὴν ἀνιέ-
 μενος, ὅτε δὲ ἐπιτείνει τὰ μέλη πρὸς τὸ σύντονον
 μεθιστάμενος. (4) ὕμμα δὲ ἱμερῶδες ἦν αἰδοῖ συμ- 5
 μιγὲς ἀφροδισία καὶ ἐρωτικῆς γέμον χάριτος· καὶ γὰρ
 ἤδδει ζηλοῦν ὁ χαλκὸς τὸ ἐράσμιον καὶ ὑπήκουσεν ἐθέ-
 20 λοντι τῷ εἰδῶφι γαυροῦσθαι. ἀκίνητος δὲ ὢν οὗτος
 ὁ ἐφηβος ἔδοξεν ἄν σοι κινήσεως μετέχειν καὶ εἰς
 χορείαν εὐτρεπίζεσθαι.

10

(ιβ') ΕΙΣ ΤΟ ΚΕΝΤΑΤΡΟΤ ΑΓΑΛΜΑ

(1) Εἰς ἱερὸν εἰσιὼν σεμνὸν τι καὶ μέγα, ὃ τὴν
 καλλίστην εἰκασίαν εἰς ἑαυτὸ μεθίστη, ἐν τοῖς προ-
 25 πυλαίοις τοῦ νεῶ ἰδρυμένον θεῶμαι κένταυρον οὐκ
 ἀνδρὶ κατὰ τὴν Ὀμήρειον εἰκόνα, ἀλλὰ ρίφω παραπλή- 15
 σιον ὑλήεντι. ἄνθρωπος ἦν ἄχρι λαγόνος κατιῶν
 ὁ κένταυρος εἰς ἵππου βάσιν τετρασκελῆ λήγων.
 (2) τὸν γὰρ ἵππον καὶ τὸν ἄνθρωπον ἢ Φύσις ἐξ

1 ἐκταδὸν B || 2 χεθῆναι B || 2 sq. καὶ ὅτε . . . ἀνιέμενος V_{AB}
 om. B || 3 ἐθέλοι A | <κα> πρὸς A || 5 ἦν om. B | ἱμέρω καὶ
 αἰδοῖ codex Gruteri in mg., unde ἱμέρω τε καὶ αἰδοῖ Iacobs ||
 6 ἀφροδισία Reisch (καὶ add. H. Schenkl) ἀφροδισίας V Kayser*
 ἀφροδισίου AB | ἐρωτικῆς Reisch ἐρωτικοῦ libri, del. Iacobs* ||
 7 ὑπήκουσεν V Marc. ὑπήκουεν cet. classis A* ὀπηκούσας B ||
 8 γαυροῦσα B | ὢν om. B || 9 εὐφημος B || 11 τὸ <τοῦ> A';
 titulum om. B. cum hoc capite confer epigrammata Antho-
 logiae Palatinae XVI 115 et 116 || 12 σεμνόν τε Hercher |
 δ τὴν B δ καὶ τὴν A' ὅτω V || 15 ρίφω V m 2 Iacobs θηρίω
 V m 1 A' B || 16 ὑλήεντι . . . κατιῶν om. A' spat. rel. || 18 τὸν γὰρ
 ἵππον καὶ τὸν ἄνθρωπον V Morelli τῶν γὰρ ἵππων καὶ τῶν
 ἀνθρώπων B τῶν γὰρ ἵππων (om. καὶ . . . ἐξ spat. relicto) A' |
 φύσις vulgo*; cf. Anth. Pal. XVI 116, 2 ὃν γε Φύσις παίζουσα
 δοῶ ἐνεκέντρισεν ἵππῳ, quem locum Callistratum respexisse
 probabile est

ἡμισείας τεμοῦσα εἰς ἓν σῶμα συνήρμοσε τὰ μὲν ἀπο-
 10 κρίνασα τῶν μερῶν, τὰ δὲ ἀλλήλοις τεχνησαμένη σύμ-
 6. φωνα· τῆς μὲν γὰρ ἀνθρωπίνης ὅσον ἀπ' ἑξῆος εἰς
 ἄκραν ἀποφέρεται τὴν βάσιν ἀφείλε, τοῦ δὲ ἱππέιου
 σώματος ὅσον εἰς ὀμφαλὸν καταβαίνει τεμοῦσα τῷ
 5 ἀνθρωπίνῳ συνήγε τύπῳ, ὥς τὸν μὲν ἱππον τὴν κεφα-
 λὴν ποθεῖν καὶ τοὺς αὐχενίους τένοντας καὶ ὅσον εἰς
 τὸ νῶτον καταβαῖνον εὐρύνεται, τὸν δὲ ἄνθρωπον
 τὸν ἀπὸ ὀμφαλοῦ μέχρι τῆς βάσεως στηριγμὸν ζητεῖν.
 (3) τοιούτου δὲ ὄντος τοῦ σώματος εἶδες ἂν καὶ θυμὸν¹⁰
 10 ἐπιπνέοντα τῷ τεχνήματι καὶ ἡγριωμένον τὸ σῶμα καὶ
 τῷ προσώπῳ τὸ θηριῶδες ἐπανθοῦν καὶ τὸ τῆς τριχὸς
 κάλλιστα ὑποκρινομένην τὴν πέτραν καὶ πάντα πρὸς
 τὸν ἀληθῆ τύπον σπεύδοντα.

(ιγ') ΕΙΣ ΤΟ ΤΗΣ ΜΗΔΕΙΑΣ ΑΓΑΛΜΑ ¹⁵

- 15 (1) Εἶδον καὶ τὴν πολυθρόνητον ἐν ὄροις Μακε-
 δόνων Μήδειαν. λίθος ἦν μνηύων τὸ τῆς ψυχῆς

1 δοκοῦσα Α' τεμοῦσα <ἡ τέχνη συναγαγοῦσα> Gomperz | τὰ
 σῶμα εἰς ἓν Iacobs genetivis τῶν ἱππῶν et τῶν ἀνθρώπων ser-
 vatis | τὰ Mon. Lugd. τὸ VA' cet. classis B || 2 μελῶν Α'* |
 ἀλάλοις γεννησαμένη (σύμφωνα om.) Α' || 3 ὅσον <ἦν> Α' ||
 4 ἄκραν V | ὑποφέρεται B* | ἱππέιου V Kayser ἱππον cet.
 ἱππίου Iacobs || 5 καταβαίνει B || 6 ἀνθρωπείῳ Laur. LVI 20*;
 cf. Schmid, Atticismus IV 129 | προσῆγε Α' || 8 τὸ νῶτον Laur.
 LVI 20 τὸν νῶτον Par. 1038 Α' τὸ τῶν νῶτων V τὸν νότον
 cet. classis B || 9 βάσεως om. spatium relicto Α' || 10 καὶ om. B ||
 11 ἐπιπνέοντα Α' ἐπιπν... (litterae ultimae evanuerunt) V
 ἐπιπνέοντα B ἐπιπολεύοντα Iacobs* || 12 ἐπαινοῦν VA' ἐπα-
 νορθοῦν Quir. || 13 πάντα <τὰ> V || 15 titulum omisit B. Non
 solum scriptorum testimoniis (cf. Anth. Pal. XVI 142 et Libanius
 III 1090 Reiske) constat statuas fuisse, quibus Medea argu-
 mentum praebebat, sed etiam signa quaedam eiusmodi ad alterum
 vel tertium post Christum saeculum referenda ad memoriam
 nostram pervenerunt, veluti unum in museo Arelatensi (cf. Arch.

εἶδος ἀπομαξαμένης εἰς αὐτὴν τῆς τέχνης τὰ συμπλη-
 ροῦντα τὴν ψυχὴν· καὶ γὰρ λογισμοῦ κατηγορεῖτο
 δῆλωμα καὶ θυμὸς ὑπανίστατο καὶ πρὸς λύπης διάθε-
 20 σιν μετέβαινεν ἡ εἰκὼν, καὶ ὥς βραχέως εἰπεῖν τοῦ περὶ
 αὐτὴν δράματος ἐξήγησις ἦν τὸ ὁρώμενον. (2) ὁ μὲν 5
 γὰρ λογισμὸς ὑπὲρ τὴν προᾶξιν ἐδήλου τῆς γυναικὸς
 τὰ βουλευόμενα, ὁ δὲ θυμὸς τῇ ῥύμῃ τῆς ὀργῆς παρα-
 γραφόμενος τὴν φύσιν πρὸς τὸ ἔργον ἤγειρε τὴν ἐπὶ
 25 τὸν φόνον ὀρμὴν εἰσηγούμενος, ἡ λύπη δὲ τὸν ἐπὶ
 τοῖς παισὶν ἐπεσῆμαινεν οἶκτον εἰς τὴν μητρῶαν σύνε- 10
 σιν ἀρρώστως ἐκ τοῦ θυμοῦ τὴν λίθον ἔλκονσα. οὐ
 γὰρ ἄτεγκτος οὐδὲ θηριώδης ἡ εἰκὼν, ἀλλ' εἰς θυμοῦ
 καὶ μαλακίας ἐνδειξιν διηγεῖτο ὑπηρετουμένη τοῖς τῆς
 30 γυναικειᾶς φύσεως βουλευόμεσιν· εἰκὸς γὰρ ἦν μετὰ
 137 τὸν χόλον καθαρεῖν οὐσαν τοῦ θυμοῦ ἐπιστρέφεσθαι 15
 πρὸς οἶκτον καὶ εἰς ἔννοιαν ἐρχομένην τοῦ κακοῦ τὴν
 ψυχὴν οἰκτιρίζεσθαι. (3) ταῦτα μετὰ τοῦ σώματος τὰ
 πάθη ἡ εἰκὼν ἐμιμείτο καὶ ἦν ἰδεῖν τὴν λίθον ὅτε
 5 μὲν φέρουσαν τὸν θυμὸν ἐν ὄμμασιν, ὅτε δὲ σκυνθρῶ-

Zeit. 1875, t. 8, 2 et Diltthey ibid. p. 63), duo in museo Buda-
 pestinensi (cf. Kuszinsky, Értésítő VIII 24 et Ziehen, Arch-
 epigr. Mitth. aus Österr. XIII 44). quae cum ita sint, non est
 quod Callistratum eis quae poetae de Timomachi pictura rettul-
 erant usum figmenta sua pro veris venditavisse putemus, quam-
 quam sane fieri potuit, ut epigrammata, quibus Timomachi
 opus celebratur (Anth. Pal. XVI 135—141), ad descriptionem
 adornandam adhiberet || p. 68, 16 πολυθρόλλητον libri || 69, 1 ἀπο-
 μαξάμενος V | αὐτὸν Arnim || 2 κατηγορεῖ τὸ A Heyne* κατη-
 γορεῖ τὸ VB || 5 ἐξήγησις ante τοῦ transponit A* || 6 ὅπερ] περὶ
 Iacobs || 7 [τῆς] Kayser | περιγραφόμενος A || 8 ἡγείρας B ||
 9 φόνον Olearius ψόγον Lugd. Mon. 536 Quir.* ψόφον cet. |
 ὀργὴν VA | εἰσηγόμενος B praeter Par. 1038 Lugd. || 11 ἔλκον-
 σαν B || 12 ἄτακτος V || 13 μαλακίας (cf. 70, 1) H. Schenkl
 μανίας libri ἀνίας Huschke* μετανολίας Reisch || 14 γυναι-
 κείας V Kayser γυναικὸς cet. || 15 τὸνφόνον Iacobs | καθαρ-
 εῖν οὐσι V || 17 μετὰ VA μὲν B || 18 [τὴν λίθον] Kayser

πὸν ὀρῶσαν καὶ μαλαττομένην εἰς στυννότητα, ὥσπερ
 ἄντικρυς τοῦ τεχνησαμένου τὴν ὁρμὴν εἰς τῆς Εὐρι-
 πίδου δραματοποιίας πλήσαντος τὴν μίμησιν, ἐν ᾗ καὶ
 10 βουλευέται συνανακινουῖσα καὶ σύνεσιν ἔμφρονα καὶ
 εἰς θυμὸν ἀγριαίνει τὸ ἥθος τοὺς πεπηγότας τῇ φύσει 5
 πρὸς τὰ ἔκγονα τῆς φιλογονίας ὄρους ἐκβάλλουσα καὶ
 παιδικῶν λόγων μετὰ τὴν ἄνομον σφαγὴν ἄπτεται.
 (4) ἦν δὲ αὐτῇ καὶ ξιφηφόρος ἡ χεὶρ διακονεῖν ἐτοίμη
 15 τῷ θυμῷ ἐπὶ τὸ μίasma σπενδούσῃ καὶ ἡμελημένη
 θριξὶ τὸ ἀύχμηρόν ἐπισημαίνουσα καὶ στολὴ τις πέν- 10
 θιμος ἀκόλουθος τῇ ψυχῇ.

(ἰδ') ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΟΥ ΑΘΑΜΑΝΤΟΣ ΕΙΚΟΝΑ

(1) Εἰκὼν ἦν ἐπὶ ταῖς Σκυδικαῖς ἡόσιν οὐκ εἰς
 20 ἐπίδειξιν, ἀλλὰ καὶ ἀγωνίαν τῶν τῆς γραφῆς καλῶν
 οὐκ ἀμούσως ἐξησκημένη. ἐκτετύπεται δὲ κατ' αὐτὴν 15
 Ἀθάμας μανίαις οἰστρούμενος. ἦν δ' ἰδεῖν γυμνός,
 αἵματι φοινίσσων τὴν κόμην, ἡνεμωμένος τὴν τρίχα,
 παράφορος τὸ ὄμμα, ἐκπληξίας γέμων καὶ ὥπλιστο δὲ
 25 οὐ μανίαις μόνον εἰς τόλμαν οὐδὲ τοῖς ἐξ Ἑρινύων

1 στενότητα B || 2 ἀφορμὴν Kayser* | εἰς B ἐκ VA | τὴν 11
 Mon. Quir. || 3 πλάσαντος Olearius | ἐν ᾗ om. B || 4 βούλεται V |
 [καὶ] Kayser | κίνησιν A || 5 πεπηγότας Morelli πεπεικότας (ei
 ex corr. Mon. 536) libri || 6 ἔκγονα B | φιλολογίας VA | ὄρη A |
 ἐκβαίνουσα Arnim || 7 μαλθακῶν Kayser | λόγων] νόμων V rec. |
 σφαγὴν V m 2 AB δίκ... (ut vid.) V m 1 || 8 καὶ om. Vat. 87 ||
 10 ἐπισημαίνοντα B praeter Laur. LVI 20 || 12 εἰς ἀγαλμα Ἀθά- 11
 μαντος Laur. LVI 20, titulum om. cet. classis B. Picturam hoc
 capite describi manifestum est (cf. v. 14 et p. 71, 17). tabula
 autem fuit coloribus cereis picta (cf. p. 71, 13 et 18) || 14 ἐπί-
 δειξιν <μόνον> Kayser | ἐπίδειξιν <πλαστικῆς> ἀλλ' εἰς ἀγω-
 νίαν Iacobs | γραφικῆς Kayser* (p. 41 ed. Turic.) || 15 οὐκ
 ἀμούσως V Iacobs οὐ κάλλους ὥς cet. | ἐκτετύπωτο Kayser* ||
 16 ἀθάμας s. v. m 2 V | μανίας B | ἦν ἰδεῖν δὲ V

δεύμασι θυμοφθόροις ἡγρίαινεν, ἀλλὰ καὶ σίδηρον τῆς
 χειρὸς προβέβλητο ἐκθέοντι παραπλήσιοι. (2) ἡ μὲν
 γὰρ εἰκὼν ὄντως ἦν ἀκίνητος, ἐδόκει δὲ οὐ τηρεῖν τὸ
 30 στασίμον, ἀλλὰ δόξῃ κινήσεως τοὺς θεατὰς ἐξίστη.
 138 παρῆν δὲ ἡ Ἰνώ περιδεής, ὑπότρομος, ὑπὸ τοῦ φόβου 5
 χλωρόν τι καὶ τεθυηκὸς ὀρώσα, ἐνηγκάλιστο δὲ καὶ
 παῖδα νήπιον καὶ τὴν θηλὴν τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ προσ-
 ῆγε τὰς τροφίμους ἐπιστάζουσα πηγὰς τοῖς τροφίμοις.
 (3) ἐπήγετο δὲ ἡ εἰκὼν καὶ τὴν ἄκραν τοῦ Σκεῖ-
 5 ρωνος καὶ τὴν θάλατταν τὴν ὑπόρειον, τὸ δὲ ῥόδιον 10
 πρὸς ὑποδοχὴν ἐκολποῦτο κυμαίνειν εἰωθός, καὶ Ζεφύ-
 ρου τι κατέχει τὸ σῶμα λιγυρῶ πνεύματι τὴν θάλατ-
 ταν κατευνάζοντος· ὁ γὰρ δὴ κηρὸς ἐφάνταξε τὴν
 αἰσθησιν, ὥς καὶ πνοὴν δημιουργεῖν ἐπιστάμενος καὶ
 10 ἀνακουτίζειν θαλασσίους αὔρας καὶ εἰς ἔργα φύσεως 15
 ἐπάγειν τὴν μίμησιν. (4) παρσκιρτων δὲ καὶ ἐνάλλιοι
 δελφῖνες τὸ ῥόδιον ἐν τῇ γραφῇ τέμνοντες καὶ ὁ
 κηρὸς ἐδόκει διαπνέεσθαι καὶ πρὸς τὸ τῆς θαλάττης
 νοτίζεσθαι μίμημα πρὸς αὐτῆς τὴν ἐξουσίαν ἐξαλλατ-
 15 τόμενος. (5) ἐν γε μὴν τοῖς τοῦ πίνακος τέρμασιν 20

1 θυμοφθόροις Iacobs δημοφθόροις libri | ἡγρίαινεν V A' V A' B
 ἡγρίωτο B* | σίδηρον C. Schenkl σίδηρος libri* || 2 προβέβλητο V
 προεβέβλητο A'* προεκεβέβλητο B || 3 εἰκὼν V A' χεῖρ B |
 οὕτως A' | οὐ τηρεῖν Iacobs οὐ τι ἦν libri || 4 <τῆς> κινή-
 σεως Kayser* | τοὺς θεατὰς ... ὑπότρομος om. B || 5 παρῆν ...
 ὑπότρομος post ὀρώσα transponit A' || 7 προσῆγε V A' et (σ eras.)
 Par. 1038 προῆγε cet. classis B || 9 ἐπείγετο B ἡπείγετο Kayser* |
 δὲ ἡ εἰκὼν | δ' ἐξ οἰκῶν Iacobs | καὶ libri (in Mon. 536 postea
 add.) κατὰ Iacobs ἐπὶ Petrettini* | τοῦ Kayser τῆς V B
 τὴν A' || 10 ὑπόρειον B || 12 κατέχει A' B καταχέει V κατεῖχε
 Kayser* κατήχει (vel κατηχεῖ) Arnim et H. Schenkl | σῶμα |
 κύμα Arnim | κατεῖχετο σχῆμα Reisch (coll. 45, 8; 49, 2) || 18 'fort.
 διαπνέεσθαι' Kayser || 19 νοτίζεσθαι Kayser νομίζεσθαι libri
 κυματίζεσθαι Iacobs ἀνεμίζεσθαι Piccolos | αὐτῆς B αὐτὴν
 V A'* | οὐσίαν V Iacobs* || 20 ἐν γε μὴν V A' εἰ γέμων B

Ἀμφιτρίτη τις ἐκ βυθῶν ἀνέβη ἄγριόν τι καὶ φρικῶ-
 δες ὄρῳσα καὶ γλαυκόν τι σέλας ἐκ τῶν ὀμμάτων μαρ-
 μαίρουσα, Νηρηίδες δὲ περὶ αὐτὴν εἰστήκεσαν, ἀπαλαί
 20 δὲ ἦσαν αὐταὶ καὶ ἀνθηραὶ προσιδεῖν καὶ ἀφροδίσιον
 ἥμερον ἐξ ὀμμάτων στάζουσαι, ὑπὲρ δὲ ἄκρων τῶν 5
 θαλασσίων κυμάτων ἐλίσσουσαι τὴν χορείαν ἐπληττον.
 περὶ δὲ αὐτὰς Ὀκεανὸς βα . . . ὥχετό † γε μικροῦ τῆς
 τοῦ ποταμοῦ κινήσεως καὶ κυμαίνειν δειχθείσης.

1 τις om. B | ἐκ βυθῶν ἀνέβη V Kayser ἐκ θηβῶν ἀνέβη A' 11
 ἐκβυθίζομένη B || 2 ἡλιακόν τι B || 3 εἰστήκεισαν V || 6 χορείαν
 Iacobs πορείαν libri | ἐπλισσον Hercher || 7 βαφ⁵ V βα spatio
 relicto A' φεῦ B βαθυδίνης Kayser* βαθύρρους C. Schenkl
 δεῦμα Iacobs | ὥχετό γε libri ὥχετο μέγα Iacobs ἐκέχυτο
 Kayser* ὥχετο μέγας C. Schenkl || 8 διδαχθείσης B*

INDEX LOCORVM,

ex quibus tamquam fontibus Philostratus minor et Callistratus ea quae in Imaginibus et Descriptionibus leguntur petiisse videntur. in Philostrati maioris locis significandis Imaginibus exceptis, in quibus paginas et versus editionis quae a. MDCCCLXXXIII Lipsiae prodiit adtulimus, editionis Kayserianae minoris paginas et versus respeximus.

-
- p. 3, 12 Philostr. Imagg. 129, 10 ξὺν ᾧρα.
 p. 4, 4 Plut. Mor. 15 d, 348 c.
 15 sqq. Plut. Mor. 17 f, 748 a.
 22 sqq. Philostr. vit. Ap. 72, 14 sqq.
 22 Odyss. XII 450 sqq. τί τοι τάδε μυθολογεύω; ... ἐχθρὸν
 δέ μοι ἐστὶν αὐτὶς ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν.
 p. 5, 8 Soph. fr. 609 N.².
 13 sqq. Il. VIII 410 sqq.
 p. 6, 2 Philostr. Her. 174, 32 ἀναχαιτίζων τὴν κόμην.
 10 (402, 7) Philostr. Vit. soph. 61, 3, Imagg. 24, 21.
 14 Philostr. Vit. Ap. 62, 24 τὸ ἥθος τῆς γραφῆς.
 16 Soph. Ai. 2 θηρώμενον.
 p. 7, 5 Philostr. Her. 186, 13.
 16 Philostr. Her. 190, 1 ἀπανγενίσαι ταῦρον.
 p. 8, 8 Solon fr. 33, 7 B.⁴ ἀσκόδς . . δεδάρεθαι.
 15 Philostr. Vit. Ap. 283, 10 ἡ δ' ὀφρὸς ἐπίκειται τῷ τοῦ
 ὀφθαλμοῦ ἥθει.
 p. 9, 3 cf. Ovid. Met. VI 393 sq.
 19 Philostr. Vit. Ap. 49, 24.
 20 Eur. fr. 88, 2 N.²; cf. Philostr. Vit. Ap. 261, 15.
 21 cf. Aristoph. fr. 581 K.
 22 Soph. Oed. Col. 16 sq.
 p. 10, 3 Philostr. Imagg. 32, 19.
 12 Philostr. Imagg. 69, 17.

- p. 10, 20 Xen. Conv. II 27, Philostr. Vit. Ap. 105, 26, cf. Athen. III 130 c.
- p. 11, 13 Pl. II 308.
- p. 12, 4 Eur. Herc. fur. 869 ταῦρος ὥς ἐς ἐμβολήν.
5 Soph. Trach. 11 sqq. φοιτῶν ἐναργῆς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος δράκων ἐλικτός, ἄλλοτ' ἀνδρείῳ κύτει βοτό-
πρωρος, cf. Strab. X p. 458.
5 sq. Soph. Trach. 13 sq.
- p. 13, 3 Theocr. XXIII 57.
14 Pind. Nem. I 38.
- p. 14, 2 sq. Pind. Nem. I 49.
4 Pind. Nem. I 50.
6 Pind. Nem. I 51.
7 Philostr. Her. 182, 14.
9 Pind. Nem. I 52.
12 Philostr. Imagg. 125, 5.
15 Pind. Nem. I 61, Theocr. XXIII 64.
17 Theocr. XXIII 46. 51; cf. Philostr. Imagg. 110, 3.
- p. 15, 4 Soph. Oed. Col. 17.
5 Pind. Nem. III 82.
6 Hesiod. Opp. 745.
7 sq. Pind. Pyth. I 6; cf. schol., in quo ταλαντευόμενος.
14 sqq. Od. VIII 64.
24 Philostr. Imagg. 42, 7 διασημαίνουσα τὸν νοῦν τῶν αὐλημάτων.
- p. 16, 5 Philostr. Imagg. 102, 32.
16 sqq. Apoll. Rhod. III 727 sqq. πᾶσα γὰρ Ἑλλῶν γενεὴ ἀρίδης ἰδέσθαι ἤεν, ἐπεὶ βλεφάρων ἅπο τηλόθι μαρμαρυγῆσιν οἷόν τε χρυσέην ἀντάπιον ἔσαν αἰγλήν; cf. schol. ad v. 727.
23 Apoll. Rhod. III 284.
- p. 17, 6 Philostr. Her. 141, 27.
7 Philostr. Imagg. 46, 31.
8 Pind. Pyth. III 79 sq.
9 Pind. Pyth. III 75.
11 Philostr. Imagg. 123, 15.
16 Apoll. Rhod. III 114 Διὸς . . . ἐν ἁλώῃ.
19 Apoll. Rhod. III 117.
20 Apoll. Rhod. III 120 sq.
21 Apoll. Rhod. III 119 ἐνίπλεον ᾧ ὕπο μαζῶ.
21 sqq. Apoll. Rhod. III 123 sq. δοιῶ δ' ἔχεν, ἄλλον ἔτ' αὐτως ἄλλω ἐπιπροίεις.
22 Apoll. Rhod. III 123.
- p. 18, 3 cf. schol. Apoll. Rhod. III 1310.
6 Pl. III 124 al.
7 Pl. XIII 214 sqq.

- .8, 20 Eur. Med. 5; Od. XII 70.
 9, 1 Apoll. Rhod. III 132 sqq. *Λιδς . . ἄθυρμα*.
 3 Apoll. Rhod. III 137 sqq. *χρύσεα μὲν οἱ κύκλα τετεύ-
 καται . . κρυπταὶ δὲ φαφαί εἰσιν· ἔλιξ δ' ἐπιδέ-
 δρομε πάσαις κυανέῃ. ἀτὰρ εἴ μιν ἑαῖς ἐνὶ χερσὶ
 βάλοιο, ἄστυρ ὥς φλεγέθοντα δι' ἥερος δλκὸν ἵησιν*.
 6 Apoll. Rhod. III 146 sqq.
 13 Il. VIII 126.
 15 Il. XIII 30 οὐδ' ὑπένερχε διαίνετο χάλκεος ἄξων;
 cf. Philostr. Imagg. 59, 4.
 17 Philostr. Her. p. 200, 23 *ἀνχένος . . ἀνεστηκότα*.
 21 Xen. de re eq. 1, 3 (*ἡ κοίλη δπλή*). 10.
 24 Apoll. Rhod. I 754; cf. Philostr. Imagg. 35, 24 sq.
 10, 2 Philostr. Imagg. 58, 17.
 11 Apoll. Rhod. I 756/8.
 11, 1 Philostr. Her. 161, 22, Vit. soph. 103, 28.
 3 Il. VI 127, XXI 151.
 7 Il. XXII 411.
 12 Il. XVIII 403, XXI 302 sqq.
 13 Il. XXI 331.
 15 Philostr. Imagg. 12, 5.
 2, 13 Il. III 8.
 15 sqq. Philostr. Her. 200, 2 sqq.
 16 Philostr. Imagg. 34, 13.
 18 Philostr. Her. 188, 2 *ἀπεύξασθαι τὴν ἑαυτοῦ νίκην*.
 3, 3 Il. XVIII 483.
 8 Il. XVIII 484.
 12 Il. XVIII 486, Hesiod. Opp. 383 sq.
 14 Il. XVIII 486.
 18 sqq. Il. XVIII 487 sqq.
 23 Il. XVIII 490.
 25 sqq. Il. XVIII 491 sqq.
 4, 8 sqq. Il. XVIII 497 sqq.
 23 sqq. Il. XVIII 509 sqq.
 5, 14 Philostr. Imagg. 7, 25.
 6, 8 Philostr. Imagg. 121, 13.
 16 sqq. Il. XVIII 541 sqq.
 21 sqq. Il. XVIII 550 sqq.
 7, 13 sqq. Il. XXIII 561 sqq.
 18 Hesiod. Scut. Herc. 298.
 8, 3 sqq. Il. XVIII 573 sqq.
 17 sqq. Il. XVIII 587 sqq.
 19 sqq. Il. XVIII 590 sqq.
 9, 23 sqq. Il. XVIII 607 sqq.
 0, 6 Apoll. Rhod. III 158 sqq.
 14 Pind. Pyth. III 68 *τὸ πάγχρυσον νάκος κριοῦ*.

- p. 30, 15 Od. XI 279 *ἀνάπυστα*.
18 Philostr. Imagg. 29, 22.
- p. 31, 9 Il. VI 340 *ἀρήια τεύχεα δ'ύω*.
9 sqq. Apoll. Rhod. III 222 sq. et schol. ad v. 223.
16 Xen. de re eq. 1, 10 *μυκτῆρες . . ἀναπεπταμένοι*.
19 sqq. Philostr. Imagg. 52, 6 sqq.
19 Xen. Cyr. VII 1, 29.
- p. 32, 11 Od. XIII 91 *τρίστοιχοι ὀδόντες*.
p. 33, 23 Xen. Conv. 8, 16 *τὸ τῆς ὥρας ἄνθος παρακμάζει*.
- p. 34, 6 Il. III 65 *οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν δῶρα*.
10 Philostr. Her. 217, 2.
12 cf. Com. Gr. Fr. ed. Kock III p. 402 (Mein. IV p. 655).
19 Philostr. Vit. Ap. 96, 26, Luc. enc. Demosth. 27.
22 Philostr. Imagg. 125, 5.
- p. 36, 8 Philostr. Her. 151, 28.
- p. 38, 18 cf. Pind. Nem. III 59.
24 Philostr. Her. 196, 20.
- p. 39, 6 Philostr. Imagg. 104, 14.
- p. 40, 5 Philostr. Her. 171, 25.
- p. 41, 2 Soph. Phil. 7.
- p. 46, 10 sq. Philostr. Imagg. 41, 6.
11 et 63, 14 Aesch. Prom. 59 *δεινὸς γὰρ εὐρεῖν χάξ
ἀμηχάνων πόρους*; cf. Eur. Med. 1418.
- p. 47, 16 Anth. Pal. VIII 774, 3.
- p. 48, 2 Anth. Pal. VIII 774, 1.
16 et 68, 16 Eur. Bacch. 32 sq. *ᾠστρησ' ἐγὼ μανίαις*.
- p. 49, 2 Anth. Pal. VIII 774, 4.
- p. 51, 19 Philostr. min. 28, 20.
- p. 52, 6 Philostr. Imagg. 16, 20.
- p. 56, 5 Anth. Pal. XVI 275, 1 et 11.
- p. 57, 3 Anth. Pal. XVI 275, 3 *ἐπ' ἄκρα βέβηκας*.
5 sqq. et 58, 5 sqq. Anth. Pal. XVI 275, 7 sqq.
- p. 58, 16 Phil. min. 15, 20.
- p. 59, 17 sq. Il. XVIII 486 sqq. (cf. Phil. min. 23, 11 sqq.).
19 Phil. min. 15, 3.
- p. 60, 2 sqq. Apoll. Rhod. I 26 sq.
5 Phil. min. 15, 12.
- p. 61, 9 Eur. Bacch. 233 sqq.
- p. 67, 15 Odys. VIII 191.
16 Eur. Hec. 1058; Herc. fur. 181.
18 Anth. Pal. XVI 116, 2.
- p. 69, 7 Eur. Med. 1067 *θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βο-
λευμάτων*.
- p. 70, 16 Eur. Bacch. 32 sq.

SUPPLEMENTUM INDICIS VERBORUM.¹⁾

A.

ἀγριαίνω: ἡγρίαινεν 437, 26.
 ἄγω: ἔγων 419, 16.
 αἶρω: ἦται dele 400, 18.
 αἰτία: αἰτίαν l. 406, 7; 12 (del. 407, 7).
 ἀλγεινός: -ῶ 432, 27.
 ἄλγος del.
 ἔν: del. 433, 23.
 ἀνάγω: -ων dele 419, 16.
 ἀνάπτω: -ημμένη 404, 1 (dele -ην)
 ἀνατυπώ: dele -ετυποῦτο 424, 3.
 ἄνθη del.
 ἄνθησις: -ιν 423, 17.
 ἀνθρώπιος: dele -ω 436, 4.
 ἀνθρώπινος: -ω 436, 4.
 ἀπαλός: -ά dele 392, 22.
 ἀπλοῦς: -ᾶ 392, 22.
 ἀποτυπώ: -ετυποῦτο 424, 3.
 ἀποφέρω: -εται 436, 2.
 Ἀσκληπίος: dele -οῦ 433, 14*.
 ἀτάλλω: dele -ούσης 395, 4.
 αὖ: 413, 5.
 ἀύγη: -ήν 401, 4.
 αὐτοῦ: 428, 17; -ῶ dele 428, 16; -όν dele 405, 7; αὐτα †

405, 7; -ῆς dele 408, 13; -ήν 408, 13; 431, 29.
 αὐχὴν: -ένα dele 397, 8.
 ἄφατος del.
 ἄφετος 430, 7.
 ἀφορμή: -ήν del.
 ἄφραστος: -ον 434, 1.
 ἀφροδίσιος: l. -α 435, 17.

B.

βα... † 438, 22.
 βαθυδίνης del.
 βάλλω: βέβληκεν dele 413, 24.
 βυθίζω: βεβυθισμένη 402, 8 (dele βεβυθισμένον 402, 8).

Γ.

γάρ: dele 419, 19.
 γίνομαι: dele γινόμενος 430, 12; adde γενόμενος 430, 12.
 γραφῆς 437, 20.
 γραφικός: dele -ῆς 437, 20.

Δ.

δείκνυμι: -ννται 394, 2; δειχ-θείσης 438, 24.
 δή: adde 409, 13; dele 414, 19.

1) Verborum index Philostrati maioris editioni adiunctus cum praebeat Philostrati minoris et Callistrati verba secundum Kayseri editionem Teubnerianam, a qua saepissime differt recensio nostra, enotata, quaecumque corrigenda et supplenda esse videbantur, hoc loco congesta proposuimus.

δίαται: dele -αν 406, 12.
 διαμέλλω: -εις 414, 19.
 διαφύω: -σεσθαι 414, 28 (non -σεται).
 διαφάλλω: -ούσης 395, 4.
 διδάσκω: διδασχθείσης 438, 24.
 δοκέω: -ει dele 408, 21; adde 432, 18; ἐδόκει dele 432, 18; adde δοκοῦσα 432, 18.
 δρώω: δρώμενα dele 416, 29.
 δύσκολος: -ως 410, 17; δυσκόλιστος dele.
 δύω: -εσθαι 406, 16.

E.

ἐγείρω: -ομένην 421, 20.
 εἰ dele 433, 23.
 εἰμί: ὦν 399, 16; εἶναι dele 417, 15; ἦσαν dele 423, 5.
 εἶσω 391, 12.
 ἐκ adde 426, 17; 437, 7.
 ἔκαστος: l. -ην 404, 1 (non -η).
 ἐκτυπόω: l. -τετύπεται 437, 20 (dele -το).
 ἐλαία: -ας 392, 5.
 ἐλαία: -ας dele 392, 5.
 ἐλέγχω: dele -ειν.
 ἐν: dele 410, 22; 424, 2.
 ἐναγκαλίζω: l. -αγκαλισμένος 422, 13.
 ἐνδεκνυμι: dele -νται 394, 2.
 ἐνεικονίζω: — l. εικονισαμένη 433, 27 (dele -εικονισμένη).
 ἐνεργός: -οί adde 417, 8 (dele -ούς 417, 8).
 ἐννοέω: -εἶν dele 404, 15.
 ἐξευρίσκω: dele -ευρομένην 421, 20; l. -εθρον (pro -ευροῦσαι) 433, 4.
 ἐπάγω: l. -ήγετο 438, 4; dele -ῆγε 429, 9.
 ἐπάδω: -ῆδε 429, 9.
 ἐπαρθέω: -ῶν 428, 10.
 ἐπανίστημι: -ισταμένας 421, 15.
 ἐπανορθόω del.
 ἐπείγω del.

ἐπί c. gen. dele 419, 1.
 ἐπιβαίνω: -βάς 419, 1. 3.
 ἐπισημαίνω: -ων 429, 25.
 ἐπιφύω: -πεφύκει 426, 22.
 ἔρωτικός: -ῆς 435, 17.
 ἐς: adde 413, 12; 26; 414, 11; 20; 415, 6; 28; 416, 16; 21; 25; 417, 3; 8; 9; 12; 418, 9; 20; 419, 6; 9; 18; 21; 29; 420, 1; 4; 421, 1*; 3; 5; 7; 9; 14; 16; 18; 422, 10; 11; dele 426, 4.
 ἔσω dele 391, 12.
 ἔτερος: -ας adde 424, 11 (dele ἔτερα 424, 11).
 ἔτι: dele 412, 18.
 εὐρίσκω: εὐρομένην 421, 20.
 ἐφερμηνεύω: l. -οιτ' (dele -οι) 405, 17.
 ἔχω: -ειν dele 407, 7.

Z.

Ζεύς: Δία dele 395, 4.
 ζωή: -ῆς dele 431, 11.

H.

ἦ 410, 17.
 ἦ 405, 25.
 ἦν: l. -όνας (pro -όνος) 413, 24.

I.

ιγνός del.
 ιδρώω: -ῶσιν 412, 28.
 ἰδρωσις del.
 ιερός: -ᾶς 424, 11 (dele -ά 424, 12).
 ἵστημι: εἰστήκει 429, 23 (pro 18).

K.

καλός: -ῆς dele 422, 4; adde -ῆ 422, 4.
 καταλείπω: dele -λείπων 428, 12; adde -λιπών 428, 12.
 κατέχω: -ει adde 438, 7 (dele -εἶχε); -σχεῖν adde 407, 7.
 κίνησις: -εως 400, 20; dele 423, 9; dele -εων.

ρχέω: l. ἐκληρούχησε (pro
οὐύχει) 433, 17.

-ης dele 422, 5; -η adde
5.

ερεής: -ῆ (pro εἰς) 413, 5.

A.

-ειν 416, 7.

νω: l. λάθοι (pro λάθη)
2.

: dele -ότερον.

ης: -ητα 425, 29.

-ου 432, 7 (dele -ον
7).

dele -εσθαι 406, 16.

ν: -ου(?) 419, 25.

ς: -ον 419, 9.

M.

ία: -ας 436, 29.

: -ας 423, 14 (dele -α
14).

μελάντερος 425, 25 (dele
τέρα).

: dele -εις.

-ων dele 435, 30.

-ουσαν 402, 29.

acc. dele 413, 24; -ων
30.

dele 416, 6; adde 434, 24.

: l. μιανθῆναι (pro μιαν-
433, 22.

-ην 426, 9 dele; adde
426, 9; -ον (adv.) dele
19.

N.

l. -ομένων (pro -ομένον)
24.

dele 395, 4.

-ειν adde 404, 15.

: -ήσει 410, 16.

Ξ.

ele 399, 3; adde 411, 28.

O.

ᾶδε: dele 396, 23; ᾶδί adde
396, 23.

οἶμαι: dele 402, 10.

οἴχομαι: ᾶχετο 438, 23.

ᾶλος: dele 434, 26; adde -ως
434, 26.

ᾶμόχως (pro ᾶμόχρως) 426,
26.

ᾶρᾶ: -ᾶς 395, 4; dele ᾶρα 395, 4;
-ᾶμενα 416, 29.

ᾶρμάω: -ᾶρμησε 398, 9 (dele
ᾶρμηκεν 398, 9).

ᾶρμή: -ήν 437, 7.

ᾶς: ᾶ dele 433, 17 et 23; ᾶ add.
433, 23; ᾶ adde 433, 17.

ᾶσπερ: ᾶπερ 407, 7 (dele ᾶν-
περ).

οᾶ: dele 427, 25.

οᾶδέ: 427, 25.

οᾶτος: ταύτην dele 431, 29.

II.

Παιάν: -ᾶνος 433, 14*.

πᾶνν: 416, 15.

παρά c. acc. dele 407, 4.

πᾶς: πᾶσι 402, 29.

πασιμέλουσα del.

πατρῶος: -ω 419, 10.

πελιδνός dele 398, 28; -ή 398,
28.

περιέχω: -σχοῦσα 408, 22.

περισχίζω del.

πήχυς: -υν 397, 8.

Πλειάς: -άδες 406, 8.

Πληιάδες del.

ποῖ 391, 26 (dele ποὺ 391, 26).

πρέπω: -ειν 433, 21.

προβάλλω: l. βέβλητο (pro -εβ.)
437, 26.

προέκειμαι: dele -κειμένης.

πρόθυμος: l. -ος (pro -οι) 434,
15.

πρόκειμαι: -κειμένης 414, 2.

προσβάλλω: dele -οι 414, 13;

adde -βάλοι 414, 13; -βέβλη-
κεν 413, 24.
πρότερος: dele πρώτῳ.

Σ.

σίδηρος: dele 437, 26; -ον adde
437, 26.
σκοπέω: -εἶν 416, 15.
σκοτεινός del.
σπαίρω: -ει 426, 6 (dele -ειν
426, 6).
σύ: σοῦ dele 429, 2; σοί adde
429, 2.
σύν: adde 399, 3; dele 411, 28.
συνάγω: -ήγαγε 423, 22.
συνεισάγω del.
συνεπισημαίνω del.
συνοικέω: -οὔντος 433, 20.
σχῆνος 392, 1 (dele σχοῖνος).

Τ.

τάφριος del.
τὲ adde 391, 17; 408, 6; 413,
5; dele 415, 27.
τέχνη dele 424, 21.
τις: τὶ (nom.) 421, 2; (acc.) dele
390, 3.
τρέπω: dele -ειν.

Υ.

ὕλη: -ης 424, 3; -ην 424, 21.
ὕπακούω: dele -ήκουε 435, 19
et adde -ήκουσε 435, 19.
ὕπεξανίστημι: -ίστατο dele 431,
12.
ὕπεξίστημι: -ίστατο 431, 12.
ὕπό (c. gen.) 408, 23.
ὕφερπω: -ουσα 428, 21.

Φ.

φαιδρότης: -ητος 408, 24; -ητι
dele 408, 24.
φόνος: -ον 436, 24.
φύω: ἐπεφύκει dele 426, 22.

Χ.

χέω: ἐκέχυτο del.

Ψ.

ψόγος del.
ψυχή: -ῆς dele 424, 3.

Ω.

ὦμος: -ότατος l. 371, 15 (pro 13).
ὥς dele 405, 25.
ὥσεῖ del.

INDEX NOMINUM.

Achaei 40, 19; 41, 1.
Achelus 11, 11; 12, 14; 13, 11.
Achilles 5, 5; 6, 6; 7, 13; 23.
Aeacidae 7, 19.
Aetes 16, 20; 22; 18, 24; 30,
1; 16; 31, 8; 21.
Aegyptiae Thebae 45, 2.
Aesculapius 34, 19; 64, 5.
Aethiopia 62, 7.
Aethiopes 47, 4; 63, 13; 21.

Ἀγροτέρας hymnus 10, 19.
Alcmene 13, 25.
Amor 17, 11; 16; 20; 18, 23;
20, 15; 36, 12; 49, 17; 50, 1;
2; 3; 6; 51, 21. Amores 53,
12; 54, 2.
Amphitrite 72, 1.
Amphitryo 14, 8.
Ancaeus 37, 11.
Apollo 8, 19; 35, 6; 16; 36, 16.

- Apsyrus 31, 20.
 Arcades 12, 12.
 ἄρκτος 59, 17.
 Argo 18, 11; 21; 22.
 Argoa navis 64, 2.
 Ariadne 28, 21.
 Asia 21, 10.
 Atalanta 37, 14.
 Athamas 70, 12; 16.
 Athenarum arx 65, 16.
 Aurora (Ἥμερα) 47, 5; 62, 10;
 63, 19.
 Baccha 47, 11; 48, 2; 3. Bacchae
 Euripidis 61, 11.
 Bacchus 46, 17; 56, 12; 60, 14;
 16; 61, 18.
 Baeoborus 18, 11.
 Calliope 30, 11; 34, 7; 58, 13.
 Calydon 12, 13.
 Centaurus 67, 11.
 Κήρ 26, 10.
 Chryse 40, 20.
 Cithaeron 49, 5.
 Colchi 16, 13; 30, 16; 38, 21;
 40, 21.
 Creta 60, 15.
 Κνδοσιμός 26, 9.
 Daedalus 28, 20; 51, 20; 60,
 15; 63, 9.
 Deimira 12, 14; 19; 13, 9; 39,
 16; 22; 26.
 Deidamia 7, 24.
 Demosthenes 49, 11.
 Diomedes 6, 8.
 Discordia (Ἔρις) 26, 9.
 Echo 47, 1; 63, 16.
 Euenus 38, 24.
 Euripides 61, 11; 70, 2.
 Europa 21, 11.
 Eurypylus 20, 21; 22, 1; 2; 14;
 29, 14; 23.
 Eurystheus 32, 3.
 Furiae 70, 19.
 Ganymedes 17, 17.
 Graeci 6, 7; 7, 18; 21, 18; 22, 4.
 Heliades 16, 19.
 Helicon 58, 10.
 Hellespontus 21, 10.
 Hercules 11, 11; 12, 22; 13, 5;
 9; 12; 13; 32, 3; 39, 3; 15; 21;
 23; 26; 40, 8; 9; 21.
 Herculeae manus 39, 11.
 Hesione 32, 1; 33, 13.
 Hippodamia 19, 24.
 Homerica comparatio 67, 14.
 Homerus 18, 21; 21, 8; 23, 1.
 Hyacinthus 35, 4; 8; 19; 36, 16.
 Hyades 23, 14.
 Hyllus 39, 16; 27.
 Iason 16, 21; 17, 3; 30, 9; 31,
 3; 38, 21; 40, 20.
 Ilium 7, 7; 21, 7.
 Indica corpora 53, 5.
 Indus 52, 1; 2; 3; 13.
 Ino 71, 5.
 Iuno 13, 14; 18, 8.
 Iuppiter 15, 6; 17, 16; 19, 1;
 24, 12.
 Laomedon 33, 13.
 Latona 8, 4; 35, 10.
 Lemnus 41, 1.
 Lycomedes 5, 12; 17; 6, 19; 7, 24.
 Lydia vestis 19, 12.
 Lysippus 56, 2.
 Macedones 68, 16.
 Marsyas 8, 1; 12; 9, 3; 4.
 Meleager 37, 1; 23; 25.
 Meliboea 40, 5.
 Melpomene 34, 2.
 Memnon 47, 4; 62, 3; 4; 6; 63,
 6; 15; 22.
 Memnonia imago 62, 16.
 Medea 16, 13; 19; 18, 25; 30,
 8; 13; 68, 15; 17.

- Menelaus 40, 6.
 Minos 28, 21.
 Musa 14, 21. Musae 34, 13;
 55, 18; 58, 10; 13; 59, 12.
 Myrmidones 22, 6.
 Myrtilus 20, 10; 15.
 Mysi 20, 20; 21, 18; 22, 4; 29, 20.

 Narcissus 53, 8; 11; 54, 1; 55,
 3; 17.
 Natura 67, 17.
 Neoptolemus 20, 21.
 Neptunus 19, 14.
 Nereides 72, 3.
 Nereus 5, 14.
 Nessus 38, 23; 39, 10; 21; 24.
 Nox 14, 17.
 Nympha 47, 3. Nymphae 52,
 3; 8; 55, 3.

 Occasio 56, 1; 5; 7; 57, 5.
 Oceanus 23, 20; 29, 10; 59, 18;
 72, 7.
 Oebalus 35, 8.
 Oeneus 12, 15; 18; 38, 17.
 Oenomaus 19, 19; 20, 11.
 Olmius 58, 11.
 Orion 23, 15; 21.
 Orpheus 14, 20; 21; 24, 15, 8;
 13; 16; 16, 9; 30, 11; 58, 9; 12.
 Orphica musa 60, 7.

 Paean 64, 1; 65, 12.
 Pan 46, 22.
 Parcae 5, 13; 20, 19.
 Parium marmor 48, 2.
 Pegasus 58, 12.
 Peleus 6, 20; 21, 13; 37, 23;
 38, 17.
 Pelops 19, 10; 12; 20, 9; 18.
 Persica tiara 59, 1.
 Phasis 16, 20; 18, 11; 30, 8.

 Philocteta 40, 4; 7; 9; 21.
 Phoenix 7, 20.
 Pholoe 39, 11.
 Phryx 8, 2; 40, 7.
 Pleiades 23, 12; 59, 17.
 Poeas 40, 7.
 Pontus 18, 18.
 Praxiteles 50, 1; 51, 21; 62, 1;
 65, 16.
 Praxiteliae manus 60, 18.
 Pyrrhus 5, 20; 6, 23; 7, 15; 20,
 20; 22, 6; 16; 29, 15; 19.


 Satyrus 45, 1; 8; 46, 16; 47, 3.
 Satyri 9, 4.
 Scironis rupes 71, 9.
 Scopas 47, 16; 49, 8.
 Scyrus 5, 5; 8; 17; 6, 8; 7, 20.
 Scythicae orae 70, 13.
 Sicyon 56, 1.
 Sicyonii 56, 4.
 Sophocles 5, 7; 9, 21; 34, 1; 2;
 41, 2.
 Suada 12, 15.
 Symplegades 18, 11.

 Thebae (Aeg.) 45, 2.
 Thebani (Boeot.) 14, 7.
 Thetis 5, 12; 14; 6, 7.
 Thraessae 16, 10.
 Tiresias 14, 15.
 Tithonus 62, 6.
 Troia 7, 19; 40, 6; 18; 41, 1.
 Troes 21, 18; 19; 22, 5.
 Tydeus 6, 12.
 Tyrius murex 52, 7.
 Ulixes 6, 8; 15; 22, 17.
 Vulcanus 22, 17; 38, 19
 Xanthus 21, 12.
 Zephyrus 36, 13.

 JUN 24 1920

Wissenschaftliche Ausgaben griechischer und lateinischer Schriftsteller

im Verlage von

B. G. Teubner  in Leipzig.

Sammlung wissenschaftlicher Commentare zu griechischen und römischen Schriftstellern.

Aetna. Von S. Sudhaus. geh. n. M 6.—, in Leinw. geb. n. M 7.—
Lucrez Buch III. Von R. Heinze. geh. n. M 4.—, in Leinw.
geb. n. M 5.—

Sophokles Elektra. Von G. Kaibel. geh. n. M 6.—, in Leinw.
geb. n. M 7.—

Kritische und kommentierte Ausgaben.

Neue Erscheinungen 1895—1900.

Acta Apostolorum: s. Lucas.

Aristophanis Equites rec. A. v. Velsen. Ed. II cur. K. Zacher.
n. M 5.—

Demetrii Phalerei qui dicitur de elocutione libellus. Praefatus
recensuit adnotavitque L. Radermacher. n. M 5.—

Didascaliae apostolorum fragmenta Veronensia Latina. Accedunt
canonem qui dicuntur apostolorum et Aegyptiorum reliquiae.
Ed. Edm. Hauser. Fasc. I: Praefatio, fragmenta, imagines.
geh. n. M 4.—

Evangelium sec. Matthaeum cum var. lect. ed. Fr. Blass. n. M 3.60.
Euripidis fabulae edd. R. Prinz et N. Wecklein.

Vol. I. P. I: Medea. Ed. II. n.
M 2.40.

„ I. „ II: Alceste. Ed. II. n.
M 1.80.

„ I. „ III: Hecuba. n. M 1.60.

„ I. „ IV: Electra. n. M 2.—

„ I. „ V: Ion. n. M 2.80.

„ I. „ VI: Helena. n. M 3.—

„ I. „ VII: Cyclops. n. M 1.40.

„ II. „ I: Iphig. Taur. n. M 2.40.

„ II. „ II: Supplic. n. M 2.—

Grammatici Graeci. Pars III. Scholia in Dionysii Thracis artem
grammaticam rec. A. Hilgard. n. M 36.—

Q. Horati Flacci opera recc. O. Keller et A. Holder. Vol. I.
Carminum libri IV, Epodon liber, Carmen saeculare. Iterum
rec. O. Keller. n. M 12.—. Vol. II, Fasc. I. Sermonum libri II.
n. M 4.—. Vol. II, Fasc. II. Epistulae, De arte poetica. n. M 6.—

[Lucas.] Acta Apostolorum s. L. ad Theophilum lib. alter. Sec.
formam quae vid. Romanam rec. Fr. Blass. n. M 3.—

[—] Evangelium sec. Lucam s. L. ad Theoph. lib. prior. Sec.
formam quae vid. Romanam rec. Fr. Blass. n. M 4.—

Pindari carmina prolegg. et comm. instr. et W. Christ. n. M 14.—
— ed. Schroeder. 5. Auflage. n. M 14.—

Platonis Sophista ed. O. Apelt. n. M 5.60.

Pellucis Onomasticon recensuit et adnotavit Erius Bethé.
(Lexicographi Graeci vol. IX.) Fasciculus prior. n. M 14.—

Statius Silvae, herausg. u. erkl. v. Fr. Vollmer. n. M 16.—

Theophrasti Charaktera, hrsg., übers. u. erkl. v. d. Philol. Gesellsch.
zu Leipzig. n. M 6.—

Thucydides Historiae rec. C. Hude. Tom. I. n. M 10.—. Tom. II.
n. M 12.—

Vol. II. P. III: Bacchae. n. M 2.—

„ II. „ IV: Heraclidae. n. M 2.—

„ II. „ V: Hercules. n. M 2.40.

„ II. „ VI: Iphig. Aul. n. M 2.80.

„ III. „ I: Andromacha. n. M 2.40.

„ III. „ II: Hippolytus. n. M 2.80.

„ III. „ III: Orestes. n. M 2.80.

„ III. „ IV: Phoenissae. n. M 2.80.

„ III. „ V: Troades. n. M 2.80.

„ III. „ VI: Rhesus. n. M 3.60.

